

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 69

Ple del Parlament

Sessió 37, primera reunió, dimecres 14 de juny de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació d'adhesió a la Setmana dels Horaris	4
Pregunta al Govern sobre les autopistes de peatge 310-00238/11	4
Pregunta al Govern sobre l'atenció primària de salut 310-00239/11	6
Pregunta al Govern sobre la creació d'una agència de la natura 310-00241/11	8
Pregunta al Govern sobre els recursos pressupostaris previstos per a organitzar el referèndum 310-00236/11	9
Pregunta al Govern sobre l'impacte de la corrupció en els fons pressupostaris 310-00240/11	11
Pregunta al Govern sobre les darreres dades relatives a la desocupació 310-00242/11	13
Pregunta al Govern sobre l'atenció primària i comunitària 310-00243/11	14
Pregunta al Govern sobre la creació d'una agència del patrimoni natural 310-00244/11	16
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'endeutament 310-00237/11	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre la comissió d'experts internacionals i les altres garanties que ha de tenir el referèndum de l'1 d'octubre 317-00161/11	19
Pregunta al president de la Generalitat sobre si les urnes la compra de les quals està licitant el Govern són per al referèndum de l'1 d'octubre 317-00160/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adequació del dispositiu del referèndum de l'1 d'octubre als requeriments de la Comissió de Venècia 317-00162/11	22
Pregunta al president de la Generalitat sobre el motiu pel qual no s'entra al Registre del Parlament el text legal en què es vol emparar la convocatòria del referèndum de l'1 d'octubre 317-00159/11	24

Pregunta al president de la Generalitat sobre la recuperació de les pagues extraordinàries dels funcionaris 317-00158/11	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació dels treballadors públics amb relació a l'organització i la celebració del referèndum de l'1 d'octubre 317-00163/11	28
Projecte de Llei sobre les voluntats digitals i de modificació dels llibres segon i quart del Codi civil de Catalunya 200-00024/11	29
Interpel·lació al Govern sobre el turisme 300-00179/11	47
Interpel·lació al Govern sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats 300-00180/11	54
Compareixença del president de la Generalitat per a donar compliment a la lletra a de la Moció 109/XI, sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional 350-00002/11	60
Proposició de Llei de modificació urgent del text refós de la Llei municipal de Catalunya en matèria de protecció de les municipalitzacions (debat de totalitat) 202-00060/11	96

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 37.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Immaculada Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de llei sobre les voluntats digitals i de modificació dels llibres segon i quart del Codi civil de Catalunya (tram. 200-00024/11). Comissió de Justícia. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 426, 12).
3. Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compliment a la lletra a de la Moció 109/XI, sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional (tram. 350-00002/11). President de la Generalitat. Substanciació.
4. Proposició de llei de modificació urgent del text refós de la llei municipal de Catalunya en matèria de protecció de les municipalitzacions (tram. 202-00060/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 406, 16).
5. Projecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut (tram. 200-00018/11). Comissió de Salut. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 434, 3).
6. Interpel·lació al Govern sobre el turisme (tram. 300-00179/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats (tram. 300-00180/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat (tram. 300-00181/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la coeducació (tram. 300-00182/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el model sanitari (tram. 300-00183/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els treballadors públics (tram. 300-00184/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el llibre i els creadors (tram. 302-00154/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda (tram. 302-00155/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat (tram. 302-00159/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat (tram. 302-00161/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de turisme (tram. 302-00157/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses (tram. 302-00156/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de la infància i l'adolescència (tram. 302-00160/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya (tram. 302-00158/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió, molt bon dia a totes i tots.

En primer lloc, deixeu-me donar la benvinguda a la senyora Marta Ribas, que s'incorpora avui, després de la seva maternitat; benvinguda. (*Aplaudiments.*)

Manifestació d'adhesió a la Setmana dels Horaris

El Parlament, com a institució compromesa amb el foment de la reforma horària, ens hem sumat a la quarta edició de la Setmana dels Horaris, que té lloc entre el 12 i 18 de juny, amb l'objectiu de visibilitzar i promocionar la reforma horària en els diferents àmbits de la societat.

La llista de les preguntes a respondre oralment està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 161.1 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Senyor García, per què em demana la paraula?

Xavier García Albiol

Sí; bon dia, senyora presidenta. Per una qüestió d'ordre, si vostè em permet.

La presidenta

Trenta segons.

Xavier García Albiol

Molt bé. Senyora presidenta, aquest matí, quan hem arribat els diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular al nostre espai, al nostre grup polític, hem tingut una sorpresa i hem vist com s'ha habilitat un espai que no passa de ser un *zulo*, eh?, s'ha habilitat com un despatx per a un altre diputat, un altre diputat que no és membre del Grup del Partit Popular. Com vostè entindrà perfectament, no sembla que sigui el més recomanable que enmig de l'espai on el Grup Popular té els seus despatxos i té els seus serveis administratius s'ubiqui un diputat que no forma part d'aquest grup, pel mateix diputat i, evidentment, doncs, per l'acció del dia a dia del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Per tant, senyora presidenta, com que em consta que els meus companys de grup, el portaveu, les portaveus adjuntes, han traslladat en els dies previs aquesta inquietud, aquesta situació anòmala als membres..., no sé si a vostè, però a la resta de membres de la Mesa, li demanaria que vostè, com a presidenta del Parlament i, per tant, màxima responsable política però també administrativa d'aquesta institució, assumeixi el compromís de tornar a la normalitat. Per una qüestió de la mateixa dignitat personal...

La presidenta

Senyor García...

Xavier García Albiol

...-acabo ja, senyora presidenta-, per la mateixa dignitat personal d'aquest diputat, que, l'hi repeteixo, està en un *zulo*. I la segona, per una qüestió d'organització i funcionament propi del Grup Popular.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor García, les qüestions d'ordre són per una qüestió del Ple. Això no és una qüestió del Ple, això és una qüestió que han de resoldre la Mesa i Junta de Portaveus. En tot cas, no aquí, que estem en una sessió plenària.

Pregunta al Govern sobre les autopistes de peatge

310-00238/11

La primera pregunta al Govern és sobre les autopistes de peatge, formulada pel senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, el 16 de novembre de l'any passat, el Parlament va aprovar tornar a constituir el grup de treball de peatges. L'objectiu era consensuar un nou model de gestió.

El secretari de Mobilitat, hem vist que ha anunciat un nou model. Ens pot explicar per què no ha reunit la taula?

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè coneix exactament quina és la dinàmica que hem emprès amb relació a la gestió no només de les vies de peatge, sinó de la xarxa viària. Vam començar una ronda de contactes, vam començar amb els grups parlamentaris –ens vam reunir amb vostè i amb d'altres portaveus de diversos grups parlamentaris–, i hem agafat diversos actors: col·legis professionals, sindicats, patronals, el RACC, universitats..., per tal de poder-ne parlar i de poder-ne parlar a fons.

Ara, a finals d'aquest mes de juny-juliol, tindrem la possibilitat de compartir aquestes conclusions, i serà aleshores, tal com li vam plantejar, que convocarem el grup de treball de peatges, ampliat amb tots aquests actors, i veurem si és possible de pactar un model propi no només de gestió de vies de pagament, sinó de gestió de la xarxa viària catalana.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri, senyor conseller, coincidim en una cosa: que l'any 2019 i l'any 2021 s'han de recuperar les concessions de les autopistes a Catalunya. Vostè ha plantejat una vinyeta; tal com la planteja, no ho acabem de veure, perquè el que li volem demanar és: en quin estudi d'impacte sobre la demanda fa la proposta..., o en base a aquesta proposta fa la proposta de tarifa plana?

La tarifa plana grava exclusivament la tinença del vehicle, i no el seu ús, i, per tant, afavoreix l'usuari més intensiu del vehicle privat. Aquesta tarifa, tal com l'han plantejada vostès, o ens ha semblat que la plantegen, no regula la demanda de l'ús del vehicle privat i, per contra, pot incentivar l'ús massiu del vehicle privat, en detriment del transport públic.

Creiem que és una mesura recaptatòria i fàcil d'aplicar, això sí, però profundament regressiva i afavoridora, l'hi repeteixo, del vehicle privat. La proposta, tal com s'ha presentat, creiem que va en una línia diferent de les directrius de la Unió Europea. Avui en dia, la tecnologia ja existeix; per exemple, a Portugal ja l'estan fent servir, i permet tarifar, en funció de l'ús, segmentar la demanda per horari, pel tipus de vehicle, afavorir les hores vall, els vehicles menys contaminants, incrementar les tarifes davant d'episodis de contaminació..., en definitiva, una mobilitat més sostenible.

Una cosa més, senyor conseller: les autopistes amb més càrrega de trànsit són les de l'Estat, en aquests moments, que són les que acumulen més trànsit. Vostè n'ha parlat amb el ministeri? Aplicaran un model homogeni? Han parlat de traspàs? Busca la confrontació amb l'Estat, si no ha parlat amb el ministeri? Creiem que és necessari un acord amb l'Estat; sense l'acord en el sistema o en el traspàs de les autopistes a la Generalitat això no serà possible. El final de les concessions és una oportunitat per fer polítiques actives de regulació de la demanda de mobilitat. Hem de parlar també de les que acaben la concessió l'any 2039.

Senyor conseller, reuneixi i impulsi el grup de treball de peatges.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. Respon el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Li agraeixo molt el plantejament que vostè fa, perquè ha posat totes les peces del trencaclosques. Estem parlant d'un tema molt complex, molt complicat.

La primera idea –i és la que volem veure si es genera consens o no– és si Catalunya té dret a tenir un model propi de gestió de vies d'alta capacitat i del conjunt de la xarxa viària, en un país que paga més peatges que la resta de l'Estat, i dins el país hi ha comarques que paguen més peatges que d'altres comarques, i tenim una part de Catalunya que no té ni autopistes ni autovies, que està sotmesa a uns nivells altíssims de desinversió. Tenim un problema, que no podem destinar prou recursos a transport públic, perquè tenim els pressupostos hipotecats, per exemple, amb peatges a l'ombra. O bonificar amb peatges; no té cap mena de sentit, que això sigui així. I, per tant, necessitem un model propi.

Vostè em deia: «N'ha parlat amb el Govern espanyol?» Sí, n'hem parlat, i n'hem parlat amb molt bona predisposició. I el Govern espanyol ens ha dit: «No, vostès no tenen dret a tenir un model propi, no tenen dret a plantejar cap mena d'iniciativa. Vostès no tenen dret..., no valorarem cap iniciativa que prenguin en aquest sentit.» Jo crec que no ens hi podem, diguem-ne, ressignar. Nosaltres hem de decidir si volem abraçar una agenda modernitzadora de país, incorporant factor ambiental, incorporant manteniment, incorporant equilibri territorial, com fan països avançats de la resta d'Europa. Alemanya va en aquesta línia que nosaltres estem plantejant, i creiem que és una bona línia de transició cap a allò que estableixen les directives europees.

El que ens agradaria, poder reforçar entre tots aquesta idea: volem tenir un model propi de país i un model que sigui sostenible econòmicament, socialment, ambientalment i que ens permeti equilibrar territorialment el país.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Rull.

Pregunta al Govern sobre l'atenció primària de salut

310-00239/11

Segona pregunta al Govern, sobre l'atenció primària de salut, formulada per la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialista.

Assumpta Escarp Gibert

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) L'atenció primària, peça clau del nostre sistema sanitari, element de cohesió i de lluita contra les desigualtats en salut, està en crisi; però fa molts anys que està en crisi, vostè ho sap: reduccions pressupostàries, nul·les inversions, disminució de les retribucions dels seus professionals, precarietat i pèrdua de llocs de treball. N'hem parlat moltes vegades aquí tots, en aquest Parlament.

El 22 de maig, amb *luz y sonido* i molts powerpoints, vostè va presentar l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària, el que haurien de ser les bases de futur de la primària. Els i les professionals que durant tots aquests anys han patit totes les tensions per fer..., sobretot, les han patit ells per no fer-les recaure sobre l'assistència, avui es miren aquest pla amb una barreja d'oportunitat, al temps que amb molta desconfiança. El pla, diuen, no els genera cap credibilitat que ajudi a superar el desencís actual, i, a més, creuen que no superarà la desconfiança entre professionals i Administració. I no són apreciacions del mes de gener, com vostè ha dit, o superades, com diu vostè; són fetes amb coneixement del contingut i per part d'alguns dels participants.

És per això, conseller, que li voldria preguntar quin és el seu capteniment sobre l'escepticisme que ha envoltat la presentació d'aquesta estratègia nacional.

La presidenta

Gràcies, senyora Escarp. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no voldria pensar –no ho faig– que a vostè la inquieta o la decep el fet que l'atenció primària estigui sortint del pou i estigui començant a superar la crisi en la qual ha estat tots aquests anys. Perquè vostè sap perfectament que aquest any, per primera vegada, a l'atenció primària li estan arribant les dues coses que l'atenció primària feia temps que demanava, que eren més recursos... Vostè sap perfectament que 155 equips d'atenció primària, aquest any, fa pocs mesos, van rebre una carta on se'ls deia quin és l'increment pressupostari que tindran a partir del nou model de pagament que prioritza les zones socioeconòmicament més desafavorides. Però, més important que això, l'altra cosa que demanava l'atenció primària era un nou model, i ja el tenim.

I jo no sé amb quins professionals parla vostè. Segurament a mi em toca parlar amb més professionals i jo parlo amb molts professionals de l'atenció primària cada setmana, i l'Enapisc ha estat rebut amb esperança, bàsicament l'Enapisc ha estat rebut amb esperança, com diu, per cert, el document del Col·legi de Metges, que és el primer en admetre que l'Enapisc ara el que necessita és una implementació que el faci creïble. Li recordo, només a tall de recordatori, que l'altra gran reforma de l'atenció primària que s'ha fet a Catalunya en democràcia havia de durar deu anys; en va durar vint. Nosaltres hem parlat d'una reforma de l'atenció primària pràcticament comparable a aquella, que s'hauria de poder fer en cinc, sis anys. La vam presentar fa dos mesos i ja s'està començant a implementar.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. Miri, senyor conseller, en cap cas jo crec que ni nosaltres, ni els professionals, ni les entitats i associacions que han participat en l'Enapisc però que, d'alguna manera, també han signat els manifestos, igual que el Col·legi de Metges, no podem atendre la seva afirmació de que l'atenció primària està millorant. No ha millorat, aquest any, ni tan sols ha sortit de la crisi. Què li demanen en aquests documents i què li demanen tots? Demanen molta més concreció, un calendari clar d'implantació. Volen mesures urgents: volen saber quants dels 2.400 interins que sortiran a oferta pública aniran a primària; volen mesures que reflecteixin voluntat de canvi, mesures organitzatives, d'apropar la gestió als metges de primària, de la gestió de les pròpies agendes, de lluitar contra la precarietat, de la cartera de l'atenció primària; volen que simplifiqui d'una vegada les tasques burocràtiques que generen pèrdues de temps i esforços. Són mesures urgents, de sentit comú, que no veuen en el pla; no volen una utopia, volen realitats.

La meva, senyor conseller, no és una pregunta-massatge, com la hi faran després. La meva, la del meu grup, és per posar en evidència que grans noms no volen dir ni grans ni millors continguts.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. Té la paraula el conseller Comín.

Antoni Comín Oliveres

Senyora diputada, 23 milions per al nou model de finançament i 10 per a la borsa de substitucions no són grans powerpoints, són diners que estan rebent els equips d'atenció primària, i vostè ho sap.

Però és que, a més, vam dir que la implementació del Pla d'atenció primària es farà liderat per un consell, que serà el que governarà el desplegament d'aquest pla, que es crea ja, que es crea ara, aquest mes de juny.

I mesures del pla que ja s'estan implementant? De les cinquanta mesures principals del pla, que ja s'estan implementant, n'hi podria dir moltes: el nou model d'assignació; la contractació dels agents comunitaris; la incorporació dels equips de salut pública a la primària; els cent cinquanta professionals de salut mental; el traspàs de les ECAP; la implantació, efectivament, del nou model d'elecció dels directius, de la ratificació democràtica dels directius dels equips per part dels professionals. Tot el que vostè em demana

està al pla, tot el que vostè diu està al pla, perquè l'ha fet el sector, el pla. I li diuen a vostè el mateix que em diuen a mi: «Ja l'estem començant a implementar.»

Remi a favor, el país l'hi agrairà –remi a favor– i els professionals també, de veritat, senyora diputada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la creació d'una agència de la natura

310-00241/11

Tercera pregunta al Govern, sobre la creació d'una agència de la natura, formulada per la senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellera Serret, quin és el posicionament del seu departament davant de l'anunci del Departament de Territori i Sostenibilitat de la creació de l'agència de la natura i la reacció contrària que aquest anunci ha provocat en una part important dels propietaris forestals, pagesos i ramaders?

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

En efecte, he mutat la veu, no soc la consellera Serret, com si diguéssim... (*Rialles*.) Diu: «Encara no –encara no.» Bé, tot és possible –tot és possible. (*Rialles, veus de fons i alguns aplaudiments.*) No..., responc en nom del Govern i el Govern actua amb aquesta proposta, que és absolutament transcendent. Abans he parlat d'agenda modernitzadora de país. L'agència de la natura, l'agència del patrimoni natural, és un dels elements més potents d'aquesta agenda modernitzadora de país. El Govern hi està compromès en bloc: hi és el Departament de Territori i Sostenibilitat, hi està compromès el Departament d'Agricultura i hi estem compromesos el Govern.

Amb quin mecanisme? El que vam voler compartir amb vostès, que és tramitar-ho a través no d'un projecte de llei, sinó d'una proposició de llei que els diversos grups parlamentaris puguin fer-se seva. Aquesta és la idea.

Què és el que plantegem? Miri, ahir el Govern vam aprovar els principis rectors de l'estratègia de biodiversitat, i va ser a proposta no només del conseller de Territori i Sostenibilitat, sinó conjuntament del conseller de Territori i de la consellera d'Agricultura. Aquesta és una bona línia de treball.

Què necessitem? Coordinador..., coordinació, consens entre les administracions, els sectors productius, els conservacionistes i el món de la recerca. Creiem que ens en podem sortir.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Respon la senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, conseller. Miri, consellera... (*rialles*), nosaltres som conscients de les pressions que vostè rep en el seu departament dels sectors productius potents econòmicament com els propietaris forestals, els grans productors agroramaders, que han reaccionat amb molta bel·ligerància davant de la creació d'aquesta agència; però que, en canvi, han callat durant tots aquests anys en què es desmantellaven i s'abandonaven les polítiques de medi natural i en què ells van tenir barra lliure per actuar.

Són els mateixos que es revoltent, per exemple, perquè diuen: «Oh, el territori no té capacitat per aguantar els ossos i els voltors.» Però, en canvi, no diuen res dels 7 milions i escaig de porcs –que es veu que el territori sí que té capacitat per aguantar– que ens han contaminat els aqüífers i que ara hem de pagar amb diners de tots la neteja d'aquests aqüífers pels purins.

Són els senyors del bosc, els senyors de l'aigua, els senyors de la caça. Són aquests grans propietaris forestals que durant molts anys han rebut molts diners del Feader fent una gestió mal feta, que no mantenia la diversitat, o no fent-ne –o no fent-ne– dels boscos. Per tant, en soc conscient: vostè és la consellera del ram i rep totes aquestes pressions.

Per això la nostra pregunta anava encaminada a dir-li que tindrà tot el nostre suport, però que vostè ha de ser valenta. Vostè ha de ser valenta i ferma davant d'aquests lobbys. Vostè s'ha d'aliar amb el conseller que avui em contesta, i que, ja que solidàriament el Govern respon, s'han d'aliar per coliderar –per coliderar– la creació de l'agència, per establir les aliances entre aquests sectors productius, que tenen tots els seus interessos legítims, però que per damunt dels seus beneficis han de posar també el bé comú. Per tant, han de liderar conjuntament. I ha de poder escoltar també les quatre-centes entitats, els col·legis professionals, les universitats.

Perquè, consellera, vostè ho sap: al marge de qui en tingui la propietat, el patrimoni natural és un bé comú, i un bé comú que el millor servei que podem fer al país és preservar-lo, per ara i per a les generacions futures.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Grau. Respon el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, torno a insistir en aquest element: el potent de la proposta que fem com a govern, amb relació a l'agència del patrimoni natural és que no és la proposta d'un departament, és la proposta d'un govern. I la nostra pretensió és que no sigui la proposta d'un govern, sinó que sigui la proposta del Parlament mateix. Hi ha determinades estructures, que denominem «estructures d'estat», que tenen potència en la mesura que són molt durables en el temps, que vol dir que, governi qui governi el país, el país s'hi senti reflectit.

Hem vist les millors experiències que hi ha a nivell europeu. Hem vist què fa França, hem vist què fa Dinamarca, hem vist què fa Gal·les. Volem fer exactament el mateix: tenir una agència d'aquestes característiques. Jo crec que ens en sortirem millor en la mesura que el Departament d'Agricultura faci aquesta feina de travar aquest consens.

Com a conseller de Medi Ambient, em sento molt ben recolzat, en aquesta trajectòria cap a l'agència del patrimoni natural, pel Departament d'Agricultura. És amb aquesta visió transversal que ens en podem sortir i ens en podem sortir millor. Nosaltres creiem que és possible el consens perquè estem parlant d'una actuació beneficiosa per al conjunt del país, per al conjunt del territori. Estem convençuts que podem disposar del seu suport i de la seva comprensió.

Moltes gràcies, senyora diputada.

La presidenta

Gràcies, conseller Rull.

Pregunta al Govern sobre els recursos pressupostaris previstos per a organitzar el referèndum

310-00236/11

Quarta pregunta al Govern, sobre els recursos pressupostaris previstos per a organitzar el referèndum, formulada pel senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Ni Francia, ni Italia, ni Alemania, ni Finlandia, ni Noruega, entre otros, permiten la celebración de referendums de independencia ni la aprobación de partidas presupuestarias que los respalden.

¿Considera, señor Junqueras, que son países demofóbicos por tener exactamente la misma legislación que España?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bon dia, senyor Fernández. Com vostè segur que sap, nosaltres..., jo, particularment, estic absolutament convençut de que cal preservar entre tots el principi democràtic, l'esperit general del dret, el dret internacional i en particular els drets humans, com ahir ens va recordar, per exemple, el Tribunal Europeu de Drets Humans amb seu a Estrasburg.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Bien, llevamos veinte meses de mandato y usted nunca contesta las preguntas que se le formulan. Parece ser que va primero en las encuestas –le felicito por ello–, pero eso no le convierte en un ser humano especial ni superior, no es usted la última galletita del paquete. (*Rialles.*) Por lo tanto, le pediría que responda a las preguntas que se le formulan.

Volveré a empezar: ni Francia, ni Alemania, ni Italia, ni Noruega, ni Finlandia permiten la celebración de referéndums unilaterales de independencia. Y ustedes, en lugar de aceptar que compartimos legislación con el resto de las grandes democracias del mundo, han establecido una estrategia para caricaturizar a España como un país demofóbico, obviando elementos como que *The Economist*, que no es precisamente proespañol, señale que España es una de las veinte mejores democracias del mundo, por encima de Italia, Francia o Estados Unidos. España comparte legislación... (*remor de veus*), España comparte legislación con las mejores democracias del mundo y no con lo que ustedes están haciendo.

La presidenta

Silenci, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

Lo que ustedes están haciendo no es lo que hacen las grandes democracias del mundo. Lo que ustedes están haciendo y el ejemplo que les inspira es los ultras de Finlandia o que cada vez se estén acercando de manera más peligrosa al supremacismo friki de Umberto Bossi.

No es una referencia gratuita Umberto Bossi ¿Saben ustedes cuáles eran sus dos principales argumentos políticos? El primero: «Roma ladrona» –su versión de «Italia nos roba», ¿les suena de algo? El segundo: «Italia no es democrática, tenemos que salir.» Supongo que también les suena a ustedes de algo.

Solo les queda ya un camino, uno, para cumplir ya con los preceptos del supremacismo friki de Bossi. Salió él en un muelle de Venecia a declarar solemnemente la independencia, ante el jolgorio de unos pocos y la indiferencia de la inmensa mayoría, que se le quedó mirando como si hubiera salido a cantar allí Torrebruno. (*Rialles.*)

Ese es el camino que ustedes han decidido emprender, el del auténtico esperpento internacional. Y que marca y define dos bloques claramente definidos: el de las grandes democracias del mundo, que no permiten la celebración de referéndums de independencia –Francia, España, Italia, Alemania, Finlandia, Noruega y toda la Unión Europea–, y el otro bloque, el de los auténticos demofóbicos, es decir, Umberto Bossi, los ultras finlandeses y, por desgracia, ustedes.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. Respon el vicepresident, senyor Oriol Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Senyor Alejandro, deixi'm, en primer lloc, felicitar-lo perquè estic segur que ha fet la intervenció amb el màxim rigor del qual ha estat capaç. (*Veus de fons.*)

En segon lloc, em sembla que no m'ha fet cap pregunta, i, per tant, com que no m'ha fet cap pregunta, ara no sé exactament el que esperava que jo li respongués. Però, en tot cas, deixi'm que li aclareixi alguns aspectes, eh?

Vostè, per exemple, ha citat Noruega. Noruega és un país que és independent perquè va fer un referèndum d'autodeterminació. Vostè ha citat països com França, que va permetre referèndums d'autodeterminació d'alguns dels territoris que en formaven part, considerats «departamentals»... (*Forta remor de veus.*) Escolti!

La presidenta

Silenci, si us plau!

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Jo sempre...

La presidenta

Respectin el torn de paraules.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...-exacte-, jo sempre els escolto amb molt d'interès, perquè intento aprendre alguna cosa de les seves intervencions. Ara, deixi'm que jo li torni a explicar això. França ho ha fet, per exemple, amb Nova Caledònia; el Regne Unit ho ha fet respecte a Irlanda del Nord i respecte a Escòcia. Per tant, la diferència no està pas en el que el Parlament de Catalunya, la majoria parlamentària, la societat catalana vol fer respecte a allò que prèviament han fet tantes democràcies occidentals, tantes democràcies liberals, com, per exemple, Noruega respecte a Suècia, Islàndia respecta a Dinamarca, Irlanda respecte al Regne Unit, Escòcia respecte al Regne Unit, etcètera. La diferència està en que tots aquests estats respectius –Suècia, Dinamarca, el Regne Unit, el Canadà– accepten aquest principi democràtic, accepten els principis que es deriven de l'esperit general del dret, del dret internacional, cosa que en aquests moments el Govern del Regne d'Espanya no fa. De la mateixa manera que el Govern del Regne d'Espanya és sentenciat, per exemple, també, pel Tribunal Constitucional, quan els diu que la seva amnistia fiscal va ser il·legal.

I mentre vostès es dediquen a permetre un frau massiu emparat per una llei inconstitucional, nosaltres ens dediquem a treballar per al benestar dels ciutadans de Catalunya i, si vostè m'ho permet, també per als ciutadans del Regne d'Espanya, que estic convençut que amb nosaltres sempre tindran un aliat molt millor que amb vostès.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre l'impacte de la corrupció en els fons pressupostaris

310-00240/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre l'impacte de la corrupció en els fons pressupostaris, formulada pel senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bon dia a tothom, president, consellers, diputats, diputades. Gràcies, presidenta. Bien, la corrupción no es solo una lacra ética, también una lacra legal y también una lacra, como usted sabe, económica.

Estudios recientes de la CNMC sitúan en unos 90.000 millones de euros lo que nos cuesta a todos los españoles la corrupción. Incluso hay estudios todavía más exhaustivos, por economistas además también de aquí, de Cataluña, que hablan de que nos cuesta alrededor de unos 200.000 millones de euros la corrupción a todos los ciudadanos. Este estudio tiene en cuenta además todo aquello que se deja de hacer por culpa de las mordidas, todo aquello que se deja de construir o aquellas obras que se hacen para que algunos se lleven el 3 per cent.

Me gustaría saber, a nivel de Cataluña, si usted ha calculado cuánto nos cuesta la corrupción a todos los catalanes, cuánto dinero se va por la alcantarilla de la corrupción. Y, si no, le pediría que haga ese estudio, señor Junqueras.

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bon dia, senyor De Páramo. Bon dia a tots els diputats una altra vegada. Tal com acabo de contestar en una intervenció anterior, el mateix Tribunal Constitucional considera que és illegal una amnistia fiscal promoguda pel Govern espanyol i que ha permès que molts diners que haurien d'haver estat posats al servei dels hospitals i de les escoles del conjunt de la societat espanyola, també de la societat catalana, doncs, hagin estat defraudats. Per tant, tota la nostra preocupació per aquesta actitud col·laboradora amb el frau, tota la nostra comprensió a l'hora de perseguir això, és a dir..., i és el que nosaltres fem.

Llavors, què fem nosaltres, el Govern de Catalunya? Com vostè sap, perquè hem tingut ocasió d'explicar-ho –i, en tot cas, sempre és un plaer poder-li ho recordar–, en els dos darrers anys hem aixecat 360 milions d'euros de frau fiscal. Tenint en compte que nosaltres som responsables en aquests moments de la recaptació aproximadament d'un 3 per cent, d'un 4 per cent de l'esforç fiscal dels ciutadans de Catalunya, em sembla que és una xifra respectable.

I, en tot cas, com vostè també sap, nosaltres treballem per ser responsables de la totalitat d'aquest esforç fiscal, i, per tant, de la totalitat de la persecució del frau fiscal, per posar-lo al servei dels ciutadans.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Gracias, presidenta. Le veo hoy muy preocupado a usted por la amnistía fiscal; dígaselo al señor Puigdemont, que lo tiene al lado sentado, porque Convergencia votó a favor de una amnistía fiscal. (*Aplaudiments.*) El señor Puigdemont votó a favor. Lo digo porque..., y se lo digo... (*Veus de fons.*) Sí, sí, Convergencia. La amnistía fiscal fue gracias a Convergencia, para que protegieran a sus compañeros, a los Pujol.

Pero, en cualquier caso, señor Junqueras, le hago esta pregunta porque esta es la imagen del señor Junqueras: usted no hace nada para luchar contra la corrupción de sus socios que tiene sentados al lado, usted no hace nada. Usted fue en listas con Convergencia, usted es el vicepresidente del Gobierno de Convergencia, ¿y qué le exigió para luchar contra la corrupción, usted, al señor Puigdemont en su investidura?, ¿qué le exigió? Nada, cero patatero, señor Junqueras, no le exigió nada para luchar contra la corrupción. ¿Sabe cuál es la prueba? Que cuando Ciudadanos apoya un gobierno..., y nosotros no estamos en el Gobierno ni vamos en listas con ellos, ¿sabe dónde están los imputados por corrupción? En casa. ¿Y sabe dónde están los imputados por corrupción de su equipo de gobierno y de su partido? Ahí sentados. Esa es la diferencia entre apoyar un gobierno como lo hace usted.

¿Sabe lo que hace usted, señor Junqueras, cuando pedimos la comparecencia del señor Puigdemont para hablar del 3 *per cent* y del caso Palau? ¿Sabe qué hace usted? Votar en contra. Usted protege a Convergencia porque les dio un cheque en blanco a los corruptos de Convergencia, les dio un cheque en blanco para ser vicepresidente, se vendió por esa silla, señor Junqueras, y se ha convertido usted en el socio preferido, es usted el cómplice ideal de los señores de Convergencia, porque es independentista y porque tapa su corrupción. Lo tiene usted todo, es el cómplice soñado de Convergencia.

Mire, estamos hartos de pasteleos, señor Junqueras. El señor Puigdemont le tapa a usted la comisión del caso Vidal y usted, a cambio, le tapa el 3 *per cent* y el caso Palau y le esconde de..., que venga a comparecer. Ustedes se han convertido en una pareja ideal, tapándose mutuamente los trapos sucios. Mire, señor Junqueras, yo no sé si usted llega-

rá a ser presidente de la Generalitat, pero lo que es seguro es que usted se ha convertido a día de hoy en la muleta del 3 per cent.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. Respon el vicepresident. *(Persisteixen els aplaudiments.)* Respon el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Una altra vegada, bon dia a tothom. Gràcies, senyor de Páramo. I això, tot això l'hi diu el representant..., un diputat d'un partit polític que ha investit el senyor Rajoy, que encapçala el Partit Popular amb més de nou-cents imputats per casos de corrupció, l'hi diu al president d'un partit que després de vuitanta-sis anys d'història no té cap cas de corrupció. Brutal. *(Aplaudiments.)* Brutal.

Espero que després d'aquesta reflexió vostè tingui l'ocasió d'interioritzar-la, més enllà dels aplaudiments que segur que es mereix per part dels seus companys i que, per tant, se la pugui traslladar a vostè mateix.

En tot cas, tal com diuen les institucions internacionals, Transparència Internacional, etcètera, el Govern de Catalunya i les institucions de Catalunya mereixen una qualificació altíssima, la més alta de les administracions públiques de l'Estat espanyol respecte a la transparència. Aquest és el nostre compromís, com es demostra en la nostra actuació diària, en les nostres decisions diàries. I ho continuarà sent i continuarem treballant per aixecar aquests milions d'euros defraudats, com estem fent, perquè els posem al servei de *tots* els ciutadans de Catalunya, òbviament, també d'aquells que el voten a vostè amb tota la legitimitat del món. Aquesta és la feina que nosaltres fem mentre altres es dediquen a fer espectacles.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre les darreres dades relatives a la desocupació

310-00242/11

Sisena pregunta al Govern, sobre les darreres dades relatives a la desocupació, formulada pel senyor Bernat Solé, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Bernat Solé i Barril

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, les darreres dades d'atur registrades ens evidencien clarament, i ja d'una forma continuada, una tendència a l'increment d'ocupació, concretament 60.715 persones que fa un any no treballaven ja s'han incorporat al món del treball, fet que suposa una reducció interanual de l'atur en un 12,9 per cent. Conseqüentment, el nombre de persones afiliades a la seguretat social ha augmentat un 4 per cent respecte al mes de maig de l'any passat, fet que ens situa a un nivell equivalent al mes de novembre de l'any 2008.

Certament són dades francament positives i que evidencien una recuperació palesa en molts àmbits econòmics i socials. Malgrat tot, encara avui ens cal prudència i estendre aquests increments d'ocupació a sectors amb més estabilitat i menys condicionats a l'estacionalitat. De la mateixa manera, no podem oblidar que encara avui el descens d'atur en dades interanuals és gairebé el doble en els homes que en les dones i que encara avui la temporalitat dels contractes i la precarietat laboral segueixen sent una de les problemàtiques més importants del nostre país. Concretament, en el darrer mes s'han registrat 295.000 nous contractes, dels quals només un 12,4 per cent han estat indefinits.

Des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí som plenament conscients que aquestes dades favorables no s'obtidrien sense unes polítiques en matèria d'ocupació eficients i dotades de les corresponents partides pressupostàries. I en aquest sentit posem en valor la tasca duta a terme pel Servei d'Ocupació de Catalunya a través de la seva xarxa d'oficines i de tots els seus professionals, a través dels diferents programes adreçats a reduir l'atur, a orientar professionalment els aturats de llarga durada o a incrementar la qua-

lificació professional, tant pel que fa a les persones actives com a les persones que en aquests moments encara no disposen d'un contracte laboral.

Per tot l'exposat, consellera, quines són les estratègies que s'estan duent a terme des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies per tal de millorar encara més les dades d'ocupació tant a nivell quantitatiu com qualitatiu?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Solé. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta; gràcies, diputat. Com pot pensar, des del Govern, les paraules que tenim davant d'aquesta baixada de l'atur són de satisfacció. L'atur interanual a Catalunya ha disminuït durant quaranta-set mesos consecutius. Però, a més a més, aquest mes de maig la reducció ha sigut la més alta des del maig del 1999. Per tant, no podem deixar d'estar contents. Però, com molt bé ha dit vostè, cal esperar al final de l'estacionalitat per veure quines persones mantenen la feina, per tant, si es consolida l'ocupació, i quin tipus de treball estem fent. Per això, des del Servei d'Ocupació de Catalunya, que és la segona millor eina que tenim junt amb la Inspecció de Treball, perquè en la resta no tenim competències, hi estem treballant. Per tant, una eina importantíssima, igual que els professionals que hi estan treballant.

Per això vam presentar que invertim 870 milions d'euros en polítiques d'ocupació, que és en suport al treball. Per primera vegada amb unanimitat al Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya sobre la planificació i la programació per a l'any 2017 i 2018; per tant, agents, entitats municipalistes, sindicats i patronals van estar d'acord en com programàvem i com planificàvem. Una planificació que prioritza col·lectius d'especial necessitat, però també tots els sectors i totes les edats. Entre aquests col·lectius vull destacar, per exemple, el de joves, amb Garantia Juvenil, que precisament aquest mes hem aconseguit que se'ns guardoni com a premi especial de l'Assemblea de Regions d'Europa per la millor implementació en polítiques de joves.

Hem iniciat també un procés d'avaluació de les polítiques i quin impacte tenen les polítiques del Servei d'Ocupació de Catalunya en els usuaris de tot Catalunya: 2 milions d'atencions a les persones des de les oficines de treball aquest 2016 i, dels trenta mil llocs de treball ofertats per les empreses en el Servei d'Ocupació de Catalunya, el 50 per cent han estat coberts per persones que estaven en el Servei d'Ocupació.

Presentem novetats per a l'any 2017-2018 i són l'impuls de la perspectiva de gènere, per tant, programes específics per a dones, i també programes transversals: incorporem la formació en competències; programes destinats a persones que mai han cobrat prescripció ni subsidi, per tant, autònoms, i introduïm reequilibri territorial, importantíssim.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera Bassa.

Pregunta al Govern sobre l'atenció primària i comunitària

310-00243/11

Setena pregunta al Govern, sobre l'atenció primària i comunitària, formulada per la senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Bon dia, conseller. En primer lloc, voldria fer un incís, avui que és el Dia Mundial del Donant i..., que diu el seu lema que ens faran posar vermells, però per un bon motiu, ens diran coses boniques quan participem avui i sempre que es pugui en les jornades de donació de sang. Tenim una estructura d'estat, i el conseller ho sap, imprescindible, que permet una cosa tan meravellosa com salvar vides.

I, ara sí, començo amb la pregunta, que celebrego que amb el Grup Socialista hàgim coincidit, i celebrego que compartim inquietuds, però m'agradaria dir-li al conseller que l'enfocaré amb un focus molt diferent, cap als reptes i les oportunitats de futur.

Començava amb la Declaració d'Alma-Ata del 78, que ja diu que la fita social més important a nivell mundial que hem d'assolir, que és conquerir aquest dret a la salut per a tothom, requereix la participació del sector de salut, però també d'altres sectors socials i econòmics.

Efectivament, com ha dit el conseller, l'any 85 es va encapçalar aquí la reforma d'atenció primària i ell ha dit molt bé: «Deu anys havia de durar, però al final en va durar vint», i jo dic que després de trenta anys encara no s'ha desplegat en la seva totalitat i que un dels aspectes cabdals que queda per implantar és l'orientació comunitària de l'atenció primària. Per què ens cal aquesta orientació comunitària? Què entenem per salut comunitària? Doncs, la salut comunitària és l'expressió col·lectiva de la salut de les persones i grups d'una comunitat definida. I això ens porta a incloure tot això que parlem bastant sovint, perquè és molt important en el nostre marc mental, que la major part dels determinants de la salut són determinants socials.

Volem una atenció primària que conegui la persona i amb això vull dir que sàpiga quins problemes sanitaris té o els que pot tenir en el futur, donat el seu estil de vida i els altres determinants que ho identifiquen; que sàpiga com viu; que sàpiga les seves preferències; si té entorn familiar que la pot acompanyar en les seves decisions. Una atenció primària que conegui el seu entorn i la comunitat on es relaciona la persona.

Ho volem i ho necessitem si volem assolir els objectius que ens hem marcat. I, així, el passat 22 de maig es va presentar l'Enapisc, l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària. Ens caldrà entrelaçar aquesta estratègia amb les altres estratègies, no només de salut sinó socials, d'educació i de justícia, per donar respostes que no siguin fragmentades al que és un tot, que és la persona.

I avui l'àmbit d'atenció primària ha de fer front també a aquests reptes, alguns estructurals i alguns sobrevinguts. Estructurals com l'envelliment de la població i la morbiditat. I a reptes sobrevinguts, circumstàncies sobrevingudes, la més flagrant de totes, la crisi econòmica que ens ha portat a importants afectacions a professionals i a la xarxa assistencial.

Per això jo li vull preguntar, conseller, davant d'aquesta situació, aquests reptes i aquestes oportunitats, quina creu, conseller, que ha de ser actualment la resposta del Govern.

La presidenta

Gràcies, senyora Vergés. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, moltes gràcies. Com diu vostè els reptes són molts: el canvi demogràfic, l'envelliment, recuperar-nos del que la crisi ha suposat per al col·lectiu professional, etcètera.

Reformar l'atenció primària és reformar el sistema de salut, perquè l'atenció primària és la columna vertebral. Per tant, no es pot fer cap reforma més gran en un sistema de salut que la reforma de l'atenció primària, per tant, entenguem la magnitud de l'operació i per això es tracta sempre de reformes que necessiten bastants anys per ser implementades. Què volem aquí? Aquí el que volem és..., hem fet els plànols, durant aquest any, durant aquest mandat hem fet els plànols d'aquest nou edifici, d'aquest... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del conseller.)* I aquests plànols ens diuen que necessitem una atenció amb orientació comunitària, ho deia vostè molt bé, que hem de ser capaços d'integrar tots els recursos sanitaris de proximitat a una única xarxa, per això, a partir d'ara, el concepte clau serà..., no serà el concepte «el CAP», que és el que teníem al cap –perdonin-me el joc de paraules, que és molt dolent–, sinó la xarxa d'atenció primària. A partir d'ara parlarem de «la XAP», la xarxa d'atenció primària. No és: «Vaig al CAP», és: «Vaig a la xarxa». Allà hi haurà la salut mental; l'atenció a la cronicitat; els agents de salut pública; l'atenció continuada; l'Assir, la salut sexual i reproductiva... Tots els recursos sanitaris de proximitat, organitzats al voltant de l'atenció primària.

També necessitem aquests equips de capçalera, necessitem una atenció primària amb més capacitat de resolució, i per això definirem la Cartera avançada d'atenció primària i la publicarem, i serà pública i això serà un canvi important. Necessitem dotar les plantilles, posar més professionals, i hem fet un càlcul que és el més ambiciós de tots

els càlculs que ens han fet, nosaltres no hem parlat de tres mil professionals nous, hem parlat de cinc mil professionals nous per a l'atenció primària. Però, a quin ritme? Al ritme que el pressupost ho permeti, evidentment.

I autonomia de gestió. I autonomia de gestió vol dir gestió de les pròpies agendes, vol dir gestió dels recursos del pressupost de cada equip d'atenció primària, vol dir elecció democràtica dels directors dels equips i tot això, que és el plànol de l'edifici, ja ho estem fent, perquè l'edifici ja... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del conseller.)* Són moltes les coses que ja estem fent. El nou model d'assignació ja està en marxa.

Ho deia abans, la incorporació dels agents comunitaris, dels equips territorials de salut pública, la incorporació dels professionals de la salut mental, el traspàs de l'ECAP de l'ICS al Servei Català de la Salut... El nou model d'elecció dels equips directius d'atenció primària el volem posar en marxa durant el segon semestre. I durant el segon semestre també, per cert, volem fer la primera convocatòria per als anys sabàtics, que serà una de les coses que farem per mimar els professionals.

Per tant, i aquest juliol, com deia abans, es constituirà el comitè assessor. Què vull dir amb això? Que no només hem presentat l'Enapisc, sinó que nosaltres parlem amb el fets –fets, fets i fets. És el llenguatge d'aquest Govern: fets, fets i fets.

La presidenta

Gràcies, conseller Comín.

Pregunta al Govern sobre la creació d'una agència del patrimoni natural

310-00244/11

Vuitena pregunta al Govern, sobre la creació d'una agència del patrimoni natural, formulada per la senyora Violant Cervera, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Rull, una de les grans riqueses del nostre país, evidentment després dels seus ciutadans, és la nostra varietat orogràfica, el clima, la diversitat del nostre paisatge i la nostra biodiversitat. Aquesta riquesa, tot i la nostra densitat de població i la nostra intensa i rica activitat agrària, la qual també voldria posar en valor, s'estima que només en espècies podria arribar a més de quaranta mil espècies, i en hàbitats comptem amb 741 hàbitats diferents, entre paratges costaners, aiguamolls, boscos mediterranis, boscos humits, entre altres. El 10 per cent del nostre territori són parcs naturals o nacionals; el 32 per cent són espais protegits; i noranta-quatre d'aquests hàbitats formen part de la Xarxa Natura 2000. De fet, Catalunya és capdavantera en diversitat biològica a tot Europa. Per posar un exemple, només la Garrotxa té una diversitat biològica més gran que tota la del Regne Unit.

Durant tots aquests anys, tot i que hem sabut compatibilitzar l'activitat agrària amb el medi, el país ha hagut de fer front a aquestes obligacions legals de conservació de la biodiversitat amb uns recursos molt limitats, i avui Catalunya continua sent un país amb un percentatge gran d'espècies amenaçades. Les polítiques de conservació de la natura que hem estat duent a terme fins ara han donat els seus fruits. Hem creat PEIN des de l'any 92, la Xarxa Natura 2000 l'any 2006, hem recuperat espècies amenaçades, hem recuperat també espais naturals i hem també reduït les espècies amenaçades de biodiversitat. Actuacions que potser es podrien veure reforçades amb la creació d'una estructura més sòlida, integrada i estable que donés resposta a les necessitats del nostre territori. De fet, durant aquests anys ho hem estat fent amb altres agències catalanes –Agència Catalana de Residus, o meteorològiques–, que han permès, per tant, una millor governança dels nostres recursos.

És per totes aquestes raons, conseller, que tenint en compte que tenim un patrimoni natural excepcional important a tot arreu d'Europa; que volem evitar la pèrdua de la biodiversitat; que no volem que la gestió del patrimoni sigui una càrrega, sinó que ha de permetre territoris vius, actius i amb grans oportunitats; que volem que aquest sigui compatible amb la nostra activitat econòmica, l'agricultura i la ramaderia, principalment, i volem que la gestió del patrimoni sigui motiu d'orgull, un fet diferencial del país i un motor de desenvolupament, d'economia i de progrés, li voldríem preguntar, conse-

ller, si creu que la creació d'una agència de patrimoni natural podria servir per a totes aquestes qüestions.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Cervera. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ho ha explicat molt bé. Nosaltres som un país amb una diversitat biològica extraordinària, amb un patrimoni natural de primer ordre, i hem de ser capaços de mantenir-ho, de conservar-ho i, sobretot, a l'entorn d'això, de generar oportunitats per al conjunt del país. I per això volem impulsar aquest instrument, una agència de la natura que sigui un organisme modern, descentralitzat, àgil, orientat a la gestió, ben finançat, que contribueixi a recuperar el temps perdut. Perquè els darrers anys no han estat afortunats, des d'aquesta perspectiva. Per tant, ara nosaltres ens hem de posar al dia, ho hem de fer amb molta altra gent, aprofitant tots els actors que tenim en el territori, des del sector primari, el territori, ajuntaments, el món municipal, el vessant científic, també. Hem de ser capaços de posar-ho en valor.

Fixi's, quan es van començar a plantejar les polítiques ambientals d'aquest país es va establir un triangle, i hi ha un vèrtex que ha quedat incomplet. En l'àmbit d'aigua, del vector aigua, vam ser capaços de crear l'instrument –l'Agència de l'Aigua–, el tribut –el cànon de l'aigua–, la legislació i la planificació. El mateix va passar amb residus. Però, en canvi, en patrimoni natural hem quedat coixos. Tenim el Pla d'espais d'interès natural, tenim els parcs nacionals, el parc nacional i els parcs naturals, tenim una planificació, però no tenim l'instrument que doni estabilitat en el temps. I fins ara no teníem recursos estables que ens permetessin invertir en el territori per tenir un nivell de recuperació molt important. Per això aquesta agència de la natura ens ha de permetre tancar bé aquest vèrtex. Ho hem vist en altres àmbits que ens ha funcionat i ens ha funcionat molt bé.

I una darrera qüestió, una dada que no ens cansarem de repetir: cada euro invertit en l'àmbit del patrimoni natural, en un parc natural o en un parc protegit, té un retorn de nou euros. És potser una de les polítiques d'equilibri territorial i de generació d'oportunitats en el conjunt del país més extraordinària. Nosaltres ens volem situar a primer nivell europeu, a primer nivell mundial. Hem estat capaços de fer-ho amb d'altres polítiques ambientals. Ara tanquem aquest vèrtex, fem-ho junts, fem-ho de manera consensuada i, sobretot, que quan mirem als nostres fills sapiguem que els hem deixat un país, un planeta millors.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Rull.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'endeutament

310-00237/11

Novena pregunta al Govern, sobre les polítiques d'endeutament, formulada per la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia, presidenta. Bon dia, vicepresident. El passat mes de maig, casualitats de la vida, coincidint amb el Dia Internacional del Treball, vostè viatjava als Estats Units per, entre d'altres, temptejar el retorn de la Generalitat als mercats; mercats internacionals coneguts de sobres, perquè ja els hem patit, i que es converteixen en una opció de risc quan no es volen tocar privilegis abordant una reforma fiscal en profunditat, com vostès.

Fa més d'un any aquesta cambra va aprovar una moció, a instàncies del meu grup parlamentari, la CUP - Crida Constituent, on, entre d'altres, s'instava el Govern a definir un nou marc que delimités les polítiques d'endeutament i de finançaments estructu-

rats de cara al futur i de manera que es limitessin situacions d'endeutament insostenible com el que vivim des d'una perspectiva de sostenibilitat financera, social, ambiental i de gènere. Aquest nou marc, si existeix, no és públic. En base a quin nou marc es va reunir amb possibles inversors?

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Una altra vegada, bon dia a tothom. Senyora Reguant, aquest Govern, com entenc que qualsevol Govern del món, treballa per tenir tantes opcions com siguin possibles, tantes eines com siguin possibles; en aquest àmbit, també. Nosaltres compartim o em sembla que compartim –i si no, sempre és susceptible de poder-ho discutir tantes vegades com ho faci– la preocupació respecte als excessos d'endeutament, la preocupació respecte a les conseqüències que aquests excessos tenen per a les polítiques socials, ambientals, etcètera.

M'he fet un tip d'explicar les conseqüències negatives que es deriven del deute intergeneracional que podem deixar a les generacions, que ara estem prenent decisions a aquelles generacions que no tenen l'oportunitat de prendre-les en aquest moment. En tot cas, el que fa el Govern, i ho continuarà fent, és treballar per reordenar aquesta estructura d'endeutament, per millorar les condicions d'aquest endeutament, per millorar les condicions en forma de terminis, de tipus d'interès, etcètera. I estic convençut que en aquest camí tenim moltes coses a compartir.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula la senyora Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, el nou marc segueix sense existir, pel que veiem. Perquè, de fet, passar a dependre dels mercats internacionals ens aboca a aquesta bola de neu que vostè diu que denuncia, perquè és llargament coneguda i, a més a més, ens aboca a pagar pràcticament interessos per respirar, com s'ha vist a molts països del sud d'Europa. I és que obliden una prèvia: mentre discutim si mercats internacionals –vostès– o bons patriòtics emesos per una banca pública, de moment inexistent –com a mínim, nosaltres–, una auditoria ens permetria definir controls i guies a la política de finançament al Govern, al Parlament i a la ciutadania; una auditoria que, tal com vam aprovar, ens permetria conèixer què devem i a qui i, sobretot, dirimir responsabilitats i possibles solucions.

Però per fer això cal que el Govern faciliti, no només al Parlament sinó també a tota la ciutadania, el màxim d'informació sobre el deute i sobre els altres compromisos financers, com són els finançaments estructurats. Però l'opacitat sobre el tema i la infantilització de la població continua sent la marca de la casa, malgrat que partits com el seu ara estiguin formant part del Govern. De fet, davant de peticions d'informació sobre les xifres de deute de la Generalitat amb l'Estat i la banca privada, fetes tant per grups parlamentaris, per periodistes, com per ciutadania, vostès les han negades. Sense l'accés a la informació no podem parlar de procés constituent, sense l'accés a la informació no podem parlar d'independència real.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. Respon el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, en tot cas, només algun aclariment a afegir. Entre d'altres, aquest Govern no s'està endeutant més en els mercats internacionals; no ho ha fet, ni ho està fent en aquests moments. Una altra cosa és si en el futur tots plegats considerem que això és bo, no és bo, que ens convé fer-ho, en quines condicions ho farem, etcètera. Però, en tot cas, el Govern no ho fa. No ho fa perquè no pot o no ho fa per les raons que sigui, o perquè... (*Veus de fons.*) D'acord, però aquest Govern no ho fa, és una evidència. Per tant, el deute exterior no està augmentant, deu estar augmentat una altra cosa, però el deute exterior no. D'acord? Per tant, em sembla que és un primer aclariment necessari, perquè és que,

si no, de la intervenció semblaria que ens estem endeutant amb els mercats financers molt més del que ja ho estàvem. No. Zero.

Llavors, una altra reflexió també al respecte, precisament una de les virtuts de ser responsables del conjunt de l'esforç fiscal que fa la nostra societat és que molt probablement no necessitaríem cap forma d'endeutament addicional. I per tant, precisament per això treballem. És a dir, aquest és el camí, el camí que estem fent és el millor, precisament, per garantir la plena sobirania també des d'aquest punt de vista. En tot cas, seran els governs futurs, segurament no aquest, els que prendran decisions al respecte, i en aquests governs futurs, doncs, escolti, la seva opinió pot ser molt determinant o no, com la meua o la de qualsevol altre dels que estan aquí.

En tot cas, ho repeteixo, no hi ha un endeutament addicional en aquest àmbit, els governs del futur prendran les decisions oportunes, la república catalana és la millor garantia perquè no hi hagi aquesta necessitat d'endeutament.

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la comissió d'experts internacionals i les altres garanties que ha de tenir el referèndum de l'1 d'octubre

317-00161/11

Desena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social, formulada pel senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Bon dia; gràcies, presidenta. President, la setmana passada, i en una qüestió d'hores, tancàvem la presó Model de Barcelona i el seu Govern anunciava la data i pregunta del referèndum. Volem felicitar-lo per les dues decisions i, a més a més, perquè d'alguna manera, quasi en una concatenació poètica, es produïssin en poques hores, no? Té molta força simbòlica i política per a nosaltres que es tanqui el que ha sigut un centre de dolor, de repressió, de tortura i, fins i tot, de mort, com la presó Model de Barcelona, i que això es faci enllaçant-ho amb un referèndum de construcció republicana.

Però, dit això, i, diguem-ne, per tant, amb les felicitacions per davant, no només al Govern sinó també a les bases de Podem, que han decidit afegir-se també a aquest referèndum, la nostra pregunta és quan i com coneixerem les garanties que ha de tenir aquest referèndum. En el debat de política general vam convenir entre tots que hi hauria una comissió d'experts per al seguiment del procés d'autodeterminació, integrada per persones de l'àmbit internacional i per reconeguts juristes de prestigi, i vam dir que això ho implementaríem abans d'acabar el 2016. Com tenim aquesta qüestió?

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Salellas, bon dia. Li agraeixo la felicitació sincera, que no només em consta del seu grup, sinó diria que de l'ampli espectre dels grups parlamentaris i de la societat catalana en general, per la decisió de tancar la Model, que és una manera molt clara de passar de les paraules als fets, i d'unes paraules que duraven fa molts anys i d'uns fets que s'esperaven també fa molts anys, de manera que tots ens felicitem, en particular el conseller de Justícia, tot el Govern, tothom qui ho ha fet possible, perquè, efectivament, crec que vam donar una bona notícia a la ciutadania i un bon missatge.

Efectivament, va coincidir, no hi havia raó causa-efecte, però va coincidir en el temps amb l'anunci de la data i la pregunta del referèndum del dia 1 d'octubre. És a partir d'aquest moment que hem de començar a treballar en això que vostè demana. Crec que la nostra obligació era donar, en fi, tota la confiança, tot el marge de temps necessari perquè la possibilitat d'acordar un referèndum amb l'Estat pogués ser efectiva, i, per tant, no hi havíem de posar cap condicional al damunt, ni de data, ni de pregunta, ni de

comissió, en aquest sentit. Però és evident que ara toca complir amb allò que forma part de les garanties del referèndum, i una d'elles, efectivament, és la comissió d'experts internacionals que vostè assenyalava.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Doncs, en aquest punt estem d'acord, president, però hauríem d'intentar anar concretant una mica més amb relació al calendari, amb relació al com, no?, perquè nosaltres, que som optimistes, pensem i confiem que des d'aquell «referèndum o referèndum» el Govern ha estat treballant per desplegar-lo, i nosaltres, que som optimistes, pensem que d'ençà de l'aprovació d'uns pressupostos que nosaltres no compartíem, però que vam aprovar sota la condició d'un referèndum, aquest Govern barrinava l'estratègia de desenvolupament d'aquest referèndum, i nosaltres, que som optimistes, volem pensar que mentre cercava l'acord amb l'Estat per un referèndum acordat el Govern continuava procurant per tenir les eines per executar aquest referèndum.

Però, en qualsevol cas, i més enllà del que pensi la CUP - Crida Constituent, que segurament és poc important, si el que nosaltres volem és fer un referèndum l'1 d'octubre i que aquest referèndum sigui creïble, el que necessitem és des de ja no només que hi hagi garanties, sinó que entre tots i totes coneguem aquestes garanties i fem el conjunt de la societat particip del coneixement d'aquestes garanties; garanties que tenen a veure amb el cens, garanties que tenen a veure amb les meses i garanties que tenen a veure amb una campanya imprescindible on hi hagi qui defensi el sí i hi hagi qui defensi el no.

Per tant, ho repetim: quan coneixerem aquest calendari o quina informació ens pot donar d'aquest calendari, de credibilitat, de fermesa i de determinació política en la celebració del referèndum?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Jo crec que fan molt bé de ser optimistes. Fixi's, l'optimisme ens ha dut fins aquí. Si no haguéssim estat optimistes, doncs, probablement, moltes de les dificultats que hem trobat i de les que trobarem, no hauríem tingut aquella convicció per superar-les. Perquè sense optimisme, efectivament, no es poden donar ni garanties ni tan sols esperança a la ciutadania.

Vostè demana una cosa en què té raó; és a dir, a partir d'ara crec que toca que coneguem tots els detalls. Jo ja li avanço que, a finals d'aquest mes de juny, com a molt tard a principi de juliol –crec que serà més a final de juny que no a principi de juliol–, presentarem tots els detalls tècnics i legals que avalen que el referèndum es farà amb totes les garanties. Vostès saben que hi ha alguns detalls que hem d'acabar de consensuar, són serrells, però que en qualsevol cas la voluntat del Govern és poder presentar a tothom, especialment a la ciutadania, tots els detalls tècnics i legals perquè tingui l'absoluta certesa que el seu optimisme està ben fundat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si les urnes la compra de les quals està licitant el Govern són per al referèndum de l'1 d'octubre

317-00160/11

Onzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies. Senyor president, el passat divendres ens va obsequiar amb la penúltima paròdia del seu Govern, eh?, amb la penúltima paròdia del seu Govern, a on va anun-

ciar que posarien data i pregunta a un referèndum que sap perfectament que no es celebrarà.

Senyor president, plantejar un referèndum unilateral és patètic, no té cap tipus de cobertura legal ni tampoc cap autoritat, ni moral ni social.

Senyor president, vostè pretén construir una república independent, i per això es necessita valentia. Per tant, li demano aquesta valentia perquè contesti amb honestedat i amb sinceritat: les urnes que està licitant el Departament de Governació són per al referèndum, sí o no?

La presidenta

Gràcies, senyor García. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor García Albiol, bon dia. Però és que no més de començar ja parla de «paròdia», de «patètic». Deixi'm aclarir-li una cosa. Quan parla d'autoritat moral i autoritat política, miri, si us plau, el Parlament, perquè és el reflex de la voluntat dels vots dels ciutadans (*aplaudiments*) i aquí crec que hi ha representada autoritat moral i política. (*Aplaudiments.*)

Vostè té el dret a pensar..., vostè té el dret a pensar el que vulgui sobre els catalans que voten independència, però jo li demano que els respecti igual que tothom ha de respectar el que opini tothom, del que li sembli. I el que hi ha reflectit aquí al Parlament de Catalunya, que per mi és vàlid i confio que per vostè també, és una imatge fidel al que és la voluntat dels catalans. I, per tant, des d'aquest punt de vista, per mi té tota l'autoritat moral i política.

Segona qüestió. Vostè em fa una pregunta –no sé si me la fa com a fiscal o me la fa com a líder polític– d'alguna cosa que considera «patètica», però m'estranya molt el seu interès a conèixer detalls que no s'adscriurien en aquesta, diguem-ne, descripció d'una cosa que segons vostè és impossible, i, en canvi, per altra banda, vostè vol anar exactament al detall de saber si determinades urnes es faran per al referèndum. Em podria preguntar per la factura de la llum: «La llum que es facturarà i que es pagarà aquell dia, que il·luminarà els locals electorals, es pagarà perquè es faci el referèndum?» Doncs, clar, segurament sí. Ara, si m'està preguntant: «A aquest referèndum hi haurà urnes?», doncs, hi haurà urnes, efectivament, com a tots els referèndums.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor García.

Xavier García Albiol

Senyor president, el que vostè ha demostrat amb la seva resposta és que, a més de ser un irresponsable, és un covard (*forta remor de veus*) que evidentment no és capaç d'assumir ni tan sols...

La presidenta

Silenci, si us plau! Silenci!

Xavier García Albiol

...no és capaç d'assumir, ni tan sols...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Xavier García Albiol

...les decisions que teòricament estan anunciant.

Y, señor presidente, que un referéndum independentista, que un referéndum unilateral es patético, sí, lo digo yo, lo dice el Grupo Popular. Pero, sobre todo, ¿sabe quién lo dijo? Un señor que tiene sentado detrás de usted, el señor Germà Bel, que en unas declaraciones el año pasado afirmó que un referéndum unilateral es patético. (*Aplaudiments.*) Esa es la realidad.

Pero le voy a decir: este referéndum, que no se va a celebrar, es patético, pero también representa una perversión de la democracia. Señor *president*, lo que estamos viviendo en el Parlament de Catalunya en estos momentos es una clara coartada de la

libertad..., y se vive de espaldas a la realidad. Usted se ha convertido, señor *president*, junto al señor Junqueras, en un pirómano de la política; se han convertido en unos pirómanos de la política y están conduciendo a la sociedad catalana no hacia la independencia, sino hacia un precipicio del que ya veremos cómo saldremos.

Le pido, señor presidente de la Generalitat, que analice cuál es la realidad social de Cataluña. Cada día son menos, están más solos, pero, eso sí, más radicalizados. Y prueba de ello la tuvimos con el señor Guardiola el pasado domingo.

Tenga muy claro que desde el Partido Popular y desde las instituciones democráticas no se va a permitir que se realice un golpe de estado, como es lo que quieren hacer ustedes. El estado de derecho, las instituciones democráticas y los que creemos en la libertad les daremos la respuesta adecuada, proporcional, pero contundente.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Albiol, en la seva línia habitual, ha parlat d'«irresponsable», de «covardia». Miri, tenint al darrere la fiscalia, el sistema judicial, el Ministeri d'Interior –la cara A i la cara B–, el sistema mediàtic, tot un govern de l'Estat, al darrere, molt valent, no cal; per recórrer al *primo* de Zumosol de les clavegueres de l'Estat no cal ser molt valent, senyor Albiol. *(Aplaudiments.)*

La valentia, sap quina és, la valentia? Que sabent que et cauran tot tipus de crítiques, una persona com el Pep Guardiola s'avingui a fer un acte de dignitat democràtica, que és a reclamar –a reclamar– que la gent pugui votar. Si s'han d'escandalitzar perquè algú reclami el dret a vot és que tenen un problema seriós. *(Remor de veus.)* I, cregui'm, cal ser molt valent...

La presidenta

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

...cal ser molt valent per plantar-se davant de tota aquesta potència –algunes de les coses que arriben en aquest mateix Parlament de la comissió que s'està seguint crec que els haurien d'inquietar–, cal ser molt valent per, malgrat tot això, continuar fidels al mandat del poble de Catalunya, cregui'm. I no ho faig com una reivindicació de valentia o de coratge, simplement com una vocació de coherència.

I si vostè vol agafar referents, cregui'm, agafant el referent del senyor Bel, anirà molt lluny. Faci-ho.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adequació del dispositiu del referèndum de l'1 d'octubre als requeriments de la Comissió de Venècia

317-00162/11

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat... *(Forta remor de veus.)* Silenci, si us plau! Silenci si us plau! Respectin el torn de paraula, si us plau. *(Pausa.)*

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política; formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. President, doncs, deixi'm a mi ser una mica gramsciana i combinar l'optimisme de la voluntat i el pessimisme de la raó. Ho dic perquè, efectivament, com s'ha recordat, divendres passat vostè va anunciar data i pregunta del referèndum. I, en el decurs de la compareixença, va vostè fer una al·lusió, es va encara referir a l'autoritat de la Comissió de Venècia. I ho va fer –encertadament, al nostre parer–

recordant l'opinió, el posicionament d'aquesta comissió sobre la reforma del Tribunal Constitucional, de la Llei del Tribunal Constitucional, que l'ha transformat en un organisme punitiu i descaradament i claríssimament pensat per contrariar les aspiracions democràtiques de Catalunya.

Però la Comissió de Venècia diu bastantes coses més, i planteja tot un seguit de requeriments per homologar i per reconèixer com a vàlid, com a substantiu un referèndum realitzat en un país.

Com pensa vostè adequar el dispositiu, del qual encara no ens dona massa detalls, que anunciarà properament als requeriments i exigències de la Comissió de Venècia?

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, vostè sap perfectament el que va respondre la Comissió de Venècia. I una de les primeres conclusions a què arriba i que ens fa saber és que els referèndums en els que pot intervenir són aquells que parteixen d'un acord amb l'Estat del qual un se vol separar, i que, per tant, en aquest escenari, faria un seguit de recomanacions i hi estava disposada a intervenir. Però, tanmateix, a l'oferiment de venir-li a explicar com plantejàvem o com intentàvem fer aquest referèndum, és evident que, si no es compta amb l'autorització de l'Estat, o amb l'acord de l'Estat en aquest cas, la Comissió de Venècia, doncs, no, clarament va dir que no hi entrava.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí. Si ho he entès bé, el referèndum que vostè ens proposarà no podrà adaptar-se als paràmetres de la Comissió de Venècia. Bé, nosaltres d'aquí traïem la conclusió..., i la primera conclusió és, efectivament, atès l'enrocament, l'oposició del Govern de l'Estat espanyol. Això és evident.

Però nosaltres d'aquí traïem més aviat la conclusió que caldria canviar escenaris polítics per fer-ho possible. I ho estem treballant. Ahir vam presentar una moció de censura al Govern de Rajoy al Congrés dels Diputats –que, per cert, em sembla que només comptarà amb l'abstenció de la seva formació política en el Congrés dels Diputats– en la qual..., i es va sentir en aquest Congrés dels Diputats un discurs i la manifestació de que hi ha una nova..., noves forces democràtiques i forces del canvi arreu d'Espanya que estan plantejant un nou horitzó i que faran possible un nou horitzó. Nosaltres pensem que caldria treballar en aquesta perspectiva. Sembla que l'abstenció no és la manera més conseqüent d'ajudar i d'empènyer en aquest sentit.

En qualsevol cas, nosaltres tenim la impressió que vostè ens demana una mena d'acte de fe sobre les característiques del seu referèndum. Fa vostè pensar una mica en una cançó de Georges Brassens, que era «El descregut», que deia, que demanava..., volia tenir fe, no?, i deia: «El meu veí de sota, un cert Blaise Pascal, m'ha donat un consell amistós i m'ha dit: “Agenolleu-vos, pregueu, imploreu, feu semblant de creure i ja veureu que ben aviat creureu.”»

Nosaltres pensàvem una mica que vostè era més dels Beatles, però es veu que també és bastant de Brassens, o de Blaise Pascal.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor Rabell. Jo no li he dit que no podrà adaptar-se als paràmetres de la Comissió de Venècia; de moment –de moment–, l'únic que ha dit que no s'adaptarà als paràmetres de la Comissió de Venècia és l'Estat espanyol. És l'únic. Nosaltres, naturalment, quan parlem de garanties –i, efectivament, les garanties seran explicades amb tota claredat d'aquí a poques setmanes–, veuran que s'adscriuen a la perfecció, totes elles, al que són els estàndards de la immensa majoria dels referèndums d'autode-

terminació que hi ha hagut, especialment, en els països més democràtics. Per tant, des d'aquest punt de vista, estigui tranquil.

Totalment disposat, amb el seu grup, encara que mantingui la posició que tots coneixem, d'abordar amb vostès també al màxim el coneixement d'aquestes garanties. No hi tinc cap problema. Em consta, efectivament, que a l'Estat espanyol en aquests moments s'està produint una moció de censura, però ens agafa molt lluny.

Només li aclareixo una cosa: el meu grup polític és Junts pel Sí; jo soc president en tant que..., amb el suport de Junts pel Sí, que és el partit amb el qual em vaig presentar, i Junts pel Sí no té grup parlamentari a Madrid i no té una posició sobre..., més enllà del respecte obligat i degut i voluntari, al que decideixi la política espanyola en el seu si, que es mereix tot el respecte; mirem amb atenció el que està passant, però també mirem amb atenció tota la impotència amb què durant molts anys s'està intentant articular una alternativa a l'hegemonia de la coalició Partit Popular - Ciutadans, amb el suport del Partit Socialista, i com veiem que això es va empentint en lloc d'engrandir-se.

Celebro –per altra banda, ja l'hi conec– la seva referència al món de la *chanson*, a Brassens. Aquí podríem coincidir molt amb cantautors, amb cantautores d'Europa. Però sap què passa? Que no m'agraden les utilitzacions de les cançons mítiques per poder portar l'aigua al seu molí, perquè aquí podríem prendre mal, si agaféssim referents de cançons franceses –o catalanes– sobre la posició de cadascú. Però, en tot cas, segur que coincidiríem en més d'un intèrpret.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el motiu pel qual no s'entra al Registre del Parlament el text legal en què es vol emparar la convocatòria del referèndum de l'1 d'octubre

317-00159/11

Tretzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, avui, monogràfic. Ja sap que el nostre grup no es resigna a que els grans anuncis i els grans debats s'hagin de produir en seu parlamentària i no fora d'aquesta.

Vostè divendres va anunciar que farà determinades coses, i nosaltres el que li volíem preguntar..., i ha dit, també, fora de la cambra, que aviat se sabran els detalls de la llei per la qual es regirà aquesta iniciativa política seva.

I la meua pregunta és ben senzilla: per què no es produeix immediatament una entrada per registre del text legal en què es pensa emparar la convocatòria del referèndum que vostè va anunciar?

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, un aclariment: això pertany als grups parlamentaris, no pertany al Govern. Però, en qualsevol cas, deixi'm dir-li que celebro que no es resigni –celebro que no es resigni–, però jo tampoc em resigno, i potser –potser– el convenço. Vostè està d'acord que, si presentem qualsevol iniciativa que vagi en la línia d'explicar tot el que estem preparant per poder fer aquest referèndum, vostès no ho portaran al Tribunal Constitucional? Vostès estan segurs que això no servirà perquè la fiscalia pugui parar els peus..., i li estarà fent la feina a la fiscalia perquè finalment no puguem complir amb el mandat de les urnes?

Si vostè em tranquil·litza, jo també el podria tranquil·litzar en aquest sentit.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, ara sí que m'ha confós del tot. Però que no hem dit tantes vegades que el Tribunal Constitucional no compta?, que no hem dit tantes vegades que el que diguin els tribunals ens és igual? Ara m'ha confós del tot. O sigui, m'està dient: no porten aquesta llei, vostè, els grups o qui sigui –perquè qui ha dit en públic que ja té els detalls és vostè–, senzillament perquè els fa por quina pugui ser la reacció dels tribunals o del Tribunal Constitucional, que vostès mateixos ens van dient que no faran cas? (*Aplaudiments.*) Jo, la veritat, no els entenc.

I em sap greu que utilitzin una i altra vegada la pobra Comissió de Venècia, la Comissió Europea per a la Democràcia a partir del Dret, que diu que només es poden convocar referèndums quan estan d'acord amb la Constitució o d'acord amb una llei que estigui d'acord amb la Constitució. I aquest és el problema. Senyor president, vostè només en té un, de problema: que s'ha compromès a fer una cosa que vostè no pot garantir ni està en condicions de fer. I aquesta és la qüestió.

I molt parlar de mandat democràtic, però, escolti'm, el mandat democràtic, si no estic mal fixat, el donen les urnes. I m'he llegit amb molta atenció el programa electoral de Junts pel Sí i de la Candidatura d'Unitat Popular: no he sabut trobar el referèndum que ara vostès diuen que és imprescindible! (*Aplaudiments.*) On està el mandat democràtic?

I ara ens diuen: «No, s'assemblarà el més possible a unes eleccions.» Bé, molt bé. S'assemblarà el més possible al 9 de novembre del 2014? Repetirem un procés de consulta que després no tindrà l'eficàcia política i jurídica que realment es diu perseguir?

Senyor president, nosaltres no veiem viable el seu camí. Respectem la seva posició, respectem les institucions, però li demanem, un cop més, i no ens cansarem de fer-ho: no treguin les institucions catalanes fora de la legalitat.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor Iceta, vostè no hauria d'ignorar el que passa –perquè vostè és un home coneixedor, jo el considero una persona sensible al que són els drets fonamentals d'una democràcia–, no hauria d'ignorar el que passa en aquest país, no ja per aprovar un decret, sinó per anar a un acte públic, com li ha passat a la consellera Borràs, que per anar a un acte públic ja forma part d'un relat de la fiscalia que quan un el llegeix se li posa veu de Nodo, i tot al seu voltant es transforma en blanc i negre, i comences a veure SEAT 127 pel carrer, perquè ens transporta a una altra època. Vostè no ho hauria d'ignorar, això.

Perquè, efectivament, és molt fàcil dir: «No, vostès haurien de prescindir del Tribunal Constitucional.» Oh!, és que nosaltres segurament ho fariem; però vostès ho farien? Vostè no. Per tant –per tant–, m'està donant la raó que no és el propòsit del seu grup debatre en seu parlamentària tot allò que vostè reclama que es debati en seu parlamentària. I, per tant, no me digui a mi que no ho fem perquè tenim por del Tribunal Constitucional, perquè els qui en tenen por són vostès. (*Remor de veus.*) Són vostès els que farien servir l'argument i l'argúcia del Tribunal Constitucional per després dir: «Aquest Govern no pot parlar aquí al Parlament d'allò que li hem reclamat que vingui a parlar.» Siguem francs i siguem honestos tots plegats, i no ens fem trampes.

De manera que la informació, tota –tota–, començant per totes les garanties jurídiques, legals, tècniques, que empararan el referèndum. I en segon lloc, miri bé –miri bé– els programes electorals, perquè vostè hi veurà un referèndum, i vostè hi veurà una declaració d'independència, i vostè hi veurà un referèndum constituent, per una república constituent. Per tant, si vostè està d'acord amb tota la literalitat dels nostres programes electorals, com espero que sigui així, no tindrà cap problema perquè apliquem el que era el mandat principal d'aquest compromís amb els ciutadans. És un compromís irrenunciable.

I fem una cosa: deixem que siguin els ciutadans que valorin si un ha complert o no amb el seu compromís electoral? Estem d'acord amb això? Doncs, miri, al referèndum

tindran l'oportunitat de saber, tindrem l'oportunitat de saber si els ciutadans accepten aquesta eina o no l'accepten per validar la culminació d'aquesta legislatura.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la recuperació de les pagues extraordinàries dels funcionaris

317-00158/11

Catorzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada per la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor presidente, ¿en qué fecha los funcionarios catalanes van a recuperar la paga extra del 2012 entera, la paga del 2013 y la del 2014?

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Efectivament, senyora Arrimadas, una pregunta específica per a la consellera Borràs, que li podrà dir el mateix que jo li diré: està en negociacions amb la Mesa i, per tant, quan s'arribi a acords, es podrà calendaritzar exactament el retorn del que és un compromís irrenunciable d'aquest Govern.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Cuando le sacamos de la independencia, es que usted no tiene ni idea, señor Puigdemont. (*Rialles.*) Ni idea –ni idea–, de nada –de nada. (*Aplaudiments.*) No contesta una pregunta muy fácil, a usted que le gusta tanto poner fechas: ¿cuándo van a cobrar los funcionarios lo que ustedes les quitaron?

Le voy a recordar varias cosas. No solo no me está contestando a mí, señor Puigdemont: no le está contestando a cientos de miles de familias que tienen derecho a organizarse sus gastos, sus ingresos, a ver si pueden comprarse un coche, si pueden pagar la matrícula de los niños... ¿Por qué no les contesta a los ciudadanos? ¿Por qué le gusta tanto hablar de fechas, del «neveréndum», y no de cuándo les va a pagar a los funcionarios?

Mire, le voy a decir varias cosas. Los funcionarios catalanes son los que más recortes han tenido de toda España gracias a su Gobierno. Con ustedes, además, en el Gobierno, ha subido la precariedad de este colectivo, mientras ustedes aumentaban los altos cargos. Además, ustedes no les están dando a los funcionarios ni la información ni la documentación que les están exigiendo de manera recurrente. Y, por si todo fuera poco, ustedes aplauden a los que se dedican a amenazar a los funcionarios que no quieren seguirles en sus ilegalidades.

Miren, ustedes tienen un problema, y es que para perpetrar su hipotético plan necesitarían a los funcionarios, pero los funcionarios lo que tienen que hacer es cobrar a tiempo, los funcionarios lo que tienen que tener es seguridad jurídica. Y ya sabemos que ustedes están en un *Titanic* que se está hundiendo, pero no intenten utilizar a los funcionarios de salvavidas, que ya les conocemos, que ustedes son muy valientes aquí y en la tele y en los mítines, y luego, delante del juez del 9-N, les echaron la culpa a los voluntarios. No quieren hacer lo mismo otra vez con los funcionarios.

Le pregunto, señor Puigdemont: ¿por qué usted encuentra dinero para estructuras de estado duplicadas y no encuentra dinero para devolverles a los funcionarios lo que es suyo? No solo las pagas, sino derechos que ustedes les han venido recortando, como ningún otro gobierno autonómico ha hecho en España. ¿Por qué usted pone fechas para ese «neveréndum» que usted había ninguneado, negado, se había reído de él, no lo había metido en su programa electoral, había prometido la independencia en dieciocho meses

porque supuestamente ya se había celebrado, y ahora pone fechas para el «neveréndum» y no para lo que tiene obligación de hacer, que es para poner fecha a la devolución de las pagas?

Yo le pregunto, señor Puigdemont: ¿cuándo van a devolverles las pagas que les han quitado a los funcionarios catalanes?

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora Arrimadas, hi ha una falsedat en la seva afirmació: ja els estem retornant els drets –ja els estem retornant els drets. I li prego que la propera vegada, quan faci una afirmació d'aquesta contundència, sigui una mica més rigorosa. Ja ho sé, que vostè no parla per al Parlament, ni parla per als seus votants; parla per a les teles, i segurament això queda molt bé, dir que el Govern no està retornant els seus drets, quan ho està fent. I ho està fent amb un gran esforç, i permeti'm dir-l'hi: sense cap ajuda, tampoc la seva.

Estaran vostès disposats a votar al Congrés...? O digui'm les vegades que al Congrés vostès han votat el que han votat per al País Basc, de millores per al País Basc, per a Catalunya. Quantes esmenes han presentat en favor de la sostenibilitat econòmica de Catalunya? *(Aplaudiments.)* Cap ni una. Les dues úniques que van presentar les van acabar retirant, perquè fins i tot els feia vergonya a vostès mateixos, de la poca quantitat que demanaven per a Catalunya.

Mirin, escolti'm, aquí hi ha una cosa que vostè hauria de reconèixer: en aquest país s'estan fent uns esforços i els està fent tothom, començant pels treballadors i acabant pel Govern; tothom. Ningú –ningú– té més interès que el Govern d'aquest país a tenir les eines per retornar tots els drets que s'han anat retallant en aquest país els darrers anys. I sap de qui era la sobirania dels retalls?, sap de qui era? De l'Estat espanyol. I, per tant, estic convençut que vostè, quan plantejem que tinguem les eines de sobirania perquè vostè em pugui retreure –aleshores, sí, amb raó, si no ho compleixo– que tenint les eines per retornar tots els drets retallats per la sobirania espanyola no ho hem fet, aleshores tindrà raó. Però li pregui que ens ajudi a tenir aquestes eines, perquè ara no les tenim.

I finalment una altra cosa que té a veure amb la «deontologia parlamentària» –deixi-m'ho dir així. Vostès, quan pregunten al president del Govern, posen una pregunta genèrica –està permès, s'ha fet sempre així–: «situació política»; molt bé. Al Govern, als consellers, els pregunten coses molt concretes, perquè els puguin donar una resposta concreta, perquè se suposa que el control al Govern el que busca és informació de qualitat del Govern per una cosa que interessa també als electors que vostès representen. *(Veus de fons.)* Ara... –escolti'm, pari un moment, si us plau–, però intentar, de tot l'ample..., de milers de temes que un porta, saber, aquell dia, miri, «li preguntaré exactament la concreció d'una dada sense dir-ho, amagar-ho a darrere de la pregunta anònima, perquè així el president quedarà com una persona que no té sensibilitat social», doncs, miri, això és fer molta trampa. I jo crec que aquí al Parlament, de trampes, ja n'hi ha poques, senyora Arrimadas.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació dels treballadors públics amb relació a l'organització i la celebració del referèndum de l'1 d'octubre

317-00163/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre els darrers esdeveniments polítics, formulada pel senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ja s'ha dit, però no per això des de Junts pel Sí deixarem de fer-ho, el fet de que valorem molt positivament que s'hagi anunciat ja la data i la pregunta per al referèndum, i valorem positivament tant la data com la pregunta. Ara la decisió del futur polític d'aquest país és en mans dels ciutadans de Catalunya, que és el més profund d'una democràcia.

Com ja ens hi tenen acostumats, la reacció per part de l'Estat d'un anunci important i transcendent per a Catalunya, doncs, sempre va igual: va a allò d'alternar el menyspreu i l'amenaça. Un menyspreu inicial que, de fet, al que fins ara no havíem estat acostumats –i ho hem vist amb la vicepresidenta del Govern– és a fer-ho ja amb un to pujat de grogleria i d'ordinarietat, no? Parlar de «matraca», parlar de que si el president diu «burrades», parlar de que «això de l'independentisme és un rotllo», etcètera, la qual cosa només fa evident, doncs, el seu estat de desesperació. De fet, és normal que comencin a estar desesperats, no? Però a partir d'aquí se'n riuen, es mofen, però querella «al canto»; no triguen ni vint-i-quatre hores a querella o implicació de querella.

I, per cert, nosaltres també volem fer un apunt: que el fet de que una de les motivacions de la querella a la consellera Borràs sigui per assistir a la festa, a l'acte que es va fer diumenge, creiem que traspasa absolutament tots els límits; no sé si això a Itàlia també ho fan o a Alemanya també ho fan, i tot això que aquests dies veiem en l'operació Catalunya que ens estan explicant aquí, si ho fan a Itàlia o ho fan a Alemanya o ho fan a aquests llocs, no? A més a més, avui estem llegint que la fiscalia té por de que no se li admeti aquesta querella. Ells saben perfectament que amb una trucada a La Moncloa n'hi ha prou. Però ells estan veient que això no té cap efecte sobre els representants polítics.

I què han fet? Doncs, el mode amenaça l'han ampliat d'una manera descarada fins a casos, jo crec, delirants. I s'estan centrant en molts col·lectius, a amenaçar-los; uns d'ells, doncs, molt directament a través d'informes de La Moncloa, a través del delegat del Govern, etcètera, una amenaça molt directa cap als treballadors públics i cap als funcionaris, quan aquest Govern sempre ha dit, en totes les declaracions que ha fet públiques, que els funcionaris poden estar perfectament tranquils, tant a l'organització, la convocatòria, com la celebració del referèndum.

Però, davant de tota aquesta onada d'amenaques cap als treballadors públics, nosaltres, president, considerem molt oportú preguntar-li en seu parlamentària quin és el capteniment del seu Govern amb relació als treballadors públics pel que fa a l'organització i la celebració del referèndum de l'1 d'octubre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Turull. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, efectivament, vostè esmentava la situació d'Itàlia, d'Alemanya... El que estic convençut és que ni a Itàlia ni a Alemanya no hi ha cap mausoleu dedicat ni a Mussolini ni a Hitler pagat amb diners públics; allà segur que no hi és. Ni tampoc es destinen diners a pagar cossos policials com la Guàrdia Mora, que, per cert, l'Estat espanyol el 2017 troba més de 7 milions d'euros per continuar pagant un cos de l'època franquista com la Guàrdia Mora.

Efectivament, els funcionaris poden estar absolutament tranquils tant pel que fa a l'organització del referèndum com pel que fa a l'oferta d'ocupació pública. I espero que tots els qui defensen els funcionaris d'aquest país i la necessitat que tinguem els professionals adequats, si tenim problemes amb l'oferta pública d'ocupació, tinguin la mateixa valentia que han tingut ara per defensar els funcionaris. Espero que sigui així, i només

els deixo el benefici, diguéssim, de nota a peu de pàgina, perquè segurament en tornarem a parlar, d'això.

Miri, a finals de mes presentarem, com he dit abans, tots els detalls tècnics i legals que avalen que el referèndum es farà amb totes les garanties. Efectivament, s'ha fet una polèmica artificial, inflada, interessada, jugant amb la confusió de la gent, sobre els funcionaris. És una demostració notòria del desconeixement del que ha passat en els darrers trenta, quaranta anys a l'Estat espanyol i del que preveu la legislació general electoral espanyola, perquè enlloc –enlloc– diu que els funcionaris han de participar en l'organització de processos electorals.

Dit d'una altra manera, els funcionaris no han de participar en processos electorals perquè es pugui celebrar un procés electoral. Hi poden participar... *(veus de fons)*, m'estic referint a la llei electoral general espanyola. Suposo que alguna importància deu tenir i algun respecte els deu merèixer, suposo. Parla de representants de l'Administració. I en els darrers trenta anys aquests representants de l'Administració han estat treballadors, voluntaris, a vegades ha coincidit que eren funcionaris, però que no eren designats representants per la seva condició de funcionaris, sinó que en molts casos eren també voluntaris. Per tant, ningú –ningú– no serà forçat a res. I el Govern garanteix un absolut garantisme.

És veritat que obrirem..., com s'ha fet sempre, com alguns ajuntaments han fet –d'altres han preferit gestionar-ho d'una altra manera–, obrirem una borsa perquè els treballadors que ho vulguin, funcionaris o no, es puguin apuntar perquè el Govern els acrediti com a agents electorals, que en el referèndum, com en totes les convocatòries electorals precedents, són els que hauran de donar la garantia del procés electoral.

La presidenta

Gràcies, president.

Projecte de llei sobre les voluntats digitals i de modificació dels llibres segon i quart del Codi civil de Catalunya

200-00024/11

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació del dictamen de la Comissió de Justícia relatiu al Projecte de llei sobre la voluntat digital i de modificació dels llibres segon i quart del Codi civil de Catalunya.

D'acord amb l'article 121 del Reglament, i atesa la petició del Govern, iniciarem el debat amb la intervenció del senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

(Pausa.)

Si us plau, els demano que surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar amb la sessió.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Començo?

La presidenta

No, esperi; conseller, esperi's un moment.

(Pausa.)

Conseller, quan vulgui.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia a tots i a totes. Bé, arribem al final d'un procés legislatiu que tenia per objecte, en el seu inici, l'aprovació de la Llei de voluntats digitals; una llei que respon a uns objectius que crec que són ben vius i ben visibles en la nostra societat. Estem en una realitat en què, evidentment, les noves tecnologies, les xarxes socials, les eines de comunicació prenen una importància creixent, i no cal dir l'impacte que aquestes tenen en les generacions més joves. I és evident que aquest canvi de paradigma també genera problemes nous que reclamen solucions noves. Ho hem dit moltes vegades: quan morim físicament, no morim digitalment, i, per tant, necessitem trobar solucions a aquesta nova realitat en cas de situacions de mort, en cas de situacions d'incapacitat. I també, i és molt important posar-ho en valor, és rellevant donar

una major protecció als fills menors d'edat que utilitzen –i a vegades mal utilitzen– les xarxes socials.

Fer la llei..., fer aquesta llei no era fàcil. Evidentment, ens ha obligat a generar nous conceptes, d'acord amb una realitat que no havia estat legislada abans en aquests termes. També és evident que l'hem hagut de fer en un marc competencial que té limitacions, no només a dins del propi Estat, sinó que té limitacions per tractar-se, òbviament, d'un fenomen de naturalesa global. I quan deia que hem hagut de fer presents nous conceptes, evidentment aquí aflora el concepte del patrimoni digital, de l'hereu digital, del testament digital, per donar continuïtat i per donar solució a una realitat que ens sobreviu.

Les virtuts, podríem dir, de la llei, doncs, són donar resposta a aquestes noves necessitats que té la societat. La presència massiva i l'ús massiu de les xarxes socials generen interrogants, que crec que el Parlament farà bé d'intentar donar-hi resposta, tot i la complexitat de poder-ho fer. Obrir el debat és, segur també, un altre dels elements que donen sentit i donen valor a aquesta llei, obrir el debat a una qüestió que és present. Crec que el Parlament de Catalunya demostra estar al costat d'aquelles coses que de veritat preocupen la gent en el dia a dia, també en aquesta qüestió. El dret a l'honor, el dret a la intimitat són molts debats que conflueixen en aquesta regulació que ens proposem.

Però és evident, i ho deia abans –i no cal ni dissimular-ho ni treure-hi importància, perquè és així–, tenim limitacions competencials, perquè aquí hi conflueixen qüestions vinculades a la protecció de dades, a la protecció del dret a l'honor i a la intimitat, qüestions vinculades a la normativa en matèria de telecomunicacions. És, evidentment, un debat global, que afecta sovint empreses que tenen una dimensió planetària, i està clar que si ens proposem donar resposta a aquesta qüestió, que pensem que la mereix, ho hem de fer amb les eines que tenim.

Per això, a casa nostra, les eines que ens ofereix el dret civil, que hem desenvolupat durant molt anys, ens dona l'oportunitat d'apoderar aquells que ens sobreviuen, aquells que ens representen com a tutors, si és el cas, per facilitar la gestió d'aquest patrimoni digital, que, com dèiem, ens sobreviu una vegada ja no hi som. I, òbviament, això també interpella els prestadors de serveis digitals, que han de prendre bona nota a l'hora de buscar solucions que també d'una manera pràctica i d'una manera autònoma puguin ajudar a resoldre aquesta qüestió.

És una iniciativa pionera; pionera a l'Estat espanyol, i pràcticament podríem dir pionera en el context europeu. I per això volem subratllar aquesta voluntat de donar eines perquè puguem gestionar millor aquestes situacions; volem generar un debat sobre la necessitat de preveure i regular aquestes situacions, i estem segurs que serà una iniciativa benvinguda.

Resoldrà tots els problemes? Sens dubte que no. És evident que el futur superarà aquesta iniciativa legislativa. Però no es fa amb una vocació de permanència, es fa amb una vocació de posar sobre la taula una qüestió que és necessària de regular. I el que no seria acceptable és que, pensant que podíem fer poc, no féssim res.

La regulació, deia, afecta aquelles situacions de mort i d'incapacitat per apoderar aquelles persones que en el futur gestionin en nom nostre el nostre patrimoni digital, el nostre llegat digital. Però –i aquí ho vull posar molt en valor– dona eines també als pares i mares, i tutors, per protegir els fills menors d'edat que, en l'àmbit d'internet, sovint poden utilitzar-lo de forma inadequada, posant en perill la seva integritat física o psíquica.

En aquest cas, hem pretès –i gràcies a les esmenes que també s'han fet i que s'han aprovat en comissió– poder conjugar el deure dels pares i mares de donar la protecció als seus fills amb la legítima i necessària autonomia del menor. Crec sincerament que, fruit de les aportacions de tothom, hem sabut trobar l'equilibri adequat.

Aquesta llei també regula el Registre de voluntats digitals; un registre administratiu, un registre públic i gratuït, que de ben segur serà útil en situacions d'absència de patrimoni. No hem de dificultar la solució a aquelles persones que potser tenen com a llegat futur el seu patrimoni digital, no tenen béns físics; en canvi, sí que hem de donar eines per assegurar les solucions per a quan, en cas de mort o en cas d'incapacitat, vulguin que algú, en el seu nom, els pugui ajudar a superar, a resoldre aquesta qüestió.

Acabaré agraint, primer de tot, la bona acollida que ha tingut la iniciativa. Crec que és unànime el reconeixement a l'hora d'entendre que aquesta era una qüestió que valia la pena debatre, que valia la pena discutir. El debat ha estat certament estimulant, perquè ha generat debat en l'àmbit jurídic, però també ha generat debat en l'àmbit social, i hem aconseguit que aquest debat es portés a terme en molts àmbits, en l'àmbit acadèmic, en l'àmbit social, i, per tant, creiem que això també justifica la presentació de la iniciativa.

I vull agrair sincerament l'interès que han mostrat tots i cadascun dels grups a l'hora de fer esmenes, a l'hora de voler millorar aquest projecte de llei. I és per això que n'espero el suport, si pot ser unànime, perquè estic segur que la societat sabrà reconèixer que el Parlament haurà fet, amb els eines de què disposa, una bona feina, volent donar resposta, volent donar solució a una qüestió que és ben present.

Amb la Llei de voluntats digitals, Catalunya és pionera. Catalunya és pionera regulant el llegat digital dels difunts a la xarxa i donant noves eines per protegir els menors que fan un mal ús d'aquestes xarxes. Som conscients de les dificultats, però no seria acceptable creure que, perquè podíem fer poc, no vam fer res.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Mundó. A continuació té la paraula el senyor Jordi Orobitg, que en fou el ponent relator.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Conseller Mundó, diputades, diputats..., bé, com bé ha expressat en aquest cas el conseller, ens trobem en la fase, en la darrera fase de l'aprovació d'aquesta iniciativa legislativa, que es va articular com a projecte de llei a proposta del Govern, i que vull recordar, tot i que a dia d'avui –així ho ha expressat el conseller– ha merescut una participació crec que entusiasta per part de tots els grups parlamentaris –i no només dels grups parlamentaris, sinó com faré esment pel que respecta a la seva tramitació, respecte al ressò social que ha tingut aquesta iniciativa–, inicialment, certament era vista amb un cert escepticisme o, en qualsevol cas, s'entenia que era més una frivolidat o una voluntat de lluïment per part del departament que quelcom que obeís certament a una necessitat de la nostra societat.

Jo crec que tots hem tingut la capacitat d'admetre que aquest posicionament inicial no es corresponia amb la realitat, amb la bondat d'aquest projecte de llei, i que aquesta eina ens donava moltes facilitats i utilitats per poder actuar en un àmbit jurídic cada vegada més ampli. És a dir, jo crec que... –tot i que la tramitació certament l'hem impulsada amb un caràcter d'urgència, perquè així es va acordar en el seu moment–, jo crec que ens hem adonat que hi ha molt de recorregut en aquest camp.

És una bona iniciativa des del Govern, i sempre ho hem manifestat així el fet d'haver, també, posat la pilota en joc. I és d'agrair, hi insisteixo –i en aquest cas ho dic com a relator–, doncs, el tarannà de tots els ponents. I en aquest cas vull agrair, expressament, als diputats Salellas i Coscubiela, a les diputades Esperanza García, Rosa Maria Ibarra i Lorena Roldán el seu tarannà, la seva manera de fer i la seva voluntat d'arribar a acords, que ens han permès transaccionar una part molt important del text.

Tant és així que en la tramitació parlamentària s'hi han inclòs novetats importants, i no perquè el text que ens va arribar estigués o mostrés mancances, sinó pel fet específic de que, com he dit, ens hem adonat que teníem la possibilitat d'incidir en un àmbit molt important, no només pel que respecta estrictament al que inicialment és el títol o el referent d'aquesta iniciativa legislativa –que és, en aquest cas, el Registre de voluntats digitals–, sinó també, específicament, pel que respecta al camp dels menors i dels tutelats i tot allò que té a veure amb la gestió del patrimoni digital, tant d'aquests col·lectius com en general, però específicament pel que respecta en aquests, en especials circumstàncies que poden esdevenir per a l'ús cada vegada més freqüent –per a tota la societat, però específicament per als més joves– de les xarxes socials, l'apertura de comptes moltes vegades que poden semblar..., bé, exercicis innocents de prospecció en l'àmbit del món digital, però que certament també ens hem adonat i hem constatat que cada vegada generen valors patrimonials més grans, que lògicament han d'estar sotmesos a control, ja sigui pels pares i progenitors.

A partir d'aquí, mesures que inicialment podien semblar, bé, molt dures, com podria ser la de sol·licitud de cancel·lació de comptes, crec que hem tingut la capacitat d'arbitrar sistemes que, en primer lloc, protegeixen els més dèbils, com pot ser els menors i els tutelats; en segon lloc, donen una eina als pares i tutors per poder actuar d'una manera immediata, i, en aquest cas, demanant una suspensió d'aquests comptes digitals, i també garantim la seguretat jurídica, en tant que no es fa d'una manera arbitrària o capriciosa, sinó que, lògicament, en aquest cas, hem arbitrat un sistema, que és la incorporació d'un informe facultatiu que ha d'acreditar aquesta circumstància en aquest cas de vida de risc per a la integritat física o emocional del menor o tutelat.

Entenem que aquesta és una eina molt important, que serveix per arbitrar una mesura que no cal qualificar com a cautelari, però que, en qualsevol cas, està sotmesa a una restricció temporal, en tant que exigeix l'exercici d'accions judicials, perquè, sota l'emparedament d'una resolució judicial, passin a ser definitives o, en qualsevol cas, s'aixequi aquesta mesura. I entenem que amb aquesta eina donem satisfacció a tothom, hi insisteixo, als interessos dels més desprotegits, als pares i tutors, en tant que compten amb una eina, i als mateixos prestadors de serveis digitals, en tant que no resten subjectes a un actuar capriciós d'aquests que han de vetllar pel benestar dels seus fills o tutelats, sinó que, en qualsevol cas, resten sotmesos a un control judicial que avaluï la bondat d'aquesta mesura.

Si hem d'agrair la tasca que han fet tots els grups parlamentaris, vull fer una menció expressa en aquest cas a la lletrada, la senyora Imma Folchi, que ens ha ajudat en tot aquest procés. Per la febrilitat del departament són diverses, per no dir moltes, les iniciatives legislatives que hem tramitat aquesta legislatura procedents del Departament de Justícia. Sempre hem comptat amb l'ajuda de la lletrada Imma Folchi i, evidentment, no puc dir més que paraules d'elogi respecte a la seva feina, perquè ens la facilita molt, la fa d'una manera molt eficient i molt àgil, de la mateixa manera que actua la tramitadora parlamentària que ens ha estat assignada en aquest procediment.

Per la resta, no sé si estendre'm més. Tinc el privilegi d'una darrera intervenció, que probablement servirà per contestar algunes de les intervencions que puguin fer els companys que han estat ponents en aquest ponència. Però, en definitiva, entenem que és una eina que s'ha desvetllat com a interessant, com a molt potent, i que hem estat capaços, durant la tramitació de la ponència, no només per la nostra pròpia interacció a l'hora de discutir les esmenes, sinó per les fonamentals aportacions que van existir en el tram de compareixences, tant pel que respecta a l'àmbit de la docència, la docència en dret, fonamentalment, procedent del món universitari, com també dels mateixos professionals de xarxes que ens van..., i vull explicitar-ho perquè va ser una expressió que crec que, com a legislador, t'omple de goig saber que estàs donant resposta a una demanda social, que deien que sentien orgull pel fet que les institucions públiques del nostre país s'impliquessin en donar una resposta a una necessitat important de regulació com és aquesta, en la que lamentablement, per nova i per potent –el mateix conseller ja ha fet esment a l'àmbit global de les corporacions que els gestionen–, exigeix que, per part de les institucions públiques, es posin eines al servei dels ciutadans per protegir els seus drets.

Més enllà d'això, agrair també la sensibilitat al departament. En aquest cas, explícitament per la presència del director general de Dret, el senyor Xavier Bernadí, doncs, que ha tingut la capacitat i la flexibilitat, en tant que un projecte de llei i, per tant, iniciativa promoguda des del Govern, per poder emmotllar els textos de les transaccions a allò que ha esdevingut la voluntat de la ponència. I, en definitiva, reconèixer la mateixa flexibilitat i sensibilitat del departament pel fet d'incorporar en aquest cas al text definitiu, el que sotmetem avui a aprovació, recomanacions pròpies del Síndic de Greuges, com pot ser el canvi de la regulació pel que fa al dret o la facultat de correcció a menors i tutelats per part de pares i progenitors. Per tant, com a relator, en aquest cas, d'aquest projecte de llei, doncs, insistir en la meua satisfacció, en el fet de que només aquesta feina ja justifica i empara la bondat de tenir l'orgull i l'honor de ser membre d'aquesta cambra legislativa. I, per la resta, només esperar que les intervencions de la resta dels ponents vagin en aquesta línia, en tant que entenc que aquest ha estat el tarannà de la ponència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Orobítg. A continuació intervindran, en primer lloc, els grups que han reservat esmenes per al Ple, i el primer a intervenir serà el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. Bé, bon dia a tothom, diputats, diputades. Bon dia, conseller. El 22 de març va tenir lloc el debat a la totalitat del projecte de llei sobre voluntats digitals. Aquell dia, des del nostre grup –de fet, vaig ser jo mateixa–, ja vam expressar els nostres dubtes al respecte d'aquest projecte. No obstant això, vam voler donar l'oportunitat de poder constituir la ponència i de treballar en profunditat aquesta qüestió, atès que vam entendre que era una realitat de la qual calia parlar. El problema és que tan sols quatre mesos després –bé, ni hi arriba, tres mesos i escaig, a més a més amb vacances pel mig– tornem a ser aquí, ara ja per votar el text definitiu de la llei. I és que el Govern ha anat a correu amb aquest projecte. De fet, aquest projecte s'ha tramitat pel procediment d'urgència, com ja s'ha dit, i tot s'ha fet així, corrents, en un temps rècord.

A mi m'agradaria veure també aquesta celeritat en la resta de lleis que s'estan tramitant en aquest Parlament, o potser «celeritat» no és la paraula, perquè ja veurem quins problemes ha comportat aquesta celeritat, però sí interès. M'agradaria veure el mateix interès, la mateixa predisposició i la mateixa dedicació amb altres lleis. I si no, que els ho preguntin, per exemple, als promotors de la renda garantida de ciutadania, que fins i tot han hagut de fer una vaga de fam per denunciar el bloqueig i el retard ocasionat, segons diuen ells, pel Grup de Junts pel Sí. Per tant, com que veiem que quan volen, poden, els demanem des d'aquí la mateixa dedicació, sobretot en temes que sí que requereixen urgència, com aquest que els he posat d'exemple i que no és el cas de les voluntats digitals.

Mirin si no hi havia aquesta urgència que hem d'anar fins a alguns estats d'Estats Units per trobar una regulació similar o, per exemple sí que és veritat que a França, a finals de l'any passat, es va aprovar una regulació, però que no té res a veure amb la que fem aquí, perquè allà es veu des de la perspectiva de la protecció dels drets de caràcter personal. I algú em podria dir: «Escolti, i a la resta de països?» Doncs, bé, a la resta de països no existeix cap regulació en aquest sentit. O sigui, aquesta era la gran urgència que teníem aquí, a Catalunya, amb aquest tema.

Jo tinc la meua teoria personal, i és que aquesta urgència únicament respon a un interès personal del conseller per tal de poder dir allò de que a Catalunya som pioners –de fet, ho ha dit. Que no em malinterpreti, està molt bé ser pioner, però està bé ser pioner fent-ho bé, amb un resultat final que sigui de qualitat. Perquè aquest text presenta molts dubtes. Ja no només ho diem nosaltres, sinó que també ho diuen els professionals del dret i de les noves tecnologies, o també els prestadors de serveis digitals. Hauria estat bé, per exemple, que haguessin pogut venir a comparèixer. Però, és clar, com que anàvem de pressa, doncs, no van poder venir. De fet, és que Junts pel Sí ens va tombar les sollicituds de compareixença, que sembla que a això li han agafat el gust, eh?, sempre que hi ha alguna cosa que no els agrada, bloquegen les compareixences, es tapen les vergonyes, com per exemple van fer quan van fulminar la comissió del cas Vidal, no fos cas que es demostrés que entre mentida i mentida al senyor Vidal se li havia escapat alguna veritat.

Al final els que van venir a comparèixer per explicar-nos la seva visió del text van ser els membres de la comissió codificadora, que, és clar, nosaltres no posem en dubte la seva professionalitat, però és que aquestes persones són les que van redactar el projecte inicial, no? És com demanar-li a un pare que li tregui defectes al seu fill. Nosaltres vam presentar quatre esmenes que no s'han tingut en consideració, i la resposta que se'ns va donar és que en aquestes esmenes hi podia haver un possible conflicte de competències. I, és clar, està molt bé. Està molt bé sobretot venint de Junts pel Sí, doncs, que ha demostrat que vostès no tenen cap inconvenient ni en saltar-se la Constitució ni en saltar-se l'Estatut un dia sí i l'altre també. Per tant ens agrada –ens agrada– que en aquest cas hagin estat tan pendents i, tot i que arriba tard, aquest interès per la Constitució, nosaltres els felicitem i els convido també a que ho facin amb la resta de lleis.

Evidentment a les nostres esmenes nosaltres vam tenir molt presents aquests límits competencials, sent conscients de que tot allò relatiu a la protecció de dades de caràc-

ter personal és competència de l'Estat, i ja no només competència de l'Estat, sinó que també és una matèria que està harmonitzada a nivell comunitari. En cap cas vam entrar a regular aquesta qüestió, sinó que el que volíem era donar-li un altre enfocament al redactat, fixant les condicions i, sobretot, les cauteles a tenir en compte a l'hora de limitar, d'alguna manera, doncs, l'exercici d'aquests drets que deriven precisament de la normativa de protecció de dades. Bé, en qualsevol cas aquestes esmenes no van ser tingudes en consideració i el text que ara votarem, doncs, aborda la qüestió de la petjada digital des d'una altra perspectiva.

Una de les qüestions que ens generen més dubtes és la relativa a la modificació dels articles 222-36 i el 236-17. De fet, hem demanat votació separada en aquests punts, perquè aquests articles el que preveuen és que quan els tutors o els pares del menor detecten que pugui existir algun risc immediat i greu per a la salut física o psíquica d'aquests menors, d'aquests tutelats, podran sol·licitar davant dels prestadors de serveis digitals la suspensió provisional dels comptes d'aquests tutelats o fills. Bé, quin és el problema? Doncs, n'hi ha més d'un. Un, que no només afecta aquests articles, sinó que afecta en general tot l'articulat, és la dificultat que tenen els prestadors de serveis digitals de comprovar el veïnatge civil d'aquest usuari afectat i, per tant, si correspon o no aplicar el Codi civil català.

Un altre problema, hem dit que els pares o els tutors podran dur a terme la suspensió dels comptes, però com poden els prestadors digitals saber que aquell compte, per exemple, pertany a aquell fill o a aquell tutelat en qüestió? Jo crec que tots els que estem aquí alguna vegada o altra hem creat algun compte, per exemple, de correu electrònic. Quines dades ens han demanat per fer aquest compte? Cap ni una. És suficient amb indicar un nom, que fins i tot te'l pots inventar i, per tant, el prestador, doncs, desconeix en moltes ocasions la titularitat del compte. Tampoc poden saber, per exemple, si aquest compte es fa servir només per una persona o per diverses. Per exemple, imaginem un compte de Facebook que està gestionat per una comunitat on col·laboren diverses persones. I no només això, sinó també que el prestador de serveis no pot tampoc comprovar les relacions de filiació, de tutela o de representació. No pot saber, per exemple, si un pare ha perdut la pàtria potestat o si un menor s'ha emancipat o si existeix un conflicte d'interessos entre les parts. I ja per acabar-ho d'arrodonir, resulta que els operadors de serveis digitals no poden oferir aquesta suspensió per una qüestió purament operativa, tecnològica. És a dir, els comptes o estan oberts –estan actius– o estan cancel·lats, però aquest terme mig de suspensió, ni el contempen ni tampoc la norma diu en què consisteix exactament.

Cal, a més, també pensar que si es cancel·la un compte, aquest pot tenir altres comptes associats que pengen d'ell. Per tant, si és així, no només estem cancel·lant un compte, sinó que estem cancel·lant tots aquells comptes que depenen del compte original, diguem-ne, no? Per tant, això pot tenir moltíssimes conseqüències. I, a més a més, sobretot cal ressaltar que, un cop es cancel·la aquest compte, el compte ja no es pot recuperar mai més; ni el compte ni el seu contingut ni res del que estava allà. Per tant, jo crec que podem preveure ja tot un conjunt de problemes que es produiran a la pràctica amb l'aplicació d'aquests articles.

Si la finalitat d'aquests articles era la de protegir els menors davant de riscos derivats de les xarxes socials o dels comptes digitals, compte, perquè potser el que s'aconsegueix és vulnerar els drets dels menors i, fins i tot, causar-los perjudicis de difícil reparació. Si bé és cert que fruit de les negociacions de la ponència es va afegir en aquests articles una mena de salvaguarda que diu que la suspensió restarà sense efectes en el termini de tres mesos, llevat que sigui ratificada per l'autoritat judicial, bé, a mi digui'm pessimista, però quin jutge en tres mesos podrà resoldre aquestes qüestions? Sobretot amb la càrrega de feina i la manca de recursos, tant materials com humans, actuals. Ja fa mesos que venim alertant del col·lapse als jutjats i de la situació insostenible que pateix l'Administració de Justícia. Ara pretenem que en tres mesos resolguin aquestes qüestions. A més a més, en el cas dels menors i dels tutelats s'ha afegit aquesta salvaguarda, però en els casos d'incapacitat sobrevinguda ens l'hem deixat, aquesta ratificació judicial no surt per enlloc, eh? Segurament, degut, doncs, a aquesta celeritat i a aquesta urgència a l'hora de treballar el text.

I aquests no són els únics articles que ens generen dubtes. També, per exemple, en els casos *mortis causa* trobem qüestions que s'haurien d'haver treballat amb més detall.

Per exemple, miri, fa tan sols dues setmanes coneixíem una sentència de la justícia alemanya que denegava a uns pares l'accés a una xarxa social de la seva filla menor d'edat, que havia mort atropellada per un comboi. Els pares volien accedir a aquest compte, doncs, per tal d'esbrinar si aquesta mort havia estat un accident o si la noia havia volgut suïcidar-se. Aquests pares són, a tots els efectes, els hereus de la seva filla i, per tant, els hereus també de la seva petjada digital. Però, és clar, cal tenir en compte que quan interactuem en aquestes xarxes socials no ho fem de manera individual i que sovint el que fem és compartir continguts amb tercers i aquests tercers amb nosaltres. I per tant, si es dona accés a aquests comptes, per molt que aquelles persones siguin els hereus, es poden violar els drets d'aquests tercers, tal com posa de manifest aquesta mateixa sentència que li estic dient.

Creiem que totes aquestes qüestions no queden prou solucionades en aquest text. Creiem també que caldria haver treballat en aquests problemes amb més profunditat i, sobretot, amb més temps. Perquè més que ser pioners, el que ens hem de fer és fer lleis bones, lleis útils, lleis que siguin eficaces, lleis que aportin solucions i seguretat jurídica. Per a nosaltres, aquest text que es presenta avui com a definitiu és un primer pas; necessari, sí, però insuficient. I molt ens temem que caldrà tornar a treballar en el futur sobre aquesta qüestió, però treballar de veritat, treballar sense presses, no per penjar-se medalles o per anar a cop d'anunci, cosa que malauradament, doncs, ja ens té acostumats aquest Govern i el grup que el recolza. Com ja els hem dit, ens paguen per fer bones lleis i per solucionar problemes i no per crear-ne més.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Roldán. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Gonesa

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputades i diputats, acabem avui la tramitació d'un projecte de llei que s'ha presentat amb grans expectatives pel que fa als seus objectius i pel seu caràcter innovador a nivell mundial; tant de bo sigui així. Ja coneixen vostès quina és la posició del Grup de Catalunya Sí que es Pot davant d'aquesta llei. Ha estat una actitud positiva, col·laboradora, propositiva, com sempre, que hem intentat combinar amb les suficients i oportunes dosis d'escepticisme, perquè el caràcter positiu i la fe, si no van acompanyades d'aquest escepticisme, poden acabar sent certament triomfs absolutament frustrants, eh?

No creiem que sigui bo generar expectatives exagerades amb relació a la potencialitat d'aquesta llei. I això no li treu cap tipus de mèrit amb relació a la iniciativa del Govern, d'haver-ho plantejat, i, alhora, a la capacitat del Parlament d'acabar aquest debat amb un projecte de llei que adquirirà la condició de llei, que regularà una realitat nova, clarament, no només al nostre país, sinó en l'entorn global. Són dubtes raonables, crec, perquè han estat plantejats pels mateixos compareixents. Dubtes raonables que nosaltres creiem, i així vam dir-ho, que haurien requerit una mica més de temps, de tranquil·litat, de pau, perquè..., més compareixences, que no fossin només dels convençuts, i alhora també més temps per analitzar i reflexionar.

Una realitat que té un problema de fons, i és que volem regular amb instruments de societats analògiques realitats digitals, volem regular amb instruments d'estat nacional –en paraules del conseller i de tothom que pensa que qualsevol cosa que fem forma part del concepte «estructura d'estat». Avui m'he assabentat que el Banc de Sang i Teixits és una estructura d'estat, i jo m'atreveixo..., que és una cosa més important que això, que és una de les coses de les que ens sentim molt orgullosos, però millor no separar-ho..., millor separar les coses, no?

No ha estat bo, sincerament. No seré jo qui prejudgi quina ha estat la raó de la conselleria per imprimir aquest ritme i imposar al Grup de Junts pel Sí aquest ritme, però crec que no ha estat positiu, perquè és veritat que alguns dels actors que ens han volgut plantejar coses han arribat tard a plantejar-nos-les, però haver-los pogut escoltar en

temps real i en temps parlamentàriament prudent hauria estat oportú des d'aquest punt de vista.

Fetes aquestes observacions, que són, hi insisteixo, només de sa escepticisme davant d'unes expectatives que creiem que són exagerades, volem tornar a incidir en una qüestió: compartim la premissa sobre la qual està construïda aquesta llei, i és la necessitat de regular una realitat nova, complexa, la de la petjada digital, per a la que la nostra legislació, la nostra, i en general les legislacions no estan preparades, perquè es tracta de realitats noves per a les quals, molt probablement, l'àmbit purament de la norma no sigui suficient, des d'aquest punt de vista. I la necessitat d'intentar donar-li la resposta. Això ho compartim, conseller, ho hem dit reiteradament.

Però tots crec que som conscients al voltant de..., que la resposta que dona aquesta llei és una resposta parcial. Per exemple, en aquests moments ja sabem, perquè més o menys ens ho han advertit, que no tindrem pas una actitud molt col·laboradora d'algunes de les empreses proveïdores de serveis digitals. Perquè, emparant-se en raons tecnològiques o de dificultats –que en el seu cas són bastant excusa–, plantegen ja problemes en el compliment d'algunes de les coses que estan plantejades a la llei, com fa un moment ens explicava la diputada Lorena.

Clar, aquesta és una de les coses per les quals potser si haguéssim tingut més temps hauríem pogut madurar més la resposta. Perquè, què ens interessa?, fer una cosa ràpida que no compti amb la cooperació d'aquells que l'han d'implementar o fer una cosa més lenta, en què hauríem intentat aconseguir la cooperació de les empreses proveïdores del servei, que són elements claus per a la utilitat de la llei? Jo crec que clarament la resposta –la sap el conseller– és haver anat amb una mica més de pausa, perquè a vegades les coses es fan millor, des d'aquest punt de vista.

La veritat és que l'element central de la llei, que és què es fa amb aquelles persones que no han optat per les últimes voluntats i, en canvi, per tant, no tenen definit què fer amb la seva petjada digital, abocar-ho tot, totes les expectatives, en un registre electrònic de voluntats digitals, crec que és una mica exagerat, des d'aquest punt de vista. I ja ho vam plantejar en el seu moment, no vull incidir en aquesta qüestió, em sembla una resposta exageradament il·lusòria, des d'aquest punt de vista, sobretot tenint en compte que es tracta en general de persones que o per edat no han vist la necessitat de fer testament o bé perquè no tenen res a testar, eh? Molt probablement, fins i tot, ni la petjada digital, des d'aquest punt de vista, tot i que això sempre és molt relatiu.

Però, clar, en una societat en la que el 80 per cent de les persones..., que en el moment de la seva mort han fet testament, encarrilar pedagògicament un canvi de comportament, tal com ens va dir el conseller que era un dels objectius d'aquesta llei, doncs, igual es podria haver fet amb instruments menys ampul·losos que el d'aquesta llei, però, vaja.

Segona qüestió. Aquest llei ha optat per una pràctica que a nosaltres no ens satisfà, ni quan la fa el Parlament de Catalunya ni quan la fa el Congrés dels Diputats, ni quan la fa cap àmbit legislatiu, que és ampliar el seu abast inicial incorporant regulacions i objectius de la llei que no tenen exactament a veure amb l'objectiu inicial de la llei, que en aquest cas eren les voluntats digitals de les persones que no han fet testament.

Això no significa que estem en contra, ni molt menys, de regular una realitat que avui és punyent, que és la realitat en què es troben determinats pares davant de conflictes importants amb relació als riscos que assumeixen els seus fills en l'ús de les xarxes socials. I indirectament, a partir d'aquí, la situació idèntica o similar dels tutors amb relació a les persones tutelades. És un problema real, eh?, no ho nego i és veritat. Qualsevol persona que l'hagi viscut de prop sap que és un problema real pel qual tampoc hi han instruments, i, per tant, calia intervenir.

Però torno a dir-li que, estant d'acord amb la necessitat de regular aquest tema, no crec sincerament que sigui una bona pràctica legislativa ampliar tant l'abast d'una llei com per desfigurar el seu objectiu inicial. Per un problema, fonamentalment, de seguretat jurídica, perquè la gent ha de saber, els ciutadans han de saber exactament quin és l'àmbit en el que es regulen les qüestions que són objecte d'aquesta llei. Hi insisteixo, per raons de seguretat jurídica, no amb relació al contingut de la llei. En aquest cas, amb relació a les capacitats de pares i tutors amb relació a l'ús de les xarxes per part

dels menors, que a més són en alguns casos menors adults, entesos com capacitats per decidir algunes de les coses de la seva vida.

Bé, aquests són els nostres dubtes raonables, però un cop superada la fase de debat a la totalitat, el nostre grup, Catalunya Sí que es Pot, ha passat pantalla –en aquest cas sí que seria oportú dir-ho–, i ens hem posat a treballar. Amb quin objectiu? Millorar al màxim el que surti d'aquest Parlament. Per això hem presentat tretze esmenes... Aprofito per dir: tretze de les trenta-quatre esmenes presentades han estat presentades pel Grup de Catalunya Sí que es Pot; això no és una qüestió de rànquings de pes, però crec que posa de manifest que ens ho hem pres «en sèrio», que la nostra posició crítica en el debat de totalitat va, com sempre en el nostre cas, acompanyada de propostes alternatives, que és el que ens dona autoritat per criticar en el seu moment.

Han estat esmenes que han intentat millorar el text inicial en temes que per nosaltres són significatius. Per exemple, la regulació de les voluntats digitals en casos de pèrdua sobrevinguda de capacitat. Per exemple, les limitacions en les capacitats dels tutors per a la cancel·lació dels comptes de les persones tutelades o de fills menors, que ara ja fins i tot el mateix grup que dona suport al Govern ens ha hagut de reconèixer que la cancel·lació feta només pels pares o pels tutors sense cap tipus de control extern, i definitivament, era una regulació profundament desequilibrada, entre altres coses perquè estem parlant, per exemple, de menors que són adults, i, per tant, també tenen uns drets, des d'aquesta perspectiva.

També hem volgut regular la concreció del que significa que els comptes digitals tinguin contingut patrimonial, un concepte molt indeterminat en el text del projecte de llei. És evident que la llei no pot tancar-ho tot, però cada vegada que hi ha un concepte indeterminat en una llei, hi ha un problema d'inseguretat jurídica i, moltes vegades, un conflicte de cara als tribunals, i el que hauríem de fer és buidar els tribunals i no omplir-los amb lleis poc rigoroses en el seu contingut.

També hem plantejat esmenes per reforçar la preeminència de la disposició de darreres voluntats sobre els documents de voluntats digitals, que al nostre entendre no es troba suficientment garantida en el text original.

Per últim, dels temes significatius, hem presentat esmenes per articular majors garanties de seguretat jurídica sobre les situacions en les que les voluntats digitals afecten continguts patrimonials significatius.

Bé, aquestes i altres millores de naturalesa tècnica i política –no sabia distingir jo, en aquest cas, com en altres, on està la regla de separació–, ens han permès fer un treball, al nostre entendre, interessant en l'àmbit de la ponència i de la comissió. I, com a conseqüència d'això, hem tingut oportunitat de transaccionar alguna..., la majoria de les nostres esmenes. Cal dir, perquè ningú s'emporti un engany, que en aquest cas transaccionar esmenes, quan es tracta del senyor Orobítg, és una cosa bastant peculiar, eh? Perquè cal reconèixer que té l'habilitat de que et canvia una coma i et diu que te l'ha transaccionat. Jo no em queixaré, és la seva feina. Ell, clar, és intel·ligent, vull dir, ell sap que el que importa aquí és fer veure que negocies encara que no negociïs. Algú –algú– de fora d'aquesta cambra hauria de demanar-li consell al senyor Orobítg perquè dissimuli millor, i no m'estic referint al senyor Rajoy, però potser també. Clar, sincerament, preferiria no fer negocis importants amb el senyor Orobítg (*remor de veus*), perquè transacciona coses però, després, quan ho veus dius «home, ha estat més aviat modesta, la seva capacitat de transaccionar».

Però, bé, amb el resultat... –un és molt possibilista, optimista–, doncs, hem treballat algunes importants. Crec que de les tretze n'hem transaccionat –o alguna cosa semblant– deu, des d'aquest punt de vista, i nosaltres hem mantingut tres esmenes. Dir que, en aquest moment, després d'haver parlat amb ell, ens agrada portar-les fins al final –sempre hi ha una oportunitat–, i a la vista de que sembla ser que se li ha acabat el marge de negociació, perquè tenim una divisió de poders que és invertida, aquí no és el legislatiu el que controla l'executiu, sinó que és l'executiu que controla el legislatiu i el grup majoritari de la cambra té les seves llibertats molt restringides. Senyor conseller, no només per vostè, sinó per, en general, el Govern; si són disciplinats soldats al servei del Govern! Però, clar, això li treu capacitat a la nostra funció legislativa, des d'aquest punt de vista.

Vist això, retirem l'esmena..., retirem en aquests moments les esmenes número 21 i 22 i només mantenim la número 24, i li demanem al senyor Orobitg que faci un últim esforç per analitzar que, com que es tracta d'una esmena tècnica i a més suggerida per un dels compareixents, li demani una mica de marge al senyor conseller de Justícia, perquè creiem que tenim l'oportunitat de regular millor aquest article, que és l'únic que mantenim per a la votació final.

Bé, amb la satisfacció..., tanquem aquesta intervenció d'aquest projecte de llei amb la satisfacció de Catalunya Sí que es Pot d'haver contribuït modestament a la seva millora, amb l'esperança de que les expectatives despertades per la conselleria de Justícia, el Govern i Junts pel Sí amb relació a aquesta llei no acabin sent expectatives exagerades, i també amb la tranquil·litat de que si el país es frustra segur que no serà per aquesta llei; per una altra cosa no ho sé, però per aquesta llei segur que no.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula el senyor Benet Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, els membres del públic que ens acompanyen, alguns d'ells distingits professors de dret civil... Nosaltres la primera valoració que volíem fer del projecte de llei és una valoració positiva, diguem-ne, perquè pensem o partim de la idea que si un compara el text de les constitucions del dret civil català o de la compilació del dret civil català i d'avui mirem cap allà, no?, o d'allà cap avui, doncs, bé, és evident que hi ha hagut un esforç intel·lectualment molt interessant per defensar i per actualitzar el dret civil català. I, per tant, doncs, partint d'on veníem i veient on som en la construcció d'aquet dret civil català, penso que ens hem de felicitar i és..., bé, en aquest sentit ens hem de donar l'enhorabona que puguem construir projectes de llei com els que s'han portat aquí, al Parlament, a discutir i que puguem aprovar-los avui com el projecte que s'aprova. Jo penso que això és una felicitació que ens hem de fer no com a cambra sinó, jo penso, com a conjunt de comunitat jurídica, no?, amb relació a aquesta qüestió.

Però dit això, nosaltres pensem que aquest projecte de llei, doncs, és un projecte de llei que no aborda el tema de la qüestió de la voluntat digital amb tota la seva integritat, amb tota la seva transcendència. Potser no tant des de la perspectiva d'algunes crítiques que s'han fet per altres portaveus, sinó perquè la insuficiència de la manera com s'aborda té a veure, jo penso, amb una tensió que nosaltres hem posat sobre la taula moltes vegades i, bé, amb la que no aconseguim posar-nos d'acord, no?, que és amb la tensió, d'alguna manera, entre el dret privat i el dret públic i, per tant, en definitiva, amb la tensió existent entre la protecció d'interessos exclusivament individuals i la protecció d'interessos de caire més col·lectiu. És evident que els interessos individuals que hi havia en discussió, doncs, en aquesta llei, en la protecció i en la gestió dels entorns digitals, es regulen, però nosaltres teníem ganes d'intentar fer un pas més i que el dret no només es dediqués a regular les qüestions estrictament privades, sinó que intentés, també, d'alguna manera, imprimir una mirada, no?, en aquesta ordenació, una mirada que intentés analitzar què passa a les xarxes, que intentés identificar quins són els espais de desigualtat a les xarxes i que intentés corregir aquestes situacions de desigualtat.

Però aquest és un debat que, des de la CUP - Crida Constituent, doncs, ja l'hem viscut moltes vegades com a perdut, no? I penso que és una pena; penso que en aquest sentit és una pena que tant el Parlament, com el Govern, com la comissió codificadora, com l'Observatori de Dret Privat, doncs, no vegi que no existeixen dos compartiments estancs, un de dret privat i un de dret públic, un que apliquen els tribunals civils i un que apliquen els tribunals administratius, sinó que els interessos de fons són molt més col·lectius, i estem cridats, en definitiva, a intervenir-hi amb una mirada molt més política. Penso, per exemple, en la qüestió de l'habitatge, no?; és una qüestió que n'hem parlat moltes vegades, i vam tenir aquesta discussió, també, d'alguna manera, quan parlàvem del llibre sisè del Codi civil, que vam aprovar fa uns mesos.

Quan un va davant d'un tribunal a intentar defensar mesures de protecció del dret a l'habitatge, els tribunals civils, avui, no volen aplicar la normativa administrativa aprovada per aquest Parlament, perquè es continua treballant, en aquesta doble lògica, separant el que és dret civil del que és dret administratiu, el que són interessos individuals del que són interessos col·lectius. I la Llei del dret d'accés a l'habitatge, que tantes vegades hem elogiat, que va fer aquest Parlament, no s'ha aplicat en els tribunals de justícia catalans; no s'ha aplicat en els tribunals de justícia catalans perquè s'ha continuat partint de la idea que el dret civil és exclusivament el dret privat i és exclusivament aquella matèria que es regula en les lleis relatives al Codi civil, i tot el que es reguli en matèria de protecció del dret a l'habitatge, doncs, no afecta els jutges ni tribunals, no afecta, d'alguna manera, la regulació d'aquestes desigualtats que existeixen en l'àmbit privat.

He dit tot això per venir, d'alguna manera, a plantejar un dels problemes que nosaltres posàvem sobre la taula amb relació als entorns digitals. Hi ha desigualtats, en l'àmbit dels entorns digitals? Sí, moltes, moltíssimes. Tenim capacitat, amb aquesta llei, de transformar tots els entorns digitals i totes les desigualtats que hi ha? No, és evident que no. Però donarem un senyal de que la nostra voluntat i el nostre compromís és de transformar aquestes desigualtats en l'entorn digital? Nosaltres pensàvem que sí que s'havia de fer, però, en canvi, el Govern, doncs, no ha estat disposat a entrar en aquesta qüestió.

A què ens estem referint? Doncs ens estem referint a la qüestió del ciberassetjament; ens estem referint a la qüestió, doncs, que és evident que a les xarxes es produeixen conductes d'assetjament que venen vinculades sempre per relacions de desigualtat, patriarcal, d'homofòbia, d'entorns escolars on es produeix una situació de desigualtat, de racisme, i nosaltres el que plantejàvem era, doncs, que, en aquestes situacions, s'habilités específicament un mecanisme perquè la Generalitat pugui demanar la clausura d'aquells comptes, no que emetin opinions –no que emetin opinions–, perquè en això a nosaltres no ens trobaran mai davant d'una possibilitat de regular, de, diguem-ne, limitar la llibertat d'expressió, fins i tot d'aquells que diuen autèntiques bestieses i fan discursos d'odi, no, no tant des d'aquesta perspectiva, sinó de que aquells que exerceixen actituds d'assetjament –i el concepte d'assetjament està perfectament definit–, i que aquest assetjament es fa des d'una lògica de la desigualtat patriarcal, de l'homofòbia, del racisme, etcètera, doncs, que aquí nosaltres no podem quedar immunes; nosaltres no podem quedar, d'alguna manera, neutrals.

I, per tant, la Generalitat està cridada a tenir una actitud per contrarestar aquestes situacions d'assetjament. I se'ns diu que no –se'ns diu que no–, no, no s'ho perdin, perquè diuen que no és objecte d'aquesta llei, que aquesta llei ve a parlar d'una altra cosa. Bé, doncs, si aquesta llei parla d'entorns digitals, si aquesta llei parla de clausura, de cancel·lació, de suspensió de comptes digitals, a petició dels pares, mares i tutors, per què no podem introduir aquesta visió, més enllà de les relacions privades, més enllà del dret privat, aquesta visió més col·lectiva, d'interessos col·lectius, d'intentar reequilibrar i, d'alguna manera, corregir les desigualtats?

Doncs, no; no se'ns ha donat una explicació, no se'ns ha donat una explicació raonable. A mi no és una explicació que se'm digui que això ja ho regularem a la Llei d'igualtat. A mi això no em serveix, no em serveix perquè –i aquí torno a posar el tema de l'habitatge– em sona massa al que ha passat amb el dret a l'habitatge. És a dir, quan es tracta de regular la relació del dret de propietat, i del dret dels bancs, i del dret a l'execució hipotecària i al desnonament, això va al Codi civil, protecció màxima, sobre això sí que hem de legislar i fer-ho bé; quan es tracta de regular el dret a l'accés a l'habitatge, a la protecció dels «moradors» de l'habitatge, d'alguna manera, de reequilibrar la desigualtat que existeix entre els que tenen propietat i els que no tenen propietat, llavors resulta que això és dret administratiu, això té una altra regulació, això no ens interessa, d'alguna manera, a la perspectiva, no?, del Codi civil, i, per tant, generem dos espais diferents de regulació, dos espais diferents de tutela i, per tant, dos espais diferents d'exercici dels drets.

Bé, nosaltres no compartim aquesta visió. Jo no en tinc prou que m'enviïn a una llei d'igualtat, per més que, diguem-ne, nosaltres som participants, d'alguna manera, d'un text, penso, bastant..., molt més, no?, molt més intens i molt més detallat amb relació a la qüestió de les esmenes que hem presentat a la Llei d'igualtat. Però aquesta era una oportunitat i el Govern no ens ha donat raons per no acceptar la nostra esmena.

Tampoc ens ha acceptat l'esmena, el Govern, de la creació d'un registre d'últimes voluntats a Catalunya. I no deixa de ser sorprenent, no?, perquè des de la CUP - Crida Constituent sempre hem sigut una mica escèptics sobre el concepte «estructures d'estat»; sempre hem dit que no feia falta que generéssim les estructures d'estat abans de ser independents, d'entrada, perquè, com que l'element central és l'exercici del dret a l'autodeterminació, per tant, fins que el poble de Catalunya no hagi decidit ser independent, tampoc no cal que construïm aquestes estructures d'Estat i perquè, de fet, en cap dels països que ha exercit el dret a l'autodeterminació les estructures d'estat s'han creat *abans* de la independència.

Per tant, nosaltres hem sigut molt escèptics amb relació a aquesta qüestió. Però és que, curiosament, una vegada que proposem una estructura d'estat, com seria tenir un registre d'últimes voluntats de Catalunya, on específicament nosaltres demanàvem que estigués perfectament coordinat per via electrònica amb el registre d'últimes voluntats de Madrid i, per tant, estalviàvem, d'alguna manera, el retard que hi pugui haver en aquests moments, quan un ha de tramitar una successió, doncs, a demanar aquest certificat a Madrid. I, per tant, el que plantejàvem era que aquest registre existís a Barcelona. I ja que aquesta llei crea un registre, que el crea, ja que en crea un, doncs, que no tinguem ara, en aquests moments, el registre de nomenaments tutelars, el registre de voluntats digitals, el registre d'últimes voluntats, a Madrid, sinó que unifiquem-ho tot en un, fem-ho de forma electrònica i facilitem als ciutadans aquesta qüestió.

I si algun dia som independents, doncs tot això que ja tindrem fet, precisament; que llavors els nostres ciutadans no hauran d'acudir a Madrid a l'hora de tramitar una successió testamentària o no testamentària. Per tant, posem aquest element sobre la taula i ens diu el Govern que no –que no. I no deixa de ser sorprenent d'un govern independentista, o pretesament independentista, com el de Junts pel Sí, que no es vulgui treballar en la implementació d'una estructura d'estat. Per tant, i en aquest sentit, jo per això no puc compartir el que deia el diputat Orobítg sobre el tarannà de la penència.

Bé, és evident, hem estat respectuosos i cordials entre nosaltres, hem parlat quan ha tocat parlar –jo penso que això és el que s'espera, d'altra banda, de nosaltres, que no ens tirem els plats pel cap–, però dir que hi ha hagut un bon tarannà, doncs, a mi..., jo no hi estic d'acord. Jo no estic d'acord amb això, perquè penso que aquesta llei que avui aprovarem no és una llei del Govern, de Junts pel Sí, sinó que és una llei de la cambra. I si és una llei de la cambra, penso que ha d'incorporar aquelles peticions dels grups parlamentaris que es fan per tal d'aprofundir en el projecte, d'enriquir en el projecte i en el nostre cas des d'una lògica de lluita contra la desigualtat i de creació d'estructures d'estat, i ni una cosa ni l'altra han estat acceptades per part de Junts pel Sí.

Sí que se'ns ha acceptat una reflexió que era compartida amb Joan Coscubiela sobre la qüestió de si havíem de protegir d'alguna manera, o no, el dret a la intimitat amb posterioritat a la mort, no?, i, per tant, d'alguna manera, com intentàvem començar a regular totes les situacions que es generen i es generaran. De fet, fa poc hi va haver una sentència bastant..., que va tenir bastant ressò, no?, del Tribunal Constitucional alemany, precisament, en la línia contrària a la que nosaltres avui regulem. Però penso que és interessant, perquè el que fem és obrir el debat sobre si ha d'existir o no ha d'existir aquest dret a la intimitat amb relació als continguts digitals després de la mort.

I aquest text, finalment, a petició, diguem-ne, de l'esquerra parlamentària, fa una aposta per la protecció del dret a la intimitat. Penso que és la via correcta, veurem quin funcionament té, i en qualsevol cas, doncs, ens felicitem perquè com a mínim una esmena hagi estat introduïda en el text. (*Veus de fons.*)

Per la resta... (*Lorador riu.*) Bé, és que l'altra esmena és un títol, eh?, i, per tant, l'única esmena (*veus de fons*) –sí, sí–, l'única esmena substantiva ha estat aquesta.

En qualsevol cas, felicitar-nos per la possibilitat, doncs, de que aquests debats hi siguin, de que d'alguna manera, no?, hàgim aconseguit construir una eina que ens permeti abordar el debat; però penso que hem d'aprofundir també en la capacitat de totes i tots d'arribar a acords, d'incloure les propostes dels altres i de no exercir, tampoc, posicions de poder a dins d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialista.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, fem avui l'últim pas per a l'aprovació del Projecte de Llei de voluntats digitals i de modificació dels llibres segon i quart del Codi civil de Catalunya. Com ja vam dir, aquesta és una regulació innovadora perquè entra en una matèria que pocs països han abordat encara; es regula allò relatiu a l'activitat digital un cop mort el seu titular, si hi ha pèrdua sobrevinguda de la capacitat o, en un altre ordre de coses, la possible intervenció dels progenitors en l'activitat digital dels menors.

Aquest projecte enfoca la regulació d'aquest tema des de l'òptica de les institucions del dret civil català, cosa que pretén defugir problemes competencials, tal com deia el conseller en la seva exposició, que podrien produir-se si s'hagués enfocat el tema des del punt de vista de les telecomunicacions o bé de la regulació en matèria de consumidors i usuaris.

Ja vam dir en el seu moment que creïem encertada la regulació, per tant no entrarem a repetir arguments, però no volem deixar d'esmentar allò que ja vam manifestar nosaltres i que també han manifestat alguns juristes, i és que l'actual regulació del nostre dret civil ja permet donar sortida a les necessitats sorgides dels canvis en la realitat patrimonial i personal que han comportat les noves tecnologies.

I per què diem això? Doncs, perquè si amb la regulació actual ja donàvem sortida a les situacions que es poguessin crear amb les noves tecnologies, amb les xarxes socials, per tant amb l'entorn digital, no entenem la urgència, la urgència extraordinària de la regulació.

Vostès ens han reiterat que és una modificació petita dels llibres segon i quart del Codi civil. Són pocs articles, que es modifiquen, és cert, però és una modificació important tant perquè se centra en un àmbit cada vegada més important en la vida de les persones, com per la falta de models en els que ens puguem emmirallar o en els que puguem contrastar que aquesta regulació funciona. I, per tant, conseller, com ja li vam dir, creiem que la urgència en aquest cas correspon més a la seva necessitat de presentar un full de serveis, si em permet l'expressió, força fornit que no pas a una necessitat urgent, real dels catalans i catalanes.

Per tant, amb això volem dir que no els discutim l'oportunitat de la regulació, el que els qüestionem és la manera en què s'ha dut a terme. Aquesta urgència ha comportat, per exemple, que les compareixences d'experts sobre el tema, i, deixi'm que ho recalqui, que és un tema innovador en el que no tenim exemples en dret comparat, se substanciessin en una sola sessió de manera que alguns compareixents no hi van poder assistir i simplement se'ls va donar l'oportunitat que fessin les seves aportacions per escrit, un escrit que ens va arribar pràcticament el mateix dia que acabava el termini per presentar les esmenes, i, per tant, que no vam poder aprofitar, els grups, les seves aportacions.

De debò era tan necessària aquesta urgència, conseller? De debò no podíem seguir el tràmit ordinari que ens permetés escoltar tots els compareixents necessaris?, que ens permetés treballar un text que entra en una matèria en què pràcticament no tenim referents? Nosaltres creiem que no, que no era ni necessària ni convenient, tanta urgència. Ens ha faltat temps a tots plegats per poder treballar amb més aprofundiment aquest text; ens han quedat temes per fer-ne un debat amb més deteniment, demanant l'opinió de més experts, també dels prestadors de serveis; s'ha dit abans, és important aconseguir un consens, aconseguir la col·laboració d'aquests prestadors de serveis si volem que realment aquest text sigui útil.

Ens ha faltat temps per treballar, per exemple, temes relacionats amb les facultats que es donen als pares, tutors o representants de persones que per causa sobrevinguda hagin perdut la capacitat. L'abast d'aquestes facultats i les conseqüències de les actuacions que es portin a terme en base a elles haurien d'haver estat més treballades, perquè les conseqüències poden ser importants des del punt de vista patrimonial, però també des del punt de vista personal afectant drets fonamentals com el de la llibertat d'expressió. Per tant, entenem que havíem d'haver treballat més temps i amb més aprofundiment aquest tema.

Però, evidentment, vostès han decidit; han decidit fer les coses ràpid per davant de fer les coses bé, o, si ho vol, de fer les coses millor. I nosaltres, enfront d'això, hem fet el que podíem fer: aportacions per intentar millorar el text que han presentat d'aquest projecte de llei. I ho hem fet presentant esmenes que han estat totes transaccionades o acceptades. I, en aquest sentit, volem reconèixer la tasca del relator, el diputat Jordi Orobitg, per la seva voluntat d'entesa i, és cert, la seva habilitat negociadora i transaccionadora, tot i que de vegades, sense voler-ho, doncs, no transacciona però sembla que ho hagi fet, eh? Abans ja s'ha dit.

Les nostres aportacions han anat en la línia, en alguns casos, de clarificar el redactat, simplificant-lo, perquè quedés la nova redacció més integrada en la regulació ja existent; incidint en les facultats d'intervenció de pares o tutors o demanant, per exemple, l'eliminació d'aquells paràgrafs que enteníem reiteratius. Bona part d'aquestes aportacions han estat compartides per altres grups, especialment per Catalunya Sí que es Pot. I, en definitiva, hem volgut millorar el text original, sempre amb la idea que sigui útil als catalans i catalanes, que és, al cap i a la fi, el que ens han encomanat.

Referir-me, per acabar, a les esmenes dels altres grups que les han volgut mantenir vives per ser votades en aquest Ple. Dir-los que donarem suport a les de Catalunya Sí que es Pot, que, tal com he dit, hem coincidit en un nombre..., en gran mesura amb les seves esmenes presentades. No podem, en canvi, votar a favor de les de Ciutadans ni les de la CUP. Les primeres, perquè en línies generals entenem que la seva formulació és exclouent respecte al text que finalment ha estat transaccionat, mentre que en el cas de les de la CUP, hi votarem en contra perquè entenem que transcendeixen l'abast del projecte de llei que es presentava.

En el tema del ciberassetjament, que el representant de la CUP abans s'hi referia, nosaltres entenem que sí que val la pena que s'inclogui en la futura llei, doncs, d'igualtat de tracte en què s'està treballant. Entenem que es recollirà en una llei i, per tant, amb el mateix nivell normatiu i de protecció que la que avui estem aprovant.

Per acabar, doncs, com ja he dit abans, esperem que aquest sigui un instrument útil per als catalans i catalanes, en un àmbit que no és nou, però sí innovador des d'un punt de vista del seu tractament legislatiu. Com ja s'ha dit aquí, segurament aquest serà un primer pas en la regulació en un àmbit tan innovador, en el que s'haurà de seguir treballant, i en la que, potser, la nostra regulació serà un precedent. Un precedent per veure el que ha funcionat o el que no ha acabat funcionant.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ibarra. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, avui estem d'enhorabona, sembla, conseller, perquè és la segona vegada en aquesta legislatura que aquest Govern aprova una llei; una llei per tràmit d'urgència, una llei que, sembla, no és inconstitucional, i que al final afecta la vida quotidiana de tots els catalans. La primera va ser la creació del Registre de parelles de fet, i aquesta, casualment, també porta la creació d'un registre, en aquest cas de voluntats digitals. No és tan traumàtic. Veu vostè com no és tan traumàtic intentar regular dins de les competències? I fins i tot és positiu, perquè pot, fins i tot, ajudar la ciutadania catalana, el fet que se li protegeixin o se li pugui facilitar l'accés a determinats drets, que és el que pretén aquesta llei.

No és tan traumàtic. A veure si ens practica una miqueta..., una miqueta més. I és que al final... (*Veus de fons.*) M'he deixat el Codi civil? No, el Codi civil, ja sap vostè que el Tribunal Constitucional al final ha constatat el que nosaltres dèiem, que no pot regular per sobre de les seves competències, que és el que acostuma a fer, perquè, en aquest cas (*veus de fons*), no s'ha deixat portar... –que poden...?; de veritat–, que s'han deixat, vostès es deixen, normalment, portar pel frenesí independentista, i això fa que el resultat legislatiu sigui un nyap, i que acabi on acabi normalment, que és al Tribunal Constitucional.

Però la realitat és que aquest no és el cas. Aquest..., ens hem trobat amb una llei, doncs, que inicialment es va tramitar per tràmit d'urgència. Ja l'hi hem dit moltes vega-

des, nosaltres creiem que per fer una bona llei es necessita temps, es necessita aprofundir, i que les presses no són un bon company, i aquesta és la realitat, no?

Esperem que amb aquesta, que s'ha tramitat amb tràmit d'urgència, exactament igual que la de parelles de fet, no triguin vostès ara un any i mig en obrir el registre, que aquesta és una altra... Si es fa pel tràmit d'urgència, si es veten compareixences, vaja, si es va a correu a la ponència, que no siguin ara vostès qui triguen un any i mig en obrir el registre que fa efectiu el contingut d'aquesta llei. Estarem vigilants perquè això no passi.

Perquè, si no, tindríem aquella sensació de que al final això del tràmit d'urgència no és un tràmit de necessitat de celeritat, de necessitat de córrer per no deixar desprotegida la ciutadania catalana, sinó que el que podria semblar és que al final és la pressa o la correu per tal d'obtenir un titular, un titular periodístic. Jo, l'hi vaig dir en el seu moment, espero que no sigui així.

I espero que no sigui així perquè, si no, al final, vostè haurà caigut en el parany de: «Quantes més lleis aprovi, més mèrits tindrè, més...», allò que ha dit la diputada del Partit Socialista: «Vaig omplint el full de serveis i així em vaig penjant medalles.» A veure, l'objectiu, al final, de presentar una llei..., i d'aprovar-les i de treballar-les i de fer-les no només amb el projecte, en aquest cas, sinó també amb l'aportació de la resta de grups parlamentaris és ajudar la gent. Aquest és l'objectiu, i m'imagino que en això tots coincidim.

Jo crec que la regulació de l'herència digital és una realitat, és positiu que es reguli, és innovador fer-ho, quan ho fem pràcticament abans que fins i tot molts –molts– dels països del nostre entorn. Però, al final, jo crec que és important que analitzem el contingut de la llei. Jo crec que a la ponència s'ha millorat moltíssim. Crec que, malgrat les presses, és veritat que s'ha millorat no només la claredat amb el tema dels menors tutelats, sinó també amb la creació i la relació entre les declaracions o les últimes voluntats que es recullen al registre en relació amb el registre d'últimes voluntats o, fins i tot, el testament. Jo crec que això és positiu i que, fins i tot, s'ha definit claríssimament el que és o el que es considera patrimoni digital rellevant.

Ara bé, també haig de dir una cosa, i no vull treure l'alegria de que, per una vegada, a ponència hem treballat més o menys bé, tot i que el senyor Orobítg és veritat que és, vaja, una mica tacany, a l'hora de negociar. Però no caiguem en el parany de felicitar-nos, no ens donem copets a l'esquena de que bé que hem fet les coses, perquè jo crec que no només és poc humil –que ho és–, sinó que, fins i tot, és agosarat. Perquè com et pots felicitar si encara no saps el resultat de l'aplicació de la llei que aprovem avui? No creuen vostès que ens hem d'esperar? No creuen vostès que és quan s'apliqui, quan podem decidir, i fins i tot valorar, si és una bona llei, si ha sigut una bona eina per als catalans, si l'herència digital per fi està protegida o seguim encara amb el mateix problema?

Perquè, al cap i a la fi, com sabrem això i quan podrem o no felicitar-nos? Doncs, quan sapiguem quantes persones han anat al registre. Nosaltres tenim els nostres dubtes, tenim els dubtes de que aquella persona que no considera que sigui necessari d'anar a un notari per fer un testament, sí que ho faci en canvi en un registre. Ens costa molt. No només amb la gent jove, perquè això es repeteix molt, no? «No, és la gent jove.» No, poden ser també adults. Hi han persones que no van ni tan sols a fer un testament, ens costa molt veure que vagin a un registre, però bé, la tasca o la pràctica i l'obligació pedagògica del Govern també és fer saber als ciutadans que aquesta és una possibilitat i que estaran més ben protegits.

També costa bastant veure de si és viable aquesta protecció i aquesta exigència que se li fa als servidors a l'estranger. Per què? Perquè és veritat que al final, al marge de que estan en països molt llunyans i que, de fet, actuen una mica per sobre de la llei, són poc controlables; ells també tenen els seus mecanismes i també ens informen de que hi han determinades previsions d'aquesta llei que no es poden aplicar, i que no són fàcils d'aplicar, de fet. Tenim dubtes.

Però jo crec que, al final, hem treballat sobre el projecte, s'ha millorat amb algunes aportacions el text inicial. I, al final, seran la pràctica i l'eficiència les que determinin si la llei és bona i si ens hem de felicitar per aquest projecte de voluntats digitals. Però, ara per ara, és el que tenim, i jo crec que és bo que innovem i que ho fem de la millor mane-

ra possible. I en aquest cas, al marge de la situació política tan extrema que vivim, que hem sigut capaços de parlar i arribar a consensos.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor Jordi Orobitg, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, en primer lloc, voldria fer esment a aquestes floretes. He deduït que eren floretes que em donaven com a negociador, o atribuïnt-me uns dots de negociador importants; soc un negociador més aviat mediocre. En qualsevol cas, el que han de fer és agrair la generositat del Departament de Justícia, en aquest cas, per mirar de fer conciliar els interessos de les seves esmenes, doncs, amb l'esperit de la llei.

I és així perquè les esmenes que no han estat admeses, jo crec que ho podem veure del resultat de la sessió d'avui, no ho han estat no per motius capriciosos, sinó molts d'ells perquè podien plantejar un conflicte competencial. I aquestes tenen a veure sobretot amb aquelles que havien estat plantejades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, però en alguns casos, senyor Coscubiela, tot i que vostè treballa molt bé i les persones que treballen amb vostè també, pel fet de que no milloren el text inicial o, si més no, aquest és el nostre criteri.

Certament, hi han altres posicionaments, com pot ser en aquest cas..., bé, m'ha semblat interessant l'explicació que ens ha fet el diputat Salellas respecte del que ell entén de la interacció entre el que fa l'esfera del dret públic i l'esfera del dret privat. És una concepció del món i és respectable, però nosaltres entenem que existeixen altres eines, com pot ser la Llei d'igualtat de tracte i de no discriminació, que probablement són més adients per donar cabuda a aquesta demanda, que tenia a veure fonamentalment amb el que és el ciberassetjament, ja sigui per motius de *bullying* escolar o per components homòfobs.

Entenem que en aquesta llei, conceptualment, hi té molta més cabuda que en una llei que inicialment es planteja per fer una modesta, des del punt de vista numèric, modificació del Codi civil de Catalunya. Modesta, hi insisteixo, des del punt de vista numèric, que no des del punt de vista conceptual. Clar, aquí diuen que no ens en felicitem. Jo me'n felicito molt, sincerament. Jo crec que fem un salt endavant; ens hem alliberat de pors i de tabús i nosaltres –jo crec que ho vaig dir el dia que vam fer el debat a la totalitat– hauríem d'estar..., ens hauríem de sentir cofois de que siguem un parlament amb la capacitat i la voluntat per entrar a regular aspectes innovadors que tenen a veure amb la realitat cada vegada més canviant del món que ens envolta.

Que probablement aquesta regulació no serà definitiva i que, per tant, no arreglarà tots els problemes? Probablement. Però tindrem un cap de pont des del que saltar per fer les modificacions que facin falta, que serà molt més fàcil de vehicular i d'articular que no qualsevol altre parlament que hagi fet abstracció de les seves obligacions –perquè jo entenc que el que mira cap a un altre costat fa abstracció– i no hagi, hi insisteixo, treballat pels interessos dels seus ciutadans.

De les mateixes intervencions que han fet els diferents portaveus, jo crec que es determina la dificultat de ser ponent; i més, ponent relator. I no m'atribueixo cap mèrit, però és..., aquí el senyor Coscubiela s'ha queixat de que cada vegada amplíem més el zoom d'aquesta iniciativa legislativa i el senyor Benet Salellas se queixa de que ho fem des d'un punt de vista molt restrictiu i que hauríem de ser molt més amplis.

El senyor Benet Salellas es queixa de que hem perdut l'oportunitat de bastir una estructura d'estat, com podria ser un registre d'últimes voluntats, tot i que..., i ja ens diu que el seu grup parlamentari no és partidari d'aquesta terminologia ni d'adoptar aquestes decisions en aquest estadi, perquè ell entén que això s'ha d'esdevenir després del referèndum per la independència que farem, i qüestiona que el Grup Parlamentari de Junts pel Sí, que sempre ha estat interessat en bastir aquesta mena d'estructures, ara ho ajorni a un moment posterior. Bé, escolti, la nostra antítesi és la seva, m'explico? Vostè mateix em diu que a vostè no l'interessaven, aquestes estructures d'estat, i que conceptualment no hi apostava. Per una vegada que li donem la raó, eh? Pel bon fi del projecte, en tant que jo crec que la nostra obligació és que, en la mesura del possible i en tant que

no suposi una distància ideològica insalvable, qualsevol projecte de llei sumi el màxim consens possible.

És evident que hi han qüestions que pel poc rèdit polític, pel poc resultat ideològic que poden comportar, és lògic que mirem de conciliar els interessos de tothom. I probablement, plantejat aquest projecte de llei en uns termes ideològics, des del punt de vista nacional, molt més contundents que amb els que ho hem fet, probablement hauríem restat els suports d'alguns grups que –i ara em referiré a alguna de les esmenes que han presentat– entenem que no vehiculen les demandes estrictament dels interessos dels ciutadans d'aquest país, sinó que a vegades ho fan per les corporacions. I en aquest sentit li he de dir, senyora Lorena Roldán, portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans, que la seva intervenció m'ha semblat corporativista des del punt de vista de defensar els interessos, en aquest cas, de plataformes digitals d'algun grup d'interès que s'ha adreçat a tots els grups parlamentaris, quan de fet en la tramitació a l'avantprojecte de llei la mateixa Direcció General de Dret li va fer arribar un escrit, igual que a la resta de plataformes digitals, per donar-los coneixement de l'abast d'aquest projecte de llei, de quina era la voluntat d'elaboració d'un marc normatiu al respecte, i aquesta entitat, com d'altres, no van donar cap pas endavant. Veient que aquest projecte de llei avançava en aquest Parlament i ho feia en els termes que ho feia, doncs, a partir d'aquí sí que s'hi han interessat, i s'hi han interessat en el sentit d'intentar dissuadir els grups de que abonin aquesta modificació en aquest..., perdó, o aquesta regulació, per les dificultats operatives que això pot comportar.

Jo crec que el senyor Coscubiela ha estat molt eloqüent, en el sentit de que les dificultats tècniques o operatives no ho són, d'insalvables, menys per a unes grans corporacions d'aquest tipus. I que, en qualsevol cas, la nostra obligació és vetllar pels interessos, hi insisteixo, dels ciutadans, i, per tant, dins el marc normatiu i en tant que no demanin impossibles a ningú, que tothom ajusti la prestació dels seus serveis a aquest marc jurídic. I entenc que des d'aquest punt de vista no ha d'existir cap restricció.

També s'ha repetit un mantra, que és el de la celeritat, la urgència en la tramitació, i que això ha anat en detriment de la qualitat del projecte; i jo no hi estic d'acord, en absolut. De les compareixences que van demanar tots els grups parlamentaris, l'únic que ens pot fer un retret en aquest cas és el Grup Parlamentari de Ciutadans. Nosaltres entenem que la proposta que es va fer era desmesurada i exorbitant, i a títol personal he de dir que potser..., segur que la senyora Roldán dirà que no era així, però des del meu punt de vista, doncs, feia flaire d'un ànim dilatori, i jo crec que és l'únic grup que en aquest sentit es pot queixar, perquè el Partit dels Socialistes, que és l'únic que va demanar la compareixença d'un membre de la Comissió de Codificació; Junts pel Sí no va aportar cap membre de la Comissió de Codificació en aquesta ponència, i en aquest sentit s'equivoca la portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans: Junts pel Sí no va convidar..., cap dels compareixents designats per Junts pel Sí formava part de la Comissió de Codificació; sí, en canvi, pel que respecta al Partit dels Socialistes. Cap veu va ser dissident respecte a la necessitat i el fet de que era òptim de que el Parlament entrés a regular aquestes matèries. És més, jo recordo termes entusiastes, i ja ho he dit abans, pel que respecta a la iniciativa a les institucions públiques d'aquest país de fer un pas endavant en una matèria tan important i substancial a dia d'avui.

Per la resta, agrair el suport, entenc, gairebé..., si no unànime, majoritari de tots els grups a la integritat del text, llevat d'alguns aspectes puntuals que ja ens han fet avançar. I, pel que respecta a la intervenció de l'Esperanza García, doncs, agrair-li, en tot cas, que faci costat a aquest text, i, per la seva al·lusió al llibre sisè, em sap greu dir-l'hi, però el Tribunal Constitucional l'ha deixat a vostè..., o el Tribunal Constitucional, respecte a vostè, s'ha mostrat moderat, perquè jo li vull recordar que el Tribunal Constitucional ha suspès, si no ho recordo malament, tres articles del Projecte de llei del llibre sisè... (*Veus de fons.*) Sí –sí–, però jo recordo les esmenes que ens va presentar vostè, i en termes col·loquials li diré que se'l petava gairebé tot, eh? Per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, ja és fort que li hagi de dir que el Tribunal Constitucional és més moderat que vostè.

Per la resta, agrair a tots els grups, hi insisteixo, que ens sumem majoritàriament a tirar endavant aquest projecte. Entenc que serà important per als ciutadans del nostre país. Un nou projecte, en aquest cas, del Govern, un nou projecte que ens arriba de la mà del Departament de Justícia. Un projecte que probablement –i ho dic perquè crec

que hi tinc..., que el conec bastant– en cap cas ha estat promogut per mirar d'obtenir una medalla. Jo crec que el senyor Carles Mundó en aquesta legislatura, de medalles, ja se n'ha penjat prou, entre altres el tancament del centre d'homes de Barcelona Model i altres centres penitenciaris de la ciutat, el mateix Projecte de Llei del llibre sisè del Codi civil de Catalunya...

I entenc, en qualsevol cas, que és una mesura que està dotada de moltes virtuts, i entre elles la de la valentia, perquè entra a regular aspectes que no són nous; en cap cas, hi insisteixo, ens ha de fer por, sinó que, en qualsevol cas, dignifica a qui ho promou, que és el Govern, i dignifica a qui ho acull, ho endreça, ho millora i definitivament ho aprova en benefici dels seus ciutadans, com és aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Orobítg.

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

En primer lloc votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans, eh? I, per tant, votarem les esmenes número 4, 6, 11 i 14.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 105 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, que és la número 24.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 94 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. En primer lloc, votarem l'esmena número 17.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 85 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 29.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

A continuació passem a votar el text del dictamen, però, atenent la petició de votació separada que ens ha fet el Grup Parlamentari de Ciutadans, en primer lloc votarem conjuntament l'article 1 i l'apartat 4, que es correspon amb el 222-2 del Codi civil.

Per tant, comença la votació.

L'article ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem l'article 2, apartat 3, que es correspon amb el 222-36 del Codi civil.

Comença la votació.

L'article ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

I a continuació votarem l'article 3, apartat 5, que es correspon amb el 236-17 del Codi civil.

Comença la votació.

L'article ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

I a continuació votarem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei sobre les voluntats digitals i de modificació dels llibres segon i quart del Codi civil de Catalunya ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Senyor Turull, per què em demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, demano la paraula perquè abans ja ho havíem de fer i, l'un per l'altre, crec que no s'ha fet, que era per demanar una ampliació de l'ordre del dia, concretament fent referència al que vam parlar a la Junta de Portaveus, d'una proposta de resolució referent a tot el tema de Prominèria a la Catalunya central.

La presidenta

D'acord. Sí, atès que demanen aquesta alteració, que entenc que és per a una ampliació de l'ordre del dia relativa a la Proposta de resolució sobre la mineria, que a més està

signada pels grups parlamentaris de Junts pel Sí, Ciutadans, Socialistes, Catalunya Sí que es Pot i el Partit Popular, demano a la cambra si, d'acord amb el que estableix l'article 81.3 del Reglament, es pot aprovar aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia. *(Pausa.)* Es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)*

Senyora Gabriel, per què em demana la paraula?

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, per manifestar la posició del nostre grup parlamentari, perquè es pot aprovar per majoria, segurament, de la cambra, però no per assentiment, perquè nosaltres creiem que justament el contingut de la proposta de resolució s'escau per ser vist, debatut i aprovat, en tot cas, a les comissions pertinents. I en aquest sentit, per tant, nosaltres no hi estem d'acord.

La presidenta

D'acord, doncs. En tot cas, procedirem a la votació, eh? *(Pausa.)*

Doncs, procedim a la votació de l'alteració de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 81.3 del Reglament.

Comença la votació.

L'alteració de l'ordre del dia ha estat aprovada per 119 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Queda modificat, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia, de manera que la Mesa ha fixat un termini per a presentar esmenes fins demà a les deu del matí, perquè substanciarem aquest punt demà a última hora del migdia, és a dir, a la una, en tot cas, a la una del migdia. *(Veus de fons.)* Sí, el debatrem abans d'iniciar la primera moció, que estava pensada cap a la una del migdia de demà. Per tant, fins demà a les deu del matí hi ha temps per presentar esmenes.

Ara continuem amb l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre el turisme

300-00179/11

I el punt següent és: interpel·lació al Govern sobre el turisme, formulada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula el senyor Rafel Bruguera.

(Remor de veus.)

Ja saben que, com sempre, els demano que surtin de pressa i en silenci, si us plau.

(Pausa.)

Senyor Bruguera, quan vulgui.

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, a les portes de la temporada alta, pel que fa al turisme, ens ha semblat oportú plantejar en seu parlamentària aquesta interpel·lació al Govern sobre les polítiques turístiques, el model que defensem els socialistes, l'estat de la qüestió, avui, els reptes que tenim per endavant i algunes de les solucions que plantegem.

Els socialistes, conseller, defensem una política turística basada en dos grans eixos. En primer lloc, com a model, defensem la sostenibilitat, tant mediambiental com social; la diversificació, entenent-la com el respecte i la potenciació de les singularitats i les potencialitats dels territoris; l'especialització; la qualitat de les destinacions; la competitivitat, evidentment, de la indústria turística; l'excel·lència, per tant, la innovació, i l'ocupació de qualitat.

I, en segon lloc, com a segon gran eix –i, per tant, com a mètode per gestionar i concretar el model pel que apostem i defensem, evidentment–, apostem pel permanent diàleg, la col·laboració, la cooperació i la lleialtat amb el sector turístic privat i les administracions públiques, per dur a terme la promoció internacional de Catalunya i de les seves marques arreu del món amb la màxima eficàcia i eficiència possibles.

El turisme ha sobreviscut a la greu crisi econòmica dels darrers anys. Hem recuperat els nivells anteriors a la crisi, però pel camí hem perdut, com a mínim, dos temes que a nosaltres, els socialistes, ens preocupen enormement. En primer lloc, el turisme rural, que és l'únic segment que continua sense acabar de sortir de la crisi; i, en segon lloc, els

treballadors i les treballadores, que continuen en la precarietat i la falta de drets laborals, per culpa, entre d'altres, de la reforma laboral impulsada pel Partit Popular i votada per Convergència i Unió.

Avui mateix teníem notícies del darrer informe de l'OCDE: estem a la cua en polítiques actives d'ocupació i en la qualitat dels contractes; la precarietat, la temporalitat, les hores extres no remunerades són el denominador comú, uns problemes que afecten especialment el tercer sector i, per tant, el turisme i els serveis.

I en aquest sentit, conseller, li preguntaria..., l'hi pregunto, de fet, si comparteix aquests dos grans problemes, que voldria pensar que sí. Si és així, què pensen fer?, quines accions tenen previstes?

Malgrat tot, però, és veritat que el turisme continua sent un sector competitiu, generador d'ocupació i d'activitat econòmica. Representa prop del 14, més o menys, 14-15 per cent del PIB, i entorn també del 13 per cent de la població ocupada. Tenim, aproximadament, set mil establiments turístics, sense comptar els habitatges d'ús turístic, dels quals..., el 45 per cent en hotels. Disposem d'unes 800.000 places, de les quals, també, no arriba ben bé, el 44, 45 per cent –no arriba al 50 per cent– en hotels. L'any 2015 vàrem tenir entorn de 80 milions de pernoctacions, un 69 per cent en hotels. I l'any passat vàrem registrar un total de 22..., o a l'entorn de 22 milions de turistes, dels quals 18 milions eren estrangers. I un volum total de despesa xifrat a l'entorn de 18.000 milions d'euros.

La despesa per turista i dia, que havia patit una important davallada durant la crisi, s'està recuperant; lentament, però s'està recuperant. Potser massa lentament. I aquí també hi hem d'esmerçar esforços. I continuem al capdavant de les estimacions turístiques d'Espanya, del 26 per cent del total.

Per tant, les xifres són efectivament positives, conseller, i tot indica que també segurament ho seran enguany. I això és mèrit propi, que hem de posar en valor i defensar-ho. I nosaltres no tenim cap empatx en dir-ho, però també hem de reconèixer de que, en part, és per demèrit d'altres destinacions que ho estan passant malament per la conjuntura política i econòmica internacionals. I faríem malament, conseller, si ens deixéssim portar, per tant, per la inèrcia i pel cofoisme, perquè la competència és molta, molt gran, enorme i sovint ferotge. Hem de continuar lluitant i treballant, hem de continuar afrontant i donant resposta als nous reptes que anem trobant pel camí.

I quins són, aquests reptes? Al nostre entendre, per resumir-ho, bàsicament tres. En primer lloc, la millora de la qualitat turística, tant de l'oferta com de la demanda. El repte, la prioritat no ha de ser la quantitat, créixer més o créixer per créixer, sinó la qualitat. Amb això no volem pas dir que no tinguem marge de creixement, en tenim, sobretot si apostem clarament i decidida per la desestacionalització a partir de la diversificació i de l'especialització de l'oferta turística. Ens emplenem la boca parlant del turisme rural, del mediambiental, del cultural, del patrimonial, però, conseller, el pressupost de cultura està sota mínims i els parcs naturals han vist retallat el seu pressupost un 60 per cent des del 2010. Dificilment podem fer polítiques transversals i de cohesió territorial amb aquests números. Vostè ha parlat de reformular la composició i el funcionament de la taula de turisme i de les comissions sectorials que la formen. També ha parlat de reactivar la Comissió Interdepartamental de Turisme, però, miri, estem a l'equador de l'any, de l'any 2017, i el més calent encara és a l'aigüera. Què ens en pot dir? Ens agradaria que ens informés.

Necessitem, conseller, menys declaracions i bones intencions, que podem compartir, i molts més fets i concrecions. necessitem que el Govern lideri i que es mulli. Vostès, conseller –em permetrà la crítica–, lideren poc i es mullen poc, més enllà d'un tema en el qual estan xops, ben xops.

El conseller Comín parlava aquest matí de fets, fets i fets. De moment, però, i especialment en el sector turístic, només veiem anuncis, anuncis i anuncis i declaracions. Els demanem que passin de la propaganda a l'acció. Com està el Pla estratègic 2017-2020? El 2016 ja està superat. Com tenim el Pla territorial sectorial que vostè també ha anunciat?

Miri, nosaltres, els socialistes, vàrem demanar la seva compareixença ja fa uns quants mesos a la comissió; no s'ha produït, no per culpa de vostè, sinó perquè tampoc s'ha substanciat a la comissió; però, en tot cas, no deixa de ser rellevant que encara no

s'hagi produït quan pensàvem que aquesta compareixença es podria substanciar abans de l'inici de la temporada turística alta. Però el verdader repte, com li deia abans, conseller, és la qualitat: la qualitat de l'oferta i també qualitat de la demanda. Hem de parlar d'innovació, hem de parlar d'excel·lència i hem de parlar també de millorar la demanda. I per aquí anirà una bona part de les propostes que li plantejarem..., que plantejarem la resta de grups parlamentaris en la moció subsegüent a la interpellació.

Segon repte: turisme sostenible en sentit ampli, des del punt de vista, com li he dit abans, mediambiental, sí, per descomptat, però també des del punt de vista social, des del punt de vista de compatibilitzar els turistes, les persones que ens visiten amb el seu entorn, però també amb els ciutadans que vivim i residim a Catalunya.

I, en aquest sentit, li voldria recordar que l'any 2017 és l'any del turisme sostenible; alguna cosa hauríem de fer en aquest sentit. Parlem sovint de retorn al territori. El conseller Rull deia aquest matí de «retorn al país», i deia: «Per cada euro invertit en polítiques mediambientals, en tenim nou de retorn.» Doncs, miri, *más a mi favor*, si em permet, amb aquestes retallades, especialment en el sector mediambiental i en el sector dels parcs naturals, escolti, si vostès mateixos diuen que per a cada euro invertit se'n generen nou de valor afegit..., doncs, escolti, potser valdria la pena canviar algunes prioritats, perquè sabedors d'això, invertint més tindríem molt més valor afegit. I minimitzar els impactes negatius, «les externalitats negatives», que ara se'n diu, que genera el fenomen turístic. Per tant, a la cerca i a la *búsqueda* d'equilibri i d'harmonia entre els visitants i els ciutadans residents.

I tercer repte –i amb això acabo–: la millora de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores del sector turístic, ho he comentat abans.

Conseller, deixo per a la segona part de la meva intervenció algunes de les qüestions dispositives, alguns dels plantejaments que nosaltres farem a la moció subsegüent a la interpellació, que resumiran d'alguna manera i posaran negre sobre blanc algunes de les prioritats més importants, més estratègiques, més conjunturals, que proposarem a debat en el proper Ple.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bruguera. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies per la seva interpellació, senyor Bruguera, pel to i per l'enfocament i perquè bàsicament partim d'una coincidència no només del que és la importància..., destacar la importància del que representa el sector i les activitats turístiques al nostre país, sinó també de quines són les prioritats i quins són els reptes en els quals ho hem d'abordar. I també espero que, a través de les seves propostes, doncs, veure si podem coincidir també amb el que són les polítiques, com abordar-ho. Perquè parlem en polítiques..., la política turística a Catalunya té una situació que es deriva de la seva complexitat, perquè les situacions no són les mateixes en els diversos àmbits del territori, i solucions i possibles preocupacions i maldecaps que estan presents o molt presents o molt localitzats en un àmbit són precisament... –i que es volen evitar–, són els que precisament convenen en d'altres situacions del nostre..., del territori i del país.

I, per tant, des del Govern de Catalunya el que hem de fer és abordar aquesta situació des de la complexitat i amb una visió global, no només mirant aquelles visions que poden ser puntuals o que poden afectar només al territori.

Vostè deia: «Aquest any..., les dades de l'any passat van anar bé i aquest any continuen anant bé.» Miri, si li dic els resultats del primer quadrimestre, per tant, gener-abril d'aquest any, el nombre..., parlant en nombre de turistes estrangers, va créixer un 8 per cent i el nombre dels ingressos totals del turisme van créixer un 12 per cent fins a arribar a 4.274 milions d'euros. Aquesta és una dada positiva. La dada positiva és..., i per on ve? Que creixen més els ingressos que no pas el nombre de turistes. I això és el que hem de fer. El que hem de fer i el que hem de procurar continuar treballant, perquè..., per definir, doncs, els reptes, els reptes que tenim com a sector i com a país.

I vostè feia esment d'un d'ells; un és el repte pel qual avui estem captant potser turisme, que és un turisme prestat, que no és un turisme que ve aquí com a primera opció, sinó que ve perquè la situació d'inseguretat a determinades zones, doncs, és el que els afecta. Per tant, el repte de la seguretat és un repte que té efectes sobre els fluxos turístics i aquest és un factor al qual hem de ser capaços de donar resposta. Un altre: els canvis sociodemogràfics, que hi són; cal tenir present com evoluciona el sector més jove de la societat, el nou turista, aquest turista de futur que té uns hàbits i té una percepció d'una realitat que és, moltes vegades, molt diferent de les generacions que ens han precedit i dels turismes a què estem acostumats.

O també l'oferta..., les noves ofertes que venen de països emergents. Segons estimacions de l'Organització Mundial del Turisme, ara hi ha 1.100 milions de turistes al món; d'aquí a poc, l'any 2030, n'hi hauran 1.800. Per tant, haurà canviat tant el volum com haurà canviat també l'origen del qual surten aquests moviments turístics, que és bàsicament de les economies emergents, bàsicament a l'Àsia i al Pacífic.

I vostè també feia referència a com afecten el sector, i totes les activitats amb ell relacionades, les noves tecnologies i la innovació. És evident que en un món que cada vegada s'està digitalitzant, amb un turista cada vegada més informat i amb noves formes de negoci, bàsicament aquelles que van vinculades al turisme *online*, s'està produint, d'una banda, una reducció del nombre d'actors que estan operatius al mercat i tenim un repte, tenim el repte de la innovació.

Innovació i una cosa a la qual també vostè feia referència, que hi està directament relacionada, que és la gestió dels negocis. Perquè s'ha de canviar també la gestió dels negocis. Hem d'anar a una gestió més professionalitzada, una gestió..., que ja ho és, però encara hi hem de ser més; hi ha d'entrar la intel·ligència al mercat, hi ha d'entrar la digitalització i la informació i el coneixement. Hem d'actuar cada vegada més en termes de prospectiva i hem d'aprofitar aquesta capacitat que tenim de gestionar informacions intel·ligents que encara no tenim.

I, òbviament, un altre repte és el de l'estratègia de l'economia col·laborativa. L'economia col·laborativa, que hi és i hi continuarà sent, i, per tant..., perquè és una nova forma d'oferta de serveis. I el que hem de fer és, a través..., com tenim un repte, les administracions públiques, el regulem perquè no només hi hagi més seguretat jurídica, sinó que hi hagi una competència lleial, que és el que es busca en tots els àmbits.

I sí, vostè feia referència a quins instruments. Feia una referència de com, a part del model, per tant, que nosaltres, com a model, el que coincidiríem amb els àmbits, eh?, un sector turístic potent, que integra les diferents activitats. Perquè no només estem parlant, quan estem parlant d'activitats turístiques, d'allotjaments. Estem parlant de comerç, estem parlant de serveis, estem parlant d'indústria agroalimentària. Un sector que, com vostè, també volem sostenible. Un sector que cada vegada volem més desestacionalitzat i més desconcentrat, menys concentració de turistes a Barcelona i a les destinacions turístiques tradicionals de sol o de mar –o de neu, a l'hivern–, i fer altres zones del país; i un model que, com vostè ha dit també, centri més l'atenció en el turista i en la despesa que genera que no pas en el nombre de turistes que hi han. Per tant, aquesta és la sostenibilitat. I vostè feia..., ah, i amb el diàleg, òbviament. Com estan les taules i com està el nou sector i la nova governança que vam anunciar? Doncs, tramitant-se. Això s'ha de tramitar per decret i té un procediment administratiu que està normat. I, per tant, nosaltres ja hem començat els treballs per poder fer aquestes modificacions, que voldríem que fossin operatives al més aviat possible i, en tot cas, dins de l'any 2017.

Vostè feia referència al turisme rural. És veritat. El turisme rural hi ha hagut temps que ha presentat una evolució no del tot positiva, eh? Però també amb les dades del primer quadrimestre, entre gener i abril, ha crescut un 8 i mig per cent el nombre de pernoctacions fins a arribar a 236.000. És veritat –és veritat–, aquí hem d'incidir, i hem d'incidir més. Precisament ahir estàvem reunits amb Turalcat, que al final és la representació i l'associació de turisme rural que agrupa la major part del sector, per compartir inquietuds, i també per començar a buscar solucions; solucions que passen per aquesta major col·laboració que hi ha de ser sempre, però amb aquest sector encara més; una col·laboració també des del mateix sector i entre el mateix sector. O sigui, nosaltres estem per la col·laboració publicoprivada, òbviament, també en aquest àmbit. Però tam-

bé hi ha d'haver una major col·laboració privada-privada, també, en aquest sector. Ells hi han de col·laborar i s'han de fer les coses d'una manera diferent.

Em parlava dels instruments. Diu: «S'han acabat el pla estratègic i el pla de màrqueting.» És veritat, s'han acabat. S'acabaven el 2016. I nosaltres el que hem fet és començar la seva tramitació per un període..., i ara estem amb els treballs de tramitació. Què s'ha fet? Ja s'han fet unes reunions amb tots els sectors; estem preparant una enquesta que vol afectar 23.000 agents actius del sector, perquè en els propers quatre mesos..., tenir acabat aquest nou pla estratègic i el nou pla de màrqueting turístic. Un pla estratègic que s'hi han d'incorporar els nous reptes, però, en tot cas, que el basem en aquelles directrius que estan presents. És a dir, volem per a Catalunya un projecte de país internacional, un país que sigui obert al món, també –també– en l'activitat turística. Considerem Catalunya un país que és una destinació de destinacions. Perquè hem d'aprofitar aquells actius que tenim, és a dir, un país que és divers, que és variat, que és ric.

Hem de posar com a base del màrqueting turístic el producte. I aquí hi ha qualitat del producte. Una oferta de qualitat que també s'ha d'orientar a una demanda, demanda de qualitat, una direcció del turisme més transversal, és a dir, on hi hagin, on participin el sector i els territoris –sector i territoris participant amb aquest direcció de turisme– i també amb una major presència de la intel·ligència turística, és a dir, de la capacitat de l'anàlisi de dades i dels serveis que avui ens donen les noves tecnologies per, a partir d'aquí, poder fer més prospectiva i tenir un major coneixement de com evoluciona el sector. I després, l'excel·lència turística, perquè l'aposta per l'excel·lència turística és el que ens portarà també després a situacions com una ocupació de més qualitat i, òbviament, amb més retribució, que és el que volem tots. Perquè a mesura que augmenti la qualitat és el que ha d'augmentar, doncs, la capacitat d'innovar amb noves tecnologies de forma i de tenir una ocupació més qualificada.

La presidenta

Gràcies, conseller Baiget. Té la paraula el senyor Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies de nou. Vostè, conseller, ha parlat de transversalitat, i jo hi estic d'acord, i li voldria demanar precisament que en aquesta necessitat de fer polítiques transversals en el sector del turisme vostè pogués tenir més capacitat d'influenciar dins del seu Govern, precisament, perquè el tema del turisme no fos només una ocupació seva, sinó també del conjunt del Govern. I li he posat alguns exemples que no vull repetir.

Miri, nosaltres plantejarem una moció a partir de dues premisses. En primer lloc, no farem el discurs de que aquí no funciona re i s'ha de canviar tot. No pretenem girar el mitjà, no es això. No es tracta d'això, crec que cometriem un error si ho féssim. Però sí que posarem l'èmfasi en alguns elements estructurals, en alguns elements estratègics que ens sembla o bé que s'han d'afrontar o bé que no s'estan afrontant de manera suficient, i per tant, poder disposar dels instruments per poder activar i posar a l'abast del sector, que, al nostre entendre, cal orientar-los en tres direccions que són complementàries, que són les que proposarem precisament en mesures concretes a la moció. Tres grans línies.

En primer lloc, la necessitat de disposar d'instruments útils de diagnosi, de definició estratègica i de concreció del model. Vostè ho ha dit: «El pla estratègic es va acabar el 2016, el del 2017-2020 no el tenim», pla territorial sectorial, ha parlat de pla de màrqueting... Bé, està bé. Però estem al 2017, estem ja a l'equador del 2017 i, evidentment, per tant, una de les primeres qüestions que plantejarem a la moció serà això, la necessitat de que sens dubte s'acabin aquests treballs el 2017, que vostè comparegui al més aviat possible a la comissió per tal de poder parlar d'aquest tema i de la governança de tot aquest procés i que, evidentment, això es faci amb la complicitat i amb el suport i amb la col·laboració i la cooperació del sector privat i de la resta d'administracions públiques, especialment el món local.

Segona qüestió. Segona gran línia de les nostres propostes: una aposta clara, ho he dit abans, per la millora de la qualitat del model –la innovació, l'emprenedoria–, dotant de manera suficient –i, per tant, també recursos i diners– programes, com per exemple, el RIS3CAT o els projectes d'especialització i competitivitat, que ens sembla que son instruments útils però que s'han de potenciar encara més. Hi ha sectors, hi ha territo-

ris del nostre país que ja hi estan apostant, d'altres no tant. Jo crec que aquí també s'ha de fer molta pedagogia. La necessitat de modernitzar, de posar al dia les zones turístiques madures i determinats establiments turístics obsolets. Aquest és un tema clau –un tema clau. Probablement no descobreixo res, però crec que val la pena posar-ho sobre la taula, perquè hem de continuar treballant. S'havia fet fa uns anys, també hi havia participat, cal dir-ho, el Govern central, però des de fa anys, per qüestions pressupostàries, m'imagino –no voldria pensar que són altres les raons–, doncs, això s'ha abandonat una mica. I, per tant, s'ha de recuperar.

I també –vostè ho ha dit i ho compartim– començar a ocupar-nos de veritat del nou fenomen de l'economia col·laborativa relacionada amb el turisme, que cal regular per evitar la competència deslleial. Això es pot entendre com un problema o també es pot entendre com una oportunitat. Nosaltres ho entenem des d'aquest segon punt de vista. És un nou segment de mercat que també diversifica, que existeix, que és aquí i que, per tant, nosaltres n'hem de tenir cura i l'hem de regular. Però, el mateix que deia abans, comencem a fer tard, conseller, comencem a fer tard també en aquest tema d'aquests nous segments turístics.

I finalment, el tercer era un paquet de mesures orientades cap a un compromís ferm per la qualitat de l'ocupació i la lluita contra el frau, que en gran mesura també té a veure amb el punt anterior: la lluita contra l'oferta il·legal i l'economia submergida, l'increment de la inspecció de treball contra el frau i la contractació. I aquí no val, conseller, tirar pilotes fora: vostès disposen de totes les competències. La culpa aquí no és de tercers, no és d'altres. Miri, a les Balears, que no tenen competències en inspecció de treball, estan fent una feina, han fet una feina i estan fent una feina molt important a través d'un pacte, d'un conveni amb l'Estat. A nosaltres això no ens cal, nosaltres tenim totes les competències i creiem, sincerament, conseller, que no estem fent prou per inspeccionar, per aflorar l'economia submergida que hi ha en aquest sector i per lluitar per la qualitat de l'ocupació i per la formació.

Més o menys per aquí hi aniran, conseller...

La presidenta

Senyor Bruguera, ha exhaurit el temps.

Rafel Bruguera Batalla

...les nostres propostes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies; gràcies, senyor Bruguera. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Molt bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, gràcies per les propostes que ens ha dit, que ens ha anunciat. Segur que ens podem posar d'acord, perquè algunes les estem fent i les estem treballant de manera intensa.

Miri, quan es parla de transversalitat i els efectes en altres departaments, ho estem treballant; ho estem treballant, per exemple, en el Pla territorial sectorial. És veritat, ara hem començat a treballar-ho. Això vol dir un recolzament molt especial amb el Departament de Territori i Sostenibilitat. Perquè el que hem de fer, el que hem d'introduir és..., dins dels elements orientadors de l'urbanisme i també de la gestió del territori, hem de fer pensar, hem de procurar que pensin, també, en el turisme, en les seves afectacions, les seves necessitats i les seves activitats. Per exemple, com afecta el flux turístic la mobilitat determinades poblacions i determinades zones, o com hi ha activitats que poden entrar en col·lisió amb les activitats turístiques, en funció de com es planifica el territori, o també com es gestiona l'accés a determinats parcs naturals. Parcs naturals que li recordo que, aquest any, sí que li vull recordar que, perquè s'ha fet un gran esforç al pressupost de l'any 2017, el pressupost destinat a parcs naturals no només s'incrementa, pràcticament es duplica. Per tant, aquest és un esforç que s'ha fet i un esforç que volem significar. Però sí que, és veritat, creiem que podem treure més rendiment d'apropar l'activitat turística, també, al turisme natural, als parcs naturals. Perquè altres països, altres països que són líders i capdavanters, també, en protecció dels seus espais prote-

gits també tenen uns aprofitaments, també per les activitats turístiques, més elevats que els nostres. I crec que en podem aprendre molt, d'aquests àmbits.

Apostes per la millora i modernització d'activitats i d'ofertes turístiques que poden millorar i que es poden..., obsoletes? Doncs, sí, ho estem fent. Miri, les properes setmanes signarem el conveni operatiu amb Lloret de Mar, un conveni operatiu que vol fer això, una reconversió, també, de tota la planta i de tot el model turístic d'aquella ciutat i d'aquell territori. Ho farem amb la diputació, ho farem amb l'ajuntament i hi serà la Generalitat; no hi serà el Govern de l'Estat, però hi serem aquestes tres institucions. Ho farem per un període de tres anys, i el que volem és començar, d'una manera directa, ja, la reconversió d'aquelles zones amb turisme obsoletes.

Vostè parlava de la presència del turisme en el RIS3CAT, absolutament d'acord. Dues mesures que estem treballant: una, la creació del programa clústers Catalunya, la creació d'un programa d'un clúster TIC turisme; els hem d'ajuntar. Els hem d'ajuntar perquè aquest ja no és el futur, estem parlant de present i, per tant, ja hi estem començant a treballar. I, a més a més, aquest mes de juliol signarem amb les deu universitats..., amb deu universitats catalanes, més les diputacions, més l'Ajuntament de Barcelona, la creació d'un sistema d'intel·ligència i informació turística de Catalunya per fer això, per aprofitar i per tenir més coneixement.

Però, miri, també li vull fer una referència i permeti'm que m'aturi a..., d'una banda, a com utilitzem els recursos, i, per exemple, com utilitzem els recursos sobre les estades en els establiments turístics. I amb l'esmena que s'ha aprovat –i que nosaltres òbviament aplicarem perquè és una llei– el que creiem que s'ha fet és un flac favor a l'aposta per la desconcentració i la creació d'atractiu i valor fora de Barcelona, i també fora de les àrees de turisme tradicional de sol i platja. Perquè, miri, potser en la seva esmena es volia donar més recursos als municipis, però aquesta esmena no serveix per a la majoria dels municipis. De fet, li donaré unes dades: dels 784 ens locals –ajuntaments, consorcis o consells comarcals– que van rebre recursos de l'impost, un 82 per cent –per tant, 643– va rebre transferències inferiors als trenta mil euros. Passar del 30 al 50, això no els suposa res; no els suposa ni major capacitat de promoció turística ni de prevenció ni d'ordenació, no faran res.

Qui se'n beneficia? Quinze –quinze–, els quinze que més recaptin, que són l'1,91 per cent dels municipis que recaptin. Ells, que..., ells sols s'enduen el 23 per cent del total recaptat; passar del 30 al 50, s'emportaran pràcticament el 40 per cent.

Sap qui hi surt perdent? Li posaré un exemple: el Govern català i els projectes de promoció, modernització, racionalització i ordenació turística que es feien a través dels plans de foment territorial.

Miri, l'Escala...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller d'Empresa i Coneixement

...–acabo, acabo citant un exemple només–, l'Escala va rebre 54.000 euros –54.000 euros– de l'impost. Va rebre...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps. Em sap greu...

El conseller d'Empresa i Coneixement

...un pla de foment de 267.000. Això no ho podrà fer en el futur.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Moltes gràcies a totes i tots.

Se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors,

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i tots.

Interpel·lació al Govern sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats

300-00180/11

El següent punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Per a exposar-la, té la paraula el senyor Albert Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades –els assistents–, consellera, aixecar i mantenir un diari mai ha estat una empresa fàcil; de fet, al segle XIX, en el nostre país ningú considerava que fos un negoci, sinó que eren, doncs, capçaleres, òrgans de partit. Així ho explica Agustí Calvet, *Gaziel*, en la seva història de *La Vanguardia*; deia així: «Aquella *Vanguardia* primerenca, creada pels germans Godó, perdia diners, i en va perdre sempre, mentre no fou altra cosa que l'òrgan del partit monàrquic liberal a Barcelona.» I afegia: «Havien pogut sostenir la pèrdua perquè la compensaven de sobres amb la influència política. La protecció del Partit Liberal els permetia de rescabalar-se amb escreix en les altres indústries que remenaven.» Recordem que els Godó es van fer rics en el sector del cànem.

Per tant, un diari no era un negoci. A Ramon Godó, fill d'un dels dos fundadors per qui *Gaziel* sentia repulsió després d'haver treballat a les seves ordres, li reconeix, això sí, la visió d'haver orientat el diari cap a un estil de premsa que aplegués a tothom i acabar així per sempre amb l'època romàntica, diu *Gaziel*, en què els diaris només servien per perdre diners.

Aquesta modernització comercial va passar per la introducció de la publicitat massiva en les pàgines del diari, les esqueles i altres mesures, com una paperera pròpia per abaratir els costos de producció, i una fórmula ideològica àmplia, que *Gaziel* defineix en el seu llibre com «l'acatament automàtic a les institucions triomfants i la defensa sense discussió possible de l'ordre establert».

Això era a principis del segle XX. Amb la Generalitat restaurada, després de la Transició, les subvencions als mitjans van ser una de les primeres mesures del Govern Pujol, i es va fer lligat a la normalització lingüística –una motivació que ja podem dir des d'ara que nosaltres compartim: els mitjans en català han de ser protegits des del sector públic perquè el mercat és molt més feble i reduït–, per bé que en l'últim mandat de Pujol ja va haver-hi una mica de polèmica amb aquesta qüestió de les subvencions perquè es va demostrar que també en rebien altres mitjans que no publicaven en català. Per tant, el criteri de la normalització ja no era l'únic, i s'obria una de les perversions del sistema d'ajuts: quan deixen de seguir criteris objectius esdevenen una eina discrecional per condicionar les relacions entre l'executiu i el quart poder.

Contra el que es pugui pensar, el cert és que les ajudes als mitjans no són una cosa pròpia de Catalunya o de l'Estat espanyol, sinó que són arreu del món, no?, i especialment després de la Segona Guerra Mundial. I, al costat dels motius de la protecció de les llengües minoritàries, n'hi hauria almenys dos que justifiquen aquest ajut públic, no?: la promoció del pluralisme polític i el suport a un sector industrial que a vegades ha estat en crisi i, per tant, que significa, doncs, llocs de treball, etcètera. Per exemple, doncs, a França, després de la Segona Guerra Mundial, tots els mitjans havien quedat en mans del gran capital i el primer govern sorgit de l'antifeixisme es va veure, doncs, amb la necessitat de promoure nous mitjans, noves capçaleres per fomentar pluralisme en la seva societat. Aquest pluralisme és clarament, doncs, una raó també per donar ajudes que facin créixer nous mitjans.

L'altre cas, el tercer –dèiem «llengües minoritàries», «pluralisme»– és el de protecció d'un sector en crisi. I en aquest cas, doncs, també podria estar justificada l'ajuda als mitjans, no? Per això el gran moment de subvenció de la premsa a nivell mundial va venir en el moment de la crisi del petroli i, per tant, quan es van augmentar els costos de producció i molts mitjans anaven a fer fallida.

Faig totes aquestes digressions històriques no tan sols per entretenir-los, donat que són les tres de la tarda, sinó perquè situen en el lloc just el sentit polític dels ajuts a la premsa, dels ajuts directes. Avui ens trobem que els ajuts a la premsa i altres mitjans de comunicació han disminuït en algunes partides –per exemple, dintre dels ajuts directes, als projectes– fins a la seva pràctica desaparició. Van començar a retallar-se les subvencions en l'àrea de projectes amb el primer Govern posttripartit, amb el de Convergència i Unió amb el recolzament del PP, fins que el 2012 pràcticament van desaparèixer les ajudes a projectes en matèria de mitjans, i, en canvi, la partida de publicitat institucional ha augmentat: «Projectes», que l'any 2007, posem per cas, tenia 12 milions d'euros, hi insisteixo, va pràcticament desaparèixer, i «Publicitat institucional», que l'any 2007 tenia 20 milions d'euros, el 15 va arribar als 30.

No idealitzem un sistema en el qual els ajuts eren molt més abundants en el capítol de projectes, com en els anys del tripartit, perquè segurament aquella via no estava lliure d'arbitrarietats i de concessió d'ajudes als amiguets. Però el cert és que, amb ajudes directes, almenys és molt més fàcil establir els criteris objectius, l'adjudicació de manera transparent i publicar posteriorment aquesta informació. Per contra, que el gruix dels diners es distribueixi via publicitat ens impedeix de veure amb certesa quins són els mitjans més beneficiats. I això queda en mans d'alguns periodistes que han fet estudis. Recentment, ho va fer el diari *ABC*, per al període de 2011-2016, i fa un temps ho havia fet el digital *Crític*, amb les xifres d'un any concret, de l'any 15. Creuant les dades dels dos articles, veiem que no són del tot coincidents, i això demostra que, malgrat la bona feina que puguin fer els periodistes, aquesta no és la manera de saber el que percep cada diari fruit de la publicitat institucional. Tot i això, les xifres que presentaven tant el diari *ABC* com *Crític* provoquen reflexions interessants, com ara: per què el segon diari en difusió, que és *El Periódico de Catalunya*, ha estat més subvencionat amb publicitat institucional que *La Vanguardia*, quan el que es busca en principi amb la publicitat institucional és l'impacte i, per tant, arribar a més gent.

La publicitat institucional té un sentit; hi ha exemples de campanyes necessàries, no? –la vacunació, campanyes adreçades a la gent gran, campanyes de seguretat viària, la campanya pel referèndum, per donar a conèixer que l'1 d'octubre es votarà arreu del país si volem la independència o no la volem–, però en altres casos són promocions pures, que ja no és necessari; la publicitat institucional esdevé un objectiu en ella mateixa, per exemple, en matèria de turisme.

El que no pot ser en cap cas la publicitat institucional és la principal via de suport públic als mitjans privats. Per això hem d'apuntar els criteris de la Comissió Assessora en Publicitat Institucional, que és la que organitza els concursos als quals es presenten unes agències que alhora són les que ho distribueixen entre les diferents capçaleres. El primer que cal exigir, per tant, és que subvencions i publicitat institucional siguin una informació pública i accessible i clara.

Més dubtes encara que ens genera aquest sistema: per què subvencions i publicitat institucional es donen des d'àrees diferents, des de la Direcció General de Mitjans i des de la Direcció General de Difusió, i no es coordinen, quan, a la pràctica, les campanyes de publicitat el que estan esdevenint són una forma de subvenció, també, encara que no fos el motiu per al qual es van pensar.

Una altre dubte que deixem a l'aire: no podria ser un òrgan independent de l'estil del CAC –reformat quant a l'elecció dels seus membres, eh, el Consell de l'Audiovisual–, un òrgan independent, en lloc del Govern, qui atorgués les ajudes en funció dels criteris que es decidissin?

I, finalment, per acabar aquest primer torn, per què no s'exigeixen certs criteris en els diaris que reben fons, diners públics? Per exemple, la campanya «On són les dones», que en alguns aspectes ha tingut força incidència, força èxit, com és el cas de la nostra ràdio pública, on d'un panorama molt masculinitzat s'està arribant a mitjanes mensuals on prop del 40 per cent o al voltant del 40 per cent ja són dones. Això ho diu la llei, en

compliment de la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva d'homes i dones: els diaris i els mitjans que reben subvenció pública haurien de tenir la paritat com una prioritat. Aquest podria ser un criteri.

Un altre criteri: limitar les subvencions en funció del volum de facturació. És a dir, tu no pots rebre diner públic que suposi més d'un ics per cent de la teva facturació, per garantir que almenys estem invertint en una empresa mínimament viable, no estem sostenint una mena d'empresa artificial, no?

O el foment del pluralisme; és a dir, a mesura que s'acosti el referèndum caldrà que els partidaris del sí i del no es puguin expressar en tots els mitjans de comunicació per garantir un debat de qualitat, per allunyar les pors. Tothom estarà a l'alçada d'aquest debat democràtic? És legítim que rebin diners públics aquells diaris que voldran tapar una part de l'opinió pública?

I també podríem afegir altres criteris com, igual que es reserva un espai radio-elèctric per als mitjans comunitaris, que es reservés una part de la publicitat institucional també per a aquests mitjans. O, finalment, l'exigència de compliment de drets laborals, i, per tant, convenis dignes. O de drets professionals: prioritzar, per exemple, aquells mitjans que tenen estatut de redacció o estatut professional.

Podrem seguir debatent sobre aquests criteris en la concessió d'ajuts en el segon torn.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Botran. Respon la senyora Neus Munté, consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresident, diputats, diputades... Vostè ha fet un repàs del sistema d'ajuts, efectivament, als mitjans de comunicació privats i ha esmentat en diverses ocasions el concepte d'eina discrecional, no?, d'eina discrecional, que ara per ara jo li asseguro que no es dona. No hi ha discrecionalitat si no hi han... Existeixen uns requisits, que són objectius, que són constatables, que són avaluables, perquè les dades són totes elles públiques; uns criteris que han anat millorant i que s'han anat adaptant també a les diferents necessitats, als diferents requeriments, i també, òbviament, als canvis que s'han produït en un sector –canvis, transformacions, revolució..., no sabia com qualificar-ho.

En tot cas, anem a pams. Vostè ha tocat molts temes. Puc coincidir amb alguns dels aspectes que ha mencionat, però permeti'm que comenci just al contrari, no?, per les discrepàncies. Els ajuts, les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats són per sobre de tot uns ajuts que tenen la seva raó de ser amb la protecció i amb la promoció de la llengua catalana i occitana en l'àmbit de la comunicació, on tots sabem, i crec que hi estarem plenament d'acord, amb vostè, que la llengua catalana juga amb clara inferioritat de condicions, especialment en l'àmbit privat, i, per tant, de retruc, aquests ajuts també el que cerquen és enfortir les empreses de comunicació que utilitzen en els seus continguts periodístics, informatius la llengua catalana i la llengua occitana. Això queda molt clar en les bases de la convocatòria d'aquests ajuts. Per tant, normalització lingüística en l'àmbit mediàtic com a primer criteri, del tot objectiu, al respecte.

Sap vostè que les línies d'ajut són diverses, que varien segons quin sigui el canal d'emissió de continguts –paper, digital, ràdio, televisió–; uns ajuts que anomenem que són «automàtics» perquè depenen exclusivament del compliment dels requisits que s'han establert en cadascuna de les bases, i, per tant, la concessió deriva estrictament de l'aplicació dels diferents coeficients establerts en cadascun dels conceptes de la quantia. I una cinquena línia d'ajuts, que s'adreça a les entitats sense afany de lucre i organitzacions professionals del sector, per al desenvolupament d'iniciatives que també contribueixin al foment del periodisme i també a l'enfortiment de l'espai català de comunicació. I sí, efectivament, unes subvencions que des de l'any 2010 s'han reduït en més d'un 50 per cent, concretament un 54,5 per cent.

I des de l'any 2013 s'han deixat de concedir les subvencions per a projectes a les que vostè feia referència. La nostra voluntat ha estat en tot moment de poder-les recuperar. Jo ho he dit aquí en seu parlamentària, però l'any 2016 vostè sap perfectament que no vam disposar de pressupost, no vam poder tirar endavant un pressupost, on la nostra

previsió era poder incorporar una partida específica per poder recuperar les subvencions per a projectes; unes subvencions per a projectes on, de l'avaluació i del càlcul, eh?, d'aquests, es pren, com sap..., es prenen com a referència les dades relatives a l'activitat que correspon a l'anterior convocatòria.

Ienguany, aquest any 2017, malgrat l'existència d'un pressupost efectivament en vigor el Departament de Presidència, doncs, no ha pogut, no hem pogut organitzar-nos de manera que poguéssim recuperar aquesta partida. La voluntat hi és, no hi renunciem, però en aquests moments, efectivament, no disposem d'aquestes subvencions per a projectes.

Bases d'ajuts, com deia abans, que s'han anat posant al dia, que s'han anat actualitzant. Vostè ha situat algunes idees que podem perfectament tenir en compte. Precisament vostè em mencionava els conceptes de la paritat. Això sorgeix d'una llei aprovada aquí, al Parlament de Catalunya. Al Departament de Presidència tenim també la responsabilitat i la competència en allò que fa referència a les polítiques de gènere i, per tant, aquesta és una qüestió que podem analitzar. Però, en tot cas, ja s'ha produït una actualització, aquest mateix any, eh?, 2017, amb millores en aquestes línies d'ajut que li esmentava abans, aquestes quatre de línies d'ajuts automàtics; uns ajuts que es fonamenten en tres potes. En primer lloc, l'existència d'un mitjà en català; la professionalització, perquè ens sembla que cal també valorar l'elaboració dels continguts per tal de potenciar-los, i també la difusió del mitjà, és a dir, quantes persones segueixen un determinat mitjà. Fins ara ens basàvem en l'existència d'un mitjà català, la producció pròpia i la difusió i l'audiència.

S'han introduït millores, com li deia, en funció de cadascun dels mitjans en l'àmbit digital, en l'àmbit en paper. Crec que és important destacar la professionalització del sector, eh?, la voluntat que tenim de potenciar la creació d'una estructura d'empresa en el sector dels mitjans de comunicació i la professionalització, valorant, com a criteri, com a indicador, els redactors contractats. Però el major canvi segurament s'ha introduït en el concepte de «suport a la difusió». En els mitjans digitals, per exemple, s'introdueixen nous elements qualitius perfectament objectivables en el càlcul de la quantia que correspon a la difusió, com ara la durada mitjana de la visita o la fidelitat dels seus usuaris únics, no? I no cal dir en l'àmbit televisiu, també, com s'ha anat transformant el concepte de difusió i, en aquests moments, com disposem de dades fiables a través de la xarxa audiovisual local.

Vull fer referència també a la publicitat institucional a la que vostè abans ha mencionat. La Comissió Assessora de Publicitat Institucional sap vostè que compta no només amb representants del Govern de la Generalitat, sinó també amb persones expertes externes a l'Administració de la Generalitat. Per tant, vostè parlava o feia el comentari d'assimilar-lo a un organisme, doncs, del tot independent, com és el CAC; és evident que no som aquí, però sap vostè, i, si no, l'hi explico jo, que en aquesta comissió, doncs, hi han representants externs, experts del sector, perquè entenem que és la millor manera de tenir una visió al màxim d'integral i d'holística del sector. I existeix una bona coordinació malgrat que hi hagi una distribució en funció de les competències i de les direccions generals. Aquesta és una potestat del Govern, com vostès sap, d'autoorganitzar-se com estimi més oportú; però, en tot cas, jo li garanteixo que aquesta coordinació, a través dels directors generals i dels respectius secretaris, existeix i funciona, i funciona molt bé.

Publicitat institucional que entenem com a una actuació de l'Administració que ens permet una comunicació amb la ciutadania. Evidentment, un suport indirecte als mitjans de comunicació, això és una evidència, amb una inversió publicitària que sí, que ha gaudit en els darrers anys –això també és públic, és plenament transparent– de partides que han estat més importants que no les línies de subvencions i que ha recuperat unes xifres significativament similars a les que existien abans de la crisi. Però crec, sincerament, que aquesta publicitat institucional ens ha permès, com a Govern de la Generalitat, complir amb el compromís de suport a l'espai català de comunicació, i una bona eina per tal de continuar incentivant i reforçant aquest espai de comunicació. No m'entretinc amb la concreció, en com es fa aquesta compra d'espais de publicitat; vostè ho coneix molt bé a través de les centrals de mitjans i, evidentment, també amb base en

criteris que són cent per cent tècnics, cent per cent objectius i, per tant, absolutament coneguts per tots vostès.

Vostè em parlava de llengües minoritàries, com a primer element. És exactament així, no puc estar-hi més d'acord. Però és que, a més a més, és el principal criteri que mou en els ajuts. Vostè parlava del pluralisme. Jo crec que, per definició, tenint en compte els criteris que apliquem i la realitat diversa del sector comunicatiu privat a Catalunya, aquest principi es dona, i vetllem perquè sigui així, i ha de continuar sent així. I, evidentment, el suport a un sector en crisi, com deia abans, i en constant transformació.

Aquesta és la motivació, aquesta és la intenció que hi ha al darrere de les modificacions, dels canvis que hem intentat introduir precisament per acomodar aquest sector que ha patit, doncs, les conseqüències de la crisi en els darrers anys. I també aquesta és la motivació a la recuperació, quan sigui possible des d'una perspectiva pressupostària, del suport, dels ajuts mitjançant projectes.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. Nosaltres creiem que és un problema que hagi esdevingut la publicitat institucional la principal via; precisament, pel que diem. Perquè si d'aquí el que hem de discutir es de criteris, de qui mereix ser ajudat o no, això és molt millor fer-ho amb les ajudes directes que amb la publicitat institucional. Perquè, hi insisteixo, les dades que treien aquests mitjans que havien espigolat a través dels portals de la Generalitat donaven que el segon diari –per tant, amb menys difusió– havia rebut més diners durant els últims sis anys que el primer diari. Llavors, això fa pensar que havia sigut, doncs, alguna manera de subvenció encoberta. I si no ho és, doncs, sàpiguen donar-li la volta.

Nosaltres pensem que la transparència és la millor aliada del Govern, perquè pensar que reparteixen les ajudes en funció de la fidelitat política, com alguns mitjans poden assenyalar-los, ens portaria a pensar, o bé que el Govern és masoquista, perquè està recolzant aquells mitjans que més el castiguen per la línia política independentista, o bé ves a saber què, que hi ha un pla B pel qual jo et cuido ara perquè potser algun dia tu m'hauràs de tornar a cuidar a mi. Oi que no és això? Oi que no és la fidelitat política el que guia les ajudes del Govern als mitjans? Doncs, llavors, el que convé és abocar tota la llum possible en aquesta publicitat institucional i a quines capçaleres es rep. Per exemple, és una informació que no surt en las memòries de la comissió assessora, que l'han hagut de buscar els periodistes. Estaria molt bé que a les memòries, a part de posar quants diners s'han posat en quines campanyes, digués quin mitjà ha acollit aquestes campanyes, i, per tant, doncs, quants milions d'euros li han significat en publicitat.

És veritat que a la CAPI hi han experts, no tinc tan clar que la funció dels experts sigui fiscalitzar aquesta equanimitat en el repartiment de les campanyes, sinó, crec jo, més aviat valorar que aquestes campanyes siguin encertades des de la perspectiva de gènere, de respecte als drets humans, etcètera, no? Jo crec que aquest és el paper dels experts, i no pas fiscalitzar si la relació entre les agències i la comissió és més o menys justa o més o menys transparent.

Perquè si no es fan públiques les dades, hi insisteixo, sembla que es vulguin amagar, i, per tant, que qui faci la recerca quedarà molt més lliure de fer interpretacions interessades de per què un ha rebut més que un altre. Per exemple, ja he esmentat el diari *ABC*. És veritat, el diari *ABC* ho feia amb tota la intencionalitat política, perquè parlava de la Generalitat i no parlava de l'Ajuntament de Barcelona, que també té una important partida en publicitat institucional, o les quatre diputacions, o l'Àrea Metropolitana de Barcelona, no?, sinó que era la Generalitat, i, a més, ja, també ho posava un últim paràgraf dient: «La publicitat institucional sempre va acompanyada de polèmica, com el passat 9-N.» Ja tens aquí una mica l'embolica que fa fort, que és la compra de fidelitats polítiques. Per combatre això la transparència és la millor eina. Llavors, fer públic qui ha rebut què amb publicitat institucional, crec que és el que més protegeix el Govern quant a qui li vulgui dir, doncs, això, que utilitza els mitjans per al seu projecte polític.

I, hi insistim, nosaltres no estem a favor que sigui la publicitat institucional aquesta principal via, sinó que haurien de ser les ajudes directes. Però, fins i tot si és la publicitat institucional, s'ha d'exigir aquesta sèrie de criteris que nosaltres explicàvem abans: els

critèris de paritat –per llei, haurien de, els mitjans, contemplar paritat–, els criteris de pluralisme i els criteris de bones condicions de treball per als seus treballadors.

Això, doncs, són coses que no som nosaltres els primers a posar-les a la taula. Tinc entès, em sembla, que l'Ajuntament de Nova York ha fet un codi de bones pràctiques a l'hora de posar publicitat en determinats mitjans, i si no es compleixen algunes d'aquestes mesures, aquest mitjà no rep publicitat de l'Ajuntament de Nova York, i, per tant, doncs, aquí podríem fer el mateix. I en aquesta línia anirà també la moció del proper Ple.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. Té la paraula la consellera Munté.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, presidenta. Coincideixo en que la transparència és la millor aliada. Per això és possible que estiguem aquí també contrastant dades, evolució dels ajuts, i també a què respon cadascun dels criteris en virtut dels quals s'apliquen aquests determinats ajuts.

Com entendrà, li nego absolutament la major. El recolzament es produeix en aquells mitjans que compleixen estrictament amb els criteris i amb els requisits que situen les bases de les diferents convocatòries. Això és així. I precisament aquest tipus d'ajuts té la virtualitat que respon a uns criteris que són absolutament objectius. Potser si els ajuts per projectes podrien tenir alguna crítica, és que podrien donar peu a una determinada discrecionalitat, cosa que no es dona amb els ajuts dels que ara, de manera primordial, estem aquí parlant. Per tant, aquí no es parla de fidelitat política, en cada cas, a banda de que és un concepte bastant indeterminat, com vostè n'ha posat alguns exemples. No, però, en tot cas, seriosament, estem parlant del compliment d'aquests mitjans, que necessàriament s'han anat adaptant i que poden continuar-se adaptant com hem anat veient, no?

I la publicitat institucional, hi insisteixo, no era objecte inicialment d'aquesta interpellació, m'ha semblat pel títol, però cap problema. Parlem-ne. Vostè sap perfectament que la publicitat institucional la decideixen les centrals de mitjans, per tant, els professionals d'aquestes centrals, i que opten per aquells mitjans que permetin fer arribar millor i amb millor cobertura cada tipus de campanya i a cada públic al que s'adreça. I vostè ha esmentat algunes campanyes que són més genèriques, altres que s'adrecen a col·lectius més determinats i més específics, i és aquesta diversitat, afortunadament, pluralitat de mitjans existents a casa nostra la que permet també, doncs, fer aquesta fotografia.

Permeti'm un apunt. Vostè esmentava abans l'entitat On Són les Dones. Com que els ajuts, precisament, a les entitats sense afany de lucre no només no han desaparegut, sinó que els hem reforçat i la convocatòria està oberta, doncs, perfectament poden acollir-se i podem treballar també des d'aquest punt de vista. Perquè insisteixo que hem volgut donar, fins allà on hem pogut, amb el pressupost d'aquest any 2017, un cert reforçament a aquesta cinquena pota o cinquena línia d'ajuts, més enllà de les quatre que he esmentat abans, que és la que s'adreça a entitats com aquesta, que, ben segur, doncs, que estaran tots d'acord en que realitzen una molt bona feina.

I vostè ja apuntava una mica el contingut de la moció, els criteris. Parlem-ne –parlem-ne– i analitzem quins, de manera possibilista, poden ajudar, doncs, a contribuir a aquesta millor adequació d'uns ajuts que, hi insisteixo, com he fet a l'inici de la meua intervenció, pretenen i tenen la seva raó de ser en la promoció i en la protecció de la llengua catalana i occitana. El criteri de pluralitat el tenim absolutament en compte i, a partir d'aquí, crec que val la pena destacar també l'esforç que realitzem tots plegats –el mateix sector, però també des del Govern de la Generalitat– amb aquest suport a la professionalització, que vol dir, evidentment també, el respecte a les condicions, doncs, més elementals des del punt de vista professional, dels professionals, dels treballadors i treballadores del sector.

Per tant, conscients de les limitacions que tenim des d'un punt de vista pressupostari, però des de la més absoluta seguretat i confiança que es realitza una bona feina des de la perspectiva de l'avaluació d'aquests ajuts en la comissió institucional a la que abans hem fet referència, cregui'm que la valoració, la tasca, les aportacions que realit-

zen els sectors i els experts del sector de la comunicació ens ajuden a tots plegats a configurar i a prendre unes decisions encara més fonamentades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Munté.

Compareixença del president de la Generalitat per a donar compliment a la lletra a de la Moció 109/XI, sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional

350-00002/11

El següent punt de l'ordre del dia és: compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compliment a la lletra a de la Moció 109/XI, sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional.

D'acord amb l'article 169 del Reglament i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant el Ple del Parlament, dono la paraula al president de la Generalitat, el molt honorable senyor Carles Puigdemont.

El president de la Generalitat

Bona tarda, molt honorable presidenta. Conselleres i consellers, diputats i diputades, senyores i senyors, comparec davant d'aquest Parlament, a petició pròpia, com ha dit molt bé la presidenta, en compliment de la Moció 109/XI, sobre el balanç del primer any de l'aprovació de la Resolució 17/XI, corresponent al debat monogràfic sobre la situació d'emergència social i la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional, que vam celebrar tots plegats el mes de març de l'any passat.

Vull deixar clara, d'entrada, en primer lloc, la meua voluntat i la de tot el Govern que presideixo a retre comptes en compliment d'un punt d'una moció aprovada per unanimitat d'aquesta cambra, és a dir de complir un mandat d'aquest Parlament, especialment tenint en compte la seva motivació i el seu contingut: fer balanç de l'aplicació d'un seguit de mesures en matèria de política social que tenen com a objectiu donar resposta a les necessitats de les persones que més pateixen.

En aquest sentit, i atesa la importància i la transversalitat de la matèria, que efectivament implica el conjunt del Govern, no només alguns dels departaments sinó tot el Govern, tanmateix, tal com vaig anunciar ja en el meu escrit de sol·licitud de compareixença, cediré un temps d'intervenció a altres membres del Govern.

Tot i que la cohesió social, la lluita contra les desigualtats i la millora del benestar dels ciutadans és un objectiu comú a tots els departaments d'aquest Govern, per tal de no dispersar excessivament aquesta compareixença, concentrarem les intervencions, a banda de la que jo estic fent en aquests moments i la que farà el vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda, en la consellera de la Presidència i en la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

Vull deixar clar, també, abans d'entrar pròpiament en el que és la matèria de la compareixença, que segurament mai en aquest Parlament i per part d'un govern s'havia fet un seguiment tan exhaustiu del grau de compliment d'una resolució aprovada per aquesta cambra: amb la creació d'una comissió de seguiment integrada pel Govern, els grups parlamentaris, les entitats socials, els sindicats, els col·legis professionals i les entitats municipalistes, que es reuneix de forma periòdica –de fet, ja s'han fet tres reunions–; amb la publicació d'un detallat informe bimensual que permet avaluar-ne el grau de compliment de forma continuada –ja se n'han fet set edicions–; amb aquesta mateixa compareixença de balanç que fem avui, etcètera. No hi ha dubte que el tema de fons mereix a bastament aquest tractament específic i especial, però crec que no hem de deixar passar l'oportunitat de posar en valor el grau de dedicació que tots hi estem –i hi estan, també tots vostès– donant.

Pertoca, doncs, començar a fer balanç de les polítiques del Govern per lluitar contra la pobresa i l'exclusió social, però per fer-ho crec que és útil..., que cal determinar abans o cal que compartim abans o que els expliqui jo o que els exposi quina és la situació del país i sobretot quines són les causes o, al meu entendre, la causa principal de les desigualtats que existeixen; unes desigualtats que durant els anys més durs de la crisi econòmica es van fer especialment paleses i severes i que van motivar, com ja he recordat, ara fa un any i poc la celebració d'un debat monogràfic.

Mirin, segons les darreres dades de l'Enquesta de condicions de vida, de l'Idescat, tenim notícies positives i notícies negatives. D'una banda, l'indicador relatiu de risc de pobresa, o sigui aquell que mesura la proporció de persones que tenen ingressos baixos en relació amb el conjunt de la població, es va situar en el 19,2 l'any 2016, és a dir, 0,2 punts per damunt del 2015. D'altra banda, l'any 2016, un 22,5 per cent de la població catalana estava en risc de pobresa o exclusió social, segons la taxa Arope, que és l'indicador harmonitzat a nivell europeu, un 22,5, en comparació amb el 23,5 de l'any 2015; per tant, un punt percentual més baix que l'any anterior.

Segons la mateixa enquesta, els ingressos mitjans nets per persona van augmentar per tercer any consecutiu i també van créixer els ingressos mitjans nets anuals de les llars. Per tant, millorem les perspectives de les famílies.

I, de l'altra banda, segons un estudi independent realitzat per encàrrec de la Comissió Europea i referit, en aquest cas, a l'any 2011, sobre l'índex de progrés social a les diferents regions europees, observem un fet significatiu: Catalunya, que en rànquing de PIB *per capita* ocupa el lloc 68 sobre 272 de les regions d'Europa, és a dir, una posició relativament còmoda, passa a ser la 163 sobre 272 en índex de progrés social.

Algú que desconegués la situació de Catalunya en podria fer una lectura simplista, però si mirem bé la realitat evident i inqüestionable aquest Govern dedica prop del 75 per cent del seu pressupost a les polítiques socials, tal com detallarà el vicepresident en la seva intervenció; un percentatge, per cert, que no ha deixat de créixer en els últims anys.

Quin és, doncs, el motiu d'aquest *gap* entre un indicador i l'altre? Quina és la causa que aquesta capacitat de crear riquesa que té el país i que hem acreditat sobradament no es pugui traduir en un millor progrés i equilibri social?

Crec que la resposta és prou evident: existeix un dèficit fiscal brutal; 8 per cent de la nostra riquesa que marxa i no torna, que fa que una part molt notable dels recursos econòmics que genera Catalunya, recursos generats amb l'esforç dels contribuents i de les empreses del país, no tinguin un retorn en el propi país. I el que és més important: aquest dèficit fiscal impedeix que la capacitat productiva del país pugui capillaritzar de forma completa entre els seus ciutadans, convertint-se en un obstacle per al repartiment de la riquesa i un fre a la cohesió social.

El dèficit fiscal és un dèficit social; implica que Catalunya és la penúltima comunitat autònoma en recursos rebuts del model de finançament, uns recursos que serveixen per finançar educació, salut, serveis socials..., en definitiva, l'estat de benestar dels nostres conciutadans.

Nosaltres volem invertir en salut, en ensenyament i en prestacions socials al mateix nivell que els països europeus més avançats i és el dèficit fiscal el que ho fa impossible. Només per estar a la mitjana europea, que estic convençut que és un objectiu que tots compartim, només per estar a la mitjana europea, hauríem d'incrementar el pressupost del Departament d'Ensenyament en 5.000 milions d'euros addicionals, és a dir, un augment del pressupost del 87 per cent; en salut, uns 5.300 milions d'euros addicionals, és a dir, un augment del 55 per cent del pressupost, i les polítiques socials, en 1.100 milions d'euros, un 53 per cent més de pressupost.

En global, per tant, caldria augmentar en 11.300 milions d'euros el pressupost de la Generalitat. Catalunya genera aquests recursos, Catalunya té prou capacitat per disposar d'un estat del benestar així de potent, però els recursos marxen per finançar unes altres despeses que no coneixem, o no coneixem totes, i algunes de les que coneixem no ens agraden gens, i que, a sobre, no decidim nosaltres i ni tenim capacitat per decidir.

Convindran amb mi que això que els explico no és nou i que, identificada des de fa força anys la causa principal del problema, els diferents governs de Catalunya, tots, han intentat trobar-hi solucions. Òbviament no pertoca ara fer el repàs històric de les dife-

rents propostes –el nou Estatut, les millores del finançament, el pacte fiscal, etcètera– que des del catalanisme polític amb vocació pactista s’han anat fent a l’Estat espanyol al llarg de les darreres dècades. Simplement crec que arriba el moment que evidenciem que la resposta de l’Estat ha estat sempre la mateixa: un no rotund, un no que darrerament ha evolucionat una mica més fins a un «no quiero».

Davant d’aquesta situació insostenible, perquè ho és, davant d’aquest context econòmic, fiscal, polític i social, agreujat en els últims anys per una crisi duríssima i generalitzada en el conjunt d’Europa, i davant de la impossibilitat manifesta de capgirar el problema de fons d’una forma dialogada i acordada, aquest Govern no s’ha quedat de braços plegats.

Així, la resposta que s’ha donat a aquesta problemàtica ha estat des d’un doble vessant: d’una banda, destinant la major part possible del pressupost actual i dels recursos actuals, hi insisteixo, en un context tan limitat com l’actual, a les polítiques socials.

En les intervencions del vicepresident, de la consellera de la Presidència i de la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies es desgranarà amb més detall aquest impuls i la petja d’aquest Govern en les polítiques socials, però deixin-me posar alguns exemples que crec que val la pena que compartim. El 74,7 per cent del pressupost es destina a partides socials; no és una opinió, és una dada. És també una dada que els reiteri que és el percentatge més alt de la història. Els voldria recordar que el 2010 es va situar en el 67,8 per cent.

Segona dada. El nombre de persones beneficiàries de les prestacions de la Llei de la dependència ha incrementat un 50 per cent en el període 2011-2016, fins a arribar a les 145.965 persones el 16. El 2015 la Generalitat destina a dependència un 45 per cent més que l’any 2010, i això tenint en compte que, en lloc de finançar el 50 per cent, l’Estat només finança el 18 per cent, i la resta ho està assumint la Generalitat. Crec que és de justícia també que ho deixem anotat.

A més –tercer element–, entre el 2010 i el 2015 –també és una dada, no és una opinió–, el Govern espanyol va reduir el finançament destinat a polítiques socials en un 92 per cent. Poca broma.

Continuant amb aquesta llista, saben tots vostès que en el pressupost del 2017 s’ha previst un increment de 70 milions d’euros en la partida corresponent de la renda mínima d’inserció; que es preveu, a més, un altre increment de 45 milions d’euros, de manera que el 2017 s’hi destinaran un total de 288 milions d’euros.

En l’àmbit de la salut, el volum d’activitat quirúrgica programada i urgent el 2016 ha estat d’un 13,6 per cent més alt que el 2010 –per cert, any 2010, en què hi va haver el pressupost de salut més alt de tota la història–; les llistes d’espera han disminuït un 20 per cent en consultes externes i un 7 per cent en proves diagnòstiques, i la llista quirúrgica ha augmentat només d’un 2 per cent malgrat la reducció en la diagnòstica i les consultes externes.

En matèria d’habitatge, durant l’any passat s’han evitat de forma directa 4.480 desnonaments –de forma directa. I els recursos destinats a habitatge han passat de 50 milions, el 2012, a 109 milions, el 2016 –de 50 a 109. Any 2016, en què s’ha donat suport a més de 88.000 famílies. Justament el 16, gràcies a l’impost de pisos buits, s’han recaptat 18 milions i mig d’euros que es destinaran íntegrament a comprar 350 pisos per a ús social.

En matèria d’ensenyament, s’ha reduït l’abandonament escolar prematur en 6,2 punts, i hem passat del 24,2 l’any 2012 al 18 per cent el 2016. I, en el primer trimestre del 2017, ja se situa en el 16,8. La taxa de graduació de l’ESO s’ha incrementat sis punts en els darrers últims anys, passant del 81,8 el curs 2009-2010 –81,8– al 87,7 el curs 14-15. I en el darrer informe PISA, per primer cop, Catalunya se situa per damunt de la mitjana d’Espanya i de la Unió Europea i de l’OCDE en les tres competències avaluades: matemàtica, científica i comprensió lectora.

Senyores i senyors diputats, aquests són només alguns exemples de la focalització d’aquest Govern cap a les polítiques socials. Però, com deia, el Govern ha actuat també en una altra vessant: més enllà de la maximització dels recursos disponibles, dels almenys disponibles actualment per a les polítiques socials, hem treballat per anar d’arrel a la solució del problema, que és com es resolen els problemes, no atacant-ne les conseqüències sinó les causes.

Com vostès saben, tancades totes les vies d'encaix amb l'Estat espanyol que s'havien cercat i treballat en anteriors legislatures per aconseguir capgirar la situació del dèficit fiscal i d'involució autonòmica, la candidatura de Junts pel Sí, del qual aquest Govern n'és fruit, es va presentar a les eleccions del 27 de setembre del 2015 amb un programa que girava al voltant d'un eix principal: la creació d'un estat independent per a Catalunya. Un estat independent que nosaltres volem i reivindicuem no com un caprici, sinó com una necessitat; necessitat, precisament, per poder donar resposta a les necessitats més bàsiques de les persones que viuen i treballen a Catalunya i per aconseguir una societat més cohesionada i un millor repartiment de la riquesa que crea el nostre país.

Per tant, volem un estat propi per garantir les pensions, i, per tant, el benestar de la nostra gent gran. I quan parlo de «benestar» parlo de dignitat i de pensions dignes. Volem un estat que compleixi amb els compromisos de finançament de la Llei de la dependència i no deixi tantes famílies amb l'angoixa. Volem un estat que, en matèria de pobresa energètica, estigui al costat de les persones, no al costat dels interessos. Volem un estat que no porti als tribunals les lleis de l'habitatge que s'aproven en aquest Parlament per amplíssima majoria, tal com ho consignàvem en el programa electoral de Junts pel Sí; literalment dèiem: «L'agenda nacional i l'agenda social són indestriables.»

Un dels principals motius pels quals volem que Catalunya esdevingui un estat és per consolidar el model social europeu i garantir el benestar per als catalans i catalanes d'avui i per als de demà. Viure millor és l'objectiu principal de poder disposar de les eines d'un estat. Ho repeteixo: viure millor és l'objectiu principal de poder disposar de les eines d'un estat. Doncs, perquè tothom pugui viure millor és perquè volem un estat independent. I perquè tothom pugui viure millor, el primer eix del Pla de govern d'aquesta legislatura se centra a aconseguir un país més just i un estat del benestar per a tothom.

En això treballem els consellers i conselleres, el vicepresident, des del moment en què es va constituir aquest Govern, com podran comprovar amb més detall a partir de les intervencions dels membres del Govern que podran seguir a continuació. No entraré, doncs, en el detall de les mesures i actuacions pressupostades i desenvolupades que conformen el Pla de govern i que s'emparen també en la Resolució 17/XI, però sí que m'agradaria esmentar el que em sembla l'avenç més significatiu en matèria de política social, aconseguit gràcies a l'acord entre el Govern i les entitats promotores de la iniciativa. Em refereixo, com saben, a l'acord per al desenvolupament de la renda garantida de ciutadania a Catalunya; una iniciativa que detallarà la consellera Bassa en la seva intervenció i per a la qual també vull agrair públicament el treball realitzat conjuntament amb els grups parlamentaris, amb els agents socials i les entitats socials promotores de la iniciativa. Una iniciativa que neix emparada en l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que té com a objectiu superar la situació de pobresa en que es troben algunes persones i famílies, per assegurar-los una vida digna i el seu retorn al mercat laboral.

Com vostès coneixen es tracta d'una mesura que va acompanyada de condicionants i també de corresponsabilitat per fer-la efectiva. No és un objectiu en si mateix, sinó un instrument que ha de facilitar la reinserció laboral amb garanties i el restabliment del projecte vital. En aquest sentit, entenem que aquesta mesura haurà de ser avaluada i valorada pels resultats que obtingui i no només pels recursos econòmics que s'hi dediquin.

Cal recordar que el mes passat l'OCDE va emetre un informe que considera necessari el debat sobre la protecció social, indicant que cal millorar-la; cal millorar-la atès l'augment de la desigualtat i de les noves relacions laborals. L'OCDE assenyala justament que el més sensible seria introduir mesures com la renda garantida per passos, que és exactament el que fem nosaltres, fent en paral·lel un debat sobre els costos que implica i l'impacte que té, igual com fem nosaltres en la comissió de seguiment que es constituirà. Diversos països –per exemple, Finlàndia, el Canadà, els Països Baixos– estan experimentant amb models similars; d'altres, com França, es troben en ple debat sobre com reformar els seus sistemes de protecció social en un món canviant, per fer-los també més sostenibles i viables.

Entenem, doncs, la creació d'aquesta renda garantida de ciutadania com un pas endavant per donar resposta al segment de població que més pateix; un pas endavant per fer més racionals, també, les prestacions socials al nostre país, i un pas endavant, tam-

bé, envers el país que tots volem i per al qual treballem. De manera que, malgrat el context que tenim i que ja he detallat abans, som capaços de generar ocupació i de generar creixement econòmic.

Malgrat els auguris, i no sé si dir també «desitjos d'alguns», Catalunya creix, Catalunya exporta, Catalunya atrau inversions, Catalunya crea riquesa, i, a més a més, tot això ho fa amb més força que els països del nostre entorn. Les dades així ho corroboren. L'atur –aquest matí s'hi ha fet referència– continua reduint-se amb una variació interanual del 12,9 per cent el passat mes de maig. I, com deia molt bé la consellera en la resposta parlamentària d'aquest matí i feia bé de recordar-ho, ja són quaranta-set mesos de caiguda interanual –quaranta-set. El PIB intertrimestral creix un 0,7 per cent el primer trimestre del 2017, mentre que la taxa de variació interanual se situa en un 2,5. Portem ja, doncs, catorze trimestres consecutius de creixement interanual, és a dir, tres anys i mig.

Les exportacions creixen. El passat mes de març van créixer un 17 per cent –la xifra més alta en un mes de tota la sèrie històrica– i, en els últims cinc anys, la inversió bruta estrangera productiva ha crescut un 32 per cent respecte al quinquenni anterior. Catalunya ha estat reconeguda com la regió més atractiva per invertir al sud d'Europa entre el 2016 i el 2017, segons l'FDI Intelligence del *Financial Times*.

Però, què volem? Volem que aquestes dades, que aquests recursos que el país és capaç de generar, i que espero que ningú no discuteixi aquesta evidència –aquest país és capaç de generar tots aquests recursos, tota aquesta riquesa–, doncs, volem que això es pugui repartit millor entre el conjunt de la ciutadania perquè ningú quedi enrere. Perquè no hi ha dret que, generant riquesa, que generant tots aquests recursos que són suficients per evitar que la gent es quedi enrere, no tinguem els instruments per evitar una cosa que és la primera prioritat d'un govern que es pugui considerar decent i digne.

Ho entenen, per què fem les coses que fem? Perquè volem un país més cohesionat socialment, més equilibrat i més just, amb més oportunitats per a tothom, i que, alhora, excel·leixi en els seus resultats i la gent se'n pugui sentir satisfeta i orgullosa. En això tenim posada, senyores i senyors diputats, l'esperança, i per a això treballem.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president –moltes gràcies, president. Un cop acabada la intervenció del president, poden intervenir els membres del Govern.

En primer lloc, ho farà el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades i diputats, breument, perquè el president ha explicat moltes qüestions que, a més a més, seran complementades, després, per la consellera de Presidència i per la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies, i també perquè bona part de la informació l'anem tractant en les reunions de seguiment que anem fent de tant en tant, cada dos o tres mesos, cada quatre mesos respecte al Ple de la pobresa, doncs, repasso algunes dades i intento endreçar, intento ordenar la meva intervenció en tres punts fonamentals.

Un és explicar una mica l'evolució al llarg del 2016, un any en què encara hi havien moltes dificultats, més que les que estem afrontant en aquest 2017; per tant, l'evolució del 2016, d'una banda. Els compromisos pressupostaris per al 2017. I, finalment, un tercer apartat, que són les perspectives de l'evolució econòmica en aquest 2017 i potser, també, alguna dada avançada, per primera vegada, les primeres dades avançades respecte al que pot passar en el 2018.

Començo, doncs, amb el primer terç d'aquesta intervenció: el que va succeir, el que ha passat al llarg del 2016, en el qual la nostra disponibilitat, el nostre instrument pressupostari era molt limitat perquè, de fet, vam estar en pròrroga respecte al que havíem tingut el 2015. Per tant, el 2016 hi ha alguna dada que no acompanyen, algunes dades que no són positives.

La primera de totes, la citava el president fa un moment, és l'evolució, en l'enquesta de les condicions de vida, de la taxa de risc de pobresa, que va passar del 19 per cent el 2015 al 19,2 per cent el 2016. Aquesta és una dada, però... –i em sembla que aquí el matís és rellevant–, és una dada relativa, i és una dada relativa en el comportament del conjunt de la nostra renda *per capita*. I, per tant, atès que la renda *per capita* va pujar en el 2016, i que, en canvi, l'actualització de les pensions per part del Govern espanyol no es va produir en la mesura adequada per seguir el comportament de la renda mitjana, doncs, es produeix aquesta distorsió. Em sembla que és bo tenir-ho present, perquè, de fet, amb les altres dades, a l'evolució del 2016 presenta elements més positius, presenta perspectives més positives.

I en poso algun exemple: les llars amb baixa intensitat de treball es van reduir del 8,8 al 7,2 per cent; per tant, aquí és una evolució en positiu, clarament en positiu. De la mateixa manera que les llars en situació de privació material, que van disminuir, afortunadament, del 6,7 al 5,5 per cent, i que té una especial incidència en els segments més joves de la nostra població, en concret, en els menors de setze anys, on aquest índex, aquesta situació de privació material, va disminuir gairebé a la meitat, de l'11,1 al 6 per cent.

Per tant, són elements positius que es poden complementar amb d'altres índexs –el president en feia referència fa un moment–, intento detallar-los només una mica per no abusar del temps i de la vostra paciència. Pel que fa a l'índex que compara el 20 per cent de les famílies amb més ingressos i el 20 per cent de les famílies amb menys ingressos aquí també es va produir una reducció de la diferència, perquè va disminuir de sis vegades a 5,5. Per tant, també és un bon indicador d'una societat que..., ens queda molt per fer, òbviament, som conscients del molt que ens queda per fer, però que avança en un sentit positiu, o va avançar almenys el 2016 en un sentit positiu. Tres quarts del mateix si utilitzem l'índex de Gini, perquè en aquest cas veuríem que la disminució ha sigut..., la disminució és una millora, eh?, en l'índex de Gini, és una millora en la tendència a fer un repartiment de la renda més equitatiu; ha disminuït –per tant, ha millorat– de 33 punts el 2014 a 32,3 en el 2015 i 31,4 en el 2016.

Entro en la segona part de la meva intervenció, la de la disponibilitat pressupostària. I, com deia fa un moment, el 2017 tenim una disponibilitat pressupostària superior a la que vam tenir en la pròrroga del 2016 respecte a les xifres del 2015. I, en aquest sentit, això és evident que ens fa tenir el convenciment que, amb majors eines, amb major instrumental, en aquest cas amb major instrumental pressupostari, també estarem en millors condicions d'afrontar una part d'aquests reptes; d'aquests reptes que som conscients que són immensos, que som conscients que continuaran sent molt grans, però que, en tot cas, afrontem per al camí..., almenys en un camí positiu; tots voldríem que fos encara més positiu, però, en tot cas, per a un camí positiu.

El 79 per cent de l'increment pressupostari..., el president recordava fa un moment que gairebé el 75 per cent del pressupost està destinat a les polítiques socials, pel que fa a l'increment pressupostari, el 79 per cent, gairebé el 80 per cent de l'increment pressupostari va destinat a aquestes polítiques socials. I singularment recordaré algunes xifres, perquè em sembla que són especialment significatives: en l'àmbit de l'educació, un increment de 525 milions addicionals per a la millora de l'atenció educativa –ho hem explicat moltes vegades, amb tota mena de xifres i de detalls, però quedem-nos, atesa la urgència del temps, amb la xifra global: 525 milions addicionals pel que fa a l'educació–; 408 milions addicionals pel que fa a la salut; 239 milions pel que fa al Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, i 29 milions més pel que fa a l'àmbit de l'habitatge.

I, per acabar, algunes dades sobre les expectatives econòmiques del 2017, i deia també alguna dada avançada respecte al 2018. Tal com recordava el president..., ell donava la xifra del mes de març, per exemple, en l'àmbit de les exportacions, deia: «El millor mes de la història de Catalunya.» Deixeu-me que jo ho contextualitzi no en el darrer mes, sinó en el darrer trimestre, senzillament per complementar l'explicació. El primer trimestre del 2017 ha sigut també el millor trimestre de la història de Catalunya pel que fa a les exportacions, amb un creixement del 13,6 per cent. És un creixement clarament superior a la mitjana de la Unió Europea i a la mitjana de la zona euro. És un creixement que més que

triplica el creixement, per exemple, d'algunes de les grans economies de la Unió Europea, com, per exemple, la francesa.

També s'accelera la caiguda de l'atur registrat, amb una variació interanual del 12,9 per cent, a la baixa. Es manté un creixement robust, i insisteixo que sempre voldríem que fos més i que, per tant, seguirem treballant perquè això encara sigui més en aquest proper any, però un creixement robust, deia, de les afiliacions a la seguretat social, amb un increment del 4,2 per cent d'aquestes afiliacions a la seguretat social.

I també bones dades pel que fa al sector turístic, amb un increment del nombre de turistes del 8,4 per cent. Encara és més significatiu, afortunadament, l'increment de la despesa mitjana per turista, que és un increment de més del 12 per cent, i això vol dir, doncs, un creixement de la despesa mitjana del 3,4 per cent.

Per tant, les dades en aquest sentit són positives, amb bones expectatives, i deixeu-m'ho expressar en termes absoluts, i aquí sí que faré una breu referència al 2018. La previsió de creixement que vam fer inicialment per al 2017 era d'un creixement del PIB del 2,7. L'estem corregint a l'alça, perquè el conjunt de les institucions econòmiques que ens observen l'estan corregint a l'alça. Esperem en aquests moments que es situï al voltant del 2,9 per cent, tant de bo una mica més enllà. Si es complís la previsió de creixement tal com la vam fer a l'inici de l'exercici, situaríem el PIB català en 233.000 milions a l'acabar el 2017. És un creixement molt significatiu respecte als 200.000 milions en què vam quedar clavats durant gairebé tres anys consecutius de la nostra història recent. Per tant, dels 200.000 milions als 233.000 milions.

Si les expectatives de creixement per al 2018, de les quals comencem a tenir alguna primera dada avançada, es complissin, acabaríem el 2018 amb un producte interior brut del voltant dels 244.000 milions. Per tant, és evident que és un creixement molt significatiu; si vostès m'ho permeten, un creixement de gairebé una quarta part del total del PIB en un termini de quatre o cinc anys.

Això és la base productiva i, per tant, la base fiscal que ens ha de permetre finançar els serveis socials, no només en el moment present, amb l'esforç que entre tots estem fent, sinó que és la millor garantia de finançament d'aquests serveis públics de cara als propers anys. Com més gran és aquesta base fiscal, com més musculatura tenim, més capacitat tenim també de redistribuir la renda a través dels salaris, de la distribució directa de la renda, i, òbviament, també a través de l'esforç del pressupost públic. Aquest és el nostre compromís, aquest és el camí en el qual estem. Insisteixo que som conscients del camí que ens queda per recórrer, però també que estem convençuts que, si el recorrem entre tots, doncs, el podrem recórrer amb moltes millors condicions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, vicepresident. A continuació té la paraula la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. President, consellers, diputats, entro ràpidament en matèria. Només destacar, com ja ha dit el president, que un cop aprovada la resolució que avui és objecte d'aquesta compareixença, es va constituir ràpidament una comissió de seguiment, el 20 de maig, que s'ha reunit en tres ocasions en total; reunions que han estat extenses pel nombre de participants, però també pels temes a tractar, i que han servit per trobar-nos, analitzar la informació sobre el grau de compliment i escoltar les diferents propostes i valoracions sobre la prioritització de mesures, especialment per part de les entitats socials, municipalistes, agents socials i col·legis professionals; reunions que per al Govern han estat útils i per les quals hem treballat abans i després de celebrar-les.

En aquests mesos hem presentat i penjat puntualment al web de la Generalitat set informes de seguiment, de forma bimensual –el següent informe estarà a la seva disposició el proper 20 de juliol–; un seguiment exhaustiu, per tant, de les 273 mesures de què consta la resolució, vuitanta de les quals –un 29 per cent– estaven condicionades a disposar de pressupost per a l'any 2016. Això no va ser possible, com saben. Però, malgrat la situació de pròrroga pressupostària, vam fer, com a govern, un esforç de prioritització de les mesures. I destacaria aquí, per citar dos exemples, les prestacions i ajuts a

l'habitatge, i les beques menjador. I ara, amb els vigents pressupostos del 2017, estem treballant per consolidar aquelles mesures que no s'havien pogut desenvolupar amb la celeritat que voldríem l'any passat.

Però sí que s'han afrontat, independentment dels condicionants pressupostaris, els àmbits de la resolució amb actuacions a tots els nivells. Des del punt de vista del marc normatiu, perquè s'ha definit un marc amb un marcat caràcter social, essent-ne dues referències la Llei d'universalització de l'assistència sanitària, que tot just demà veurem aquí en el Parlament, o la Llei 4/2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge.

També amb estratègies a llarg termini: s'han aprovat instruments amb abast pluriennal, com l'estratègia 2017-2019 del Pla integral de salut mental i addiccions, el contracte programa amb els ens locals o el Pla català pel refugi, o el Pla de salut 2016-2020; programes també d'actuació anuals, amb programes concrets, convocatòries d'ajuts per afrontar l'ajut juvenil, per a famílies amb situació de vulnerabilitat amb infants a càrrec o ajuts urgents per evitar la pèrdua de l'habitatge.

També amb estratègies de coneixement, amb eines de diagnosi, per conèixer amb més detall els condicionants territorials de la pobresa, per exemple, o els resultats de salut, o els indicadors de benestar i progrés social per impulsar polítiques més precises. I també des de la màxima col·laboració institucional, treballant amb les entitats municipalistes per lluitar contra la pobresa energètica. O reclamar polítiques concretes a l'Estat o a Europa, per exemple en matèria de política energètica o d'acollida per a les persones refugiades.

Voldria fer un resum molt ràpid del grau de compliment de les principals mesures contingudes en els disset blocs o àmbits temàtics de la resolució, tenint en compte que parlem d'un alt grau de compliment; diem que el 87 per cent de les mesures estan en curs o ja s'estan aplicant. I permeti'm que aquí expliqui que, quan parlem de mesures en aplicació ens referim a que estan realitzades o amb un desplegament continu; quan diem mesures en curs són aquelles que no es poden donar per realitzades completament, però sí que estan sent abordades; en estudi, perquè requereixen una anàlisi prèvia a la seva posada en marxa, o quan mencionem que depèn d'altres és perquè depèn d'altres organismes o d'altres mesures que segueixen un ordre seqüencial.

En matèria de pobresa infantil i necessitats alimentàries, concretament la garantia dels drets dels infants i els adolescents, segurament la proposta estrella, la mesura estrella, vull dir, ha estat l'augment de la cobertura de les necessitats de protecció amb l'increment de les beques menjador, que cobreixin el cent per cent del cost, i l'establiment de nous criteris d'accés per cobrir el conjunt de necessitats. S'ha fet una feina intensa amb les entitats municipalistes i consells comarcals; s'han establert aquests nous criteris d'atorgament de beques, canviant l'índex de suficiència per l'índex de llindar de pobresa, la qual cosa ha permès ampliar el nombre de beneficiaris de les beques, amb un esforç per assolir aquesta cobertura del cent per cent. Les dades del mes de març ens indiquen que s'han atorgat 101.205 ajuts de menjador, 22.809 dels quals corresponen al cent per cent de la beca. El curs passat es van atorgar més de 85.000 ajuts per valor de 46 milions d'euros i aquest curs 2016-2017, a punt d'acabar, s'arribarà als 64 milions en beques menjador. És tal com ho ha dit el president: mai cap govern ha destinat tants recursos a beques menjador. No ho diem pas com un mèrit, perquè el compromís de tots plegats és que les necessitats tendeixin a zero. Aquest és el veritable compromís que hem de tenir.

Mesures que també abasten el nou model de servei d'intervenció socioeducativa per a infants i adolescents en situació de risc; la partida de 5,1 milions d'ajuts a urgència social, i també les mesures d'estiu destinades a infants i joves en situació de vulnerabilitat, que moltes de les quals s'iniciaran ara, tot just amb la finalització del curs escolar. També diferents mesures de la resolució ens mandaven aquesta acció.

També, en aprofitament d'excedents alimentaris, se'ns demanava estudiar referents legislatius, bones pràctiques per millorar l'aprofitament dels aliments, la qual cosa es va fer ja creant un grup interdepartamental que ha estudiat aquests referents per millorar la proposta legislativa en base a la proposició de llei sobre malbaratament alimentari.

En l'àmbit de la inclusió i cohesió social, resolucions que ens instaven a adoptar mesures de suport a les dones que hagin patit abusos i maltractaments incrementant els serveis i places en centres d'acolliment i millorant les mesures de protecció. Evident-

ment que la resposta d'aquest Govern davant dels maltractaments i abusos envers les dones és el d'una lluita prioritària, en definitiva, contra la violència masclista. Més enllà de les accions concretes ja conegudes, el Govern ha previst ampliar amb dotze noves places els serveis substitutoris de la llar, s'han articulat protocols de coordinació i traspass d'informació entre centres penitenciaris, s'han introduït també millores en el model d'atenció a les víctimes amb un sistema d'avaluació del risc que serveix de referència per determinar les mesures més adients en cada cas.

També una resolució que ens instava a presentar anualment un informe del progrés social de Catalunya. El Govern va presentar un primer document el passat mes de novembre sobre l'anàlisi, les eines per fer front a la pobresa i la desigualtat, un treball que ha de servir de referència per a aquest informe social que ens permeti avaluar les polítiques públiques de lluita contra les desigualtats.

Vaig molt ràpid. A l'àmbit de l'habitatge, on una de les principals resolucions ens deia aplicar la Llei 24/2015, per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge. Sabem que hem aprovat la Llei 4/2016, que s'ha posat una especial atenció en aconseguir més eficàcia en casos d'urgència; l'augment del parc públic de l'habitatge fins a taxes més homologables amb la mitjana de la Unió Europea dels quinze. Cal destacar que el Govern ha aconseguit que hi hagi més habitatge social disponible: 3.960 habitatges cedits per a lloguer social, fruit d'acords amb entitats financeres, als quals volem afegir més habitatges aquest any; els que ja s'han aconseguit destinar-los a lloguer social, i poder ampliar i reforçar la nostra capacitat de resposta davant les necessitats urgents de la població més vulnerable. També compliment de la resolució que indica l'increment del parc públic de pisos de lloguer de Catalunya, ampliant el fons d'habitatges de lloguer social. També en la lluita contra el sensellarisme, aprovant un document de bases per al disseny de l'estratègia integral per a l'abordatge d'aquesta situació.

També en pobresa energètica és sabuda la dificultat d'avançar en un tema de gran sensibilitat; protocols elaborats d'acord amb l'Associació i la Federació de Municipis, que han estat suspesos cautelarment com a conseqüència de la impugnació prèvia del Govern de l'Estat; però, en tot cas, destacar que s'han aconseguit signar convenis, diferents convenis amb empreses subministradores d'aigües, així com consens també amb les entitats municipalistes, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona, amb un nou model comú de conveni instant a la corresponsabilitat de les empreses subministradores, mantenint la partida de 10 milions d'euros per pagar les factures de subministraments bàsics a la llar en situació de vulnerabilitat.

També, en l'àmbit de la dependència. Resolució que ens instava a garantir les prestacions econòmiques vinculades i el creixement de serveis d'atenció domiciliària. Malgrat el context i les restriccions pressupostàries s'ha pogut avançar també en aquesta qüestió. Podem després donar més informació més detallada, si bé està a la seva disposició en els informes i en el darrer informe del grau de compliment d'aquesta resolució.

Crec que en l'àmbit de la salut –només hi dedico un segon, malgrat que és importantíssim, segur que podrem continuar després–, la recuperació de la universalitat, així ho deia la mesura, la resolució, avui, precisament, deia, votació final del dictamen de la llei d'accés universal. També, en paral·lel, s'ha començat a treballar el reglament que desenvolupa aquesta llei.

No voldria estendre'm més del necessari, hi han altres blocs molt sensibles en els que hi hem treballat tots plegats de manera molt intensa, com és el de l'àmbit de les persones refugiades, en el pla català de refugi, una important mobilització social existent a Catalunya, la proposta que hem elevat davant la inacció dels estats europeus i de l'Estat espanyol en aquesta matèria. En tot cas, el ple compromís del Govern mentre existeixin uns índexs, unes taxes de pobresa que ens semblin absolutament extraordinàries i injustes per al nostre país, com a govern, ben segur que com a Parlament, ens hi continuarem arromangant.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera Munté. A continuació, té la paraula la consellera Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Bona tarda a totes i a tots, i una salutació als representants de les entitats socials que avui ens acompanyen. Com hem pogut veure, aquest Govern hem demostrat el nostre compromís a bastament, ferm amb les polítiques d'atenció a les persones, i ens hem centrat, en especial, de forma prioritària, en aquelles línies d'acció que tenen com a objectiu millorar la qualitat de vida de les persones que es troben en situació de risc, sigui des del departament que sigui.

Segons, com deien el president i el vicepresident, les dades de l'Idescat, a Catalunya la taxa de risc és del 19,2 per cent, però jo no voldria deixar de recordar que les transferències socials redueixen aquesta taxa de pobresa, i en el nostre país la redueixen quasi en un 22,4 per cent. Per tant, sense les transferències socials que aportem com a govern i com a Generalitat, tindríem una taxa del 41,6 per cent en pobresa. Per tant, les xifres continuen sent preocupants, és innegable, sobretot per a aquelles persones que s'ho passen malament, i per aquest motiu des del Govern fem i farem tot el possible per revertir la situació d'aquelles famílies més desfavorides i per garantir la igualtat d'oportunitats per a tothom.

En aquest sentit, la renda garantida de ciutadania situa Catalunya entre els països més capdavanters i innovadors; que abandonen, per una banda, l'assistencialisme; que lluitem contra l'exclusió i les causes que generen la desigualtat entre la població, perquè volem ser una societat on la igualtat d'oportunitats sigui per a tothom i sigui una realitat en el nostre país. Sovint estem acostumats a parlar de discursos sobre pobresa de manera compartimentada: parlem de pobresa infantil, de pobresa energètica, de treballadors pobres, de pobresa alimentària. Nosaltres, com a govern, hem fet un pas endavant, perquè la pobresa no és una realitat formada per parts separades, sinó que la pobresa afecta les persones i el seu entorn d'una manera integral.

Per aquest motiu, en lloc de buscar solucions parcials, hem buscat respostes que ataquin les causes de la desigualtat i que ofereixin aquella atenció integral a les persones, i no hi ha cap dubte que tothom és conscient que la renda garantida de ciutadania és la resposta a l'emergència social, a l'exclusió que pateixen aquestes persones, però sobretot és una oportunitat per assumir una proposta cap a una societat més justa i igualitària que ja portàvem en el nostre programa electoral i com a Junts pel Sí ens hi vam reafirmar des d'un primer moment. Per tant, la renda garantida ha de ser un instrument d'apoderament individual que permeti l'autonomia econòmica i personal de les persones i que li atorgui la capacitat de gestionar-se i assumir la pròpia responsabilitat.

El passat 15 de maig vam poder signar l'acord que se'ns va demanar que lideréssim des d'aquest mateix Parlament, com a govern, per a una renda garantida de ciutadania entre el mateix Govern i els representants de la iniciativa legislativa popular. Vull agrair l'esforç i la voluntat compartida de totes les parts, perquè el nostre principal objectiu era el de millorar les condicions de vida de les llars més desfavorides, i tots i totes no hi hem perdut una part, sinó que tots i totes hi hem guanyat: les entitats, el Govern, però sobretot hi han guanyat les persones del nostre país.

Amb la renda garantida no volem només revertir l'austeritat, sinó que és una oportunitat i un canvi de paradigma en les polítiques de protecció social i de la lluita contra la pobresa en la línia que comentava el president. Estableix un dret subjectiu per a totes les persones que compleixin els requisits d'accés, que hi tindran dret, sense haver de dependre de cap limitació pressupostària. Per tant, garantim uns principis, garantim els principis d'universalitat, de solidaritat i complementarietat, que constitueixen, precisament, la manifestació de la justícia social; el principi d'apoderament i autonomia de les persones a la societat, perquè proporciona eines i serveis que enforteixen les persones i que els permetin sortir d'una situació concreta de pobresa. Però, per nosaltres, també és una política de família, considera el segon membre de la llar com a titular del dret, tenir dret a un 50 per cent de la prestació de renda garantida. Consta també que s'incrementa amb un màxim de cent euros per fill, per tant, també ataca el tema de la pobresa de la infància.

Com tots sabeu, consta de dues prestacions: una garantida i una complementària per a la inclusió social i per a la integració laboral. La renda garantida suposa eliminar el requisit de dificultat social afegida que teníem a la renda mínima d'inclusió, un requisit

que, com saben, durant l'any 2011, amb la intenció d'excloure aturats sense prestació, va reduir aquesta cobertura.

Cal dir que es produirà un augment de les quanties que rebran les persones beneficiàries, fet que..., per això varem demanar un desplegament gradual i vam acordar un desplegament gradual, atesa la complexitat administrativa i de gestió, durant quatre anys. Es podrà sol·licitar a les setanta oficines que tenim des del Departament de Treball, oficines del Servei d'Ocupació. Per tant, les quantitats han de fer que la intensitat de la pobresa de les llars beneficiàries disminueixi. Llars on en molts casos hi ha infants. Per tant, el present dels infants, els adolescents i les famílies de Catalunya canviarà totalment.

És l'apoderament de la persona..., va lligada al dret de treball. Té limitacions, tots sabem que no serà fàcil, que el dia a dia portarà complicacions, però la nostra realitat, la nostra prioritat és revertir la situació de la vulnerabilitat. Vetllarem per fer front a l'exclusió de tota mena, i, com deia, el camí no serà fàcil, però només amb la responsabilitat nostra, amb la responsabilitat de les entitats i de tot el Parlament, que divendres que ve, en l'última ponència s'aprovarà tot el definitiu tècnic que falta per acabar, aconseguirem tenir la llei abans de l'estiu, i, per tant, el 15 de setembre, com havíem dit, podrem posar-la en marxa, que ja estem des del Govern preparant tota la gestió administrativa i que..., preparats per poder-la donar.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris, començant pel Grup Parlamentari de Ciutadans. En primer lloc, té la paraula la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Una salutació a les entitats que avui ens acompanyen de nou. És una bona notícia que avui parlem d'un problema real, d'un problema diari, que és la pobresa. No és tan bona notícia que ho hàgim de fer perquè el Parlament obliga el Govern de Catalunya a venir a parlar d'això i perquè l'oposició va impulsar un ple de pobresa fa un any. I a més a més ja veníem d'haver fet un altre ple de pobresa impulsat per l'oposició el 2014.

El 2014 dèiem: «Tant de bo no hàgim de tornar a fer un ple de pobresa.» Doncs, bé, malauradament n'hem hagut de fer un altre, l'any passat, i avui necessitem parlar de què està fent el Govern de la Generalitat per portar a terme les mesures que es van aprovar d'una manera molt àmplia en aquest Parlament l'any passat.

I cal parlar d'això. Per què? Perquè la realitat d'avui de Catalunya..., encara que sembli mentida, perquè els discursos polítics d'alguns són uns altres, però la realitat política i social d'avui és que Catalunya té un risc de pobresa *molt* elevat i més elevat que fa un any, que Catalunya avui pateix una insuportable precarietat laboral. I la realitat de Catalunya d'avui també es diu «desigualtat»; desigualtat social i desigualtat entre homes i dones. He sentit diferents membres del Govern que estaven fent molts esforços per rebatre les seves pròpies dades, és a dir, les dades que dona l'Idescat, però no parlen d'altres indicadors, per exemple, que diuen que s'han agreujat molts problemes, per exemple, en molts termes de desigualtat entre homes i dones, que ja en parlarem, o de precarietat laboral.

És evident que vostès no han tingut restricció de temps. Nosaltres no podem parlar de tot, però sí que no podem compartir el triomfalisme econòmic que veiem en segons quins discursos, perquè no hi haurà recuperació econòmica a Catalunya sense recuperar els diners de la butxaca dels catalans. I a vegades, que sentim discursos molt «macro», ens oblidem de la microeconomia de la realitat de les llars catalanes.

I no només s'ha de parlar de les butxaques dels catalans, sinó de les butxaques de les catalanes. Perquè a Catalunya la pobresa té rostre de dona i això és una realitat. És una realitat, a més a més, que ens va portar, al Grup Parlamentari de Ciutadans, a presentar fa dos mesos una moció que parlava justament d'això, es deia «pobresa femenina», perquè és una realitat la feminització de la pobresa, la feminització de moltes tasques que

no estan remunerades, la feminització de moltes feines que tenen un sou absolutament indigne.

I per això parlàvem de propostes, de què no s'ha parlat avui: que també s'ha agreujat des dels darrers anys l'escletxa salarial entre homes i dones, vam parlar en aquesta ocasió de la corresponsabilitat entre homes i dones..., per cert, als pressupostos de la Generalitat no van trobar vostès ni un euro per a les escoles bressol a Catalunya. Vam parlar també de programes per afavorir que els pares s'agafin més permisos de paternitat; per cert s'ha de recordar que gràcies a una de les primeres exigències que s'ha portat a terme des de Ciutadans els pares que han estat pares –i aquí n'hem tingut uns quants– han tingut quinze dies més de permís de paternitat. Encara no és suficient, òbviament, però jo crec que és un avanç important.

O també la llei que va presentar Ciutadans per regular millor i gestionar millor les llistes d'espera. Parlem molt de recursos i estem absolutament d'acord en què les prioritats en els pressupostos són fonamentals, però per lluitar contra la pobresa, per lluitar contra la desigualtat, per lluitar contra la precarietat laboral a vegades no és només parlar de quants diners hi posem sinó de com els gestionem. I això també requereix un canvi de model, un canvi en l'eficiència de polítiques públiques que no estem veient a Catalunya.

La pobresa, la desigualtat, la precarietat són problemes estructurals. No són un problema només d'aquesta crisi, ja venien d'abans. Evidentment que s'ha agreujat, però no ens podem pensar que amb la recuperació del PIB recuperarem tots aquests indicadors. Perquè, hi insisteixo, les polítiques d'ocupació, les polítiques de formació, les polítiques d'assistència s'han de millorar, s'han de gestionar millor per poder donar un servei més eficient.

I avui estava il·lusionada, de dir: «Que bé, durant dues hores no parlarem d'independència, tu.» Doncs, no; hem de parlar d'independència. També després estava pensant a l'escó, dic: «És que, clar, si el senyor Puigdemont surt al faristol i no parla d'independència, és que no seria el senyor Puigdemont». És que, clar, un dia que parlem de pobresa, nosaltres entenem que no s'hauria de parlar d'aquest tema, que és dir que la culpa de tot la té la resta d'Espanya.

Miri, jo crec que si vostès no tinguessin aquest tema no podrien parlar, no podrien fer un ple sencer sense parlar d'independència. Nosaltres tenim representació a d'altres comunitats autònomes. (*Remor de veus.*) No es posin nerviosos.

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci.

Inés Arrimadas García

No es posin nerviosos..., nosaltres tenim representació important a d'altres comunitats autònomes on no hi ha el problema de la independència i podem parlar d'altres coses. Vostès no, perquè vostès, si els treuen d'aquest tema, ja no saben què dir.

Però, a més a més (*aplaudiments*), el que menys m'ha agradat –el que menys m'ha agradat–, no només que vostè parli tot el dia de que la culpa de tot és d'Espanya: és que si hi ha un dia, un dia només l'any, on no es pot parlar d'insolidaritat és el dia que parlem de pobresa, senyor Puigdemont. Perquè vostè fa un discurs de criminalització de la insolidaritat que és impropï d'un president de la Generalitat. Vostè ha fet..., vostè ha estat alcalde de Girona. Jo li pregunto, vostè, quan era alcalde de Girona, anava als barris rics i els deia a la gent dels barris rics: «Que sapiguen que els diners que surten de les vostres butxaques se'n van a d'altres barris que són més pobres i no tornen»? (*Aplaudiments.*) Vostè feia això? Oi que no ho feia? No ho feia aquí! Vostè és president de la Generalitat de Catalunya, i a Catalunya, dintre de les diferents comarques que tenim a Catalunya, hi ha més desigualtat que entre Catalunya i qualsevol altra comunitat autònoma d'Espanya. Vostè fa això? Vostè se'n va a les comarques riques i els diu: «Els diners que surten d'aquesta comarca se'n van a la comarca d'aquí i no tornen»? Si no ho fa a Catalunya, que no ho ha de fer, per què ho fa aquí? Per què no pot parlar de propostes?

Miri, jo li diré una cosa. Nosaltres som capaços de reconèixer que s'han de reformar errors. I l'hi dic: estem d'acord que el sistema de finançament no és equitatiu. Per això en aquests pressupostos, en els quals vostès no han *pintado ni cortado nada*, perquè estan al grup mixt, s'ha augmentat la partida per a Catalunya en 1.100 milions d'euros.

I per què? Perquè era necessari, i perquè era just i equitatiu. Ara bé, ens hem de quedar aquí? No, hem de reformar el sistema de finançament. Però, si vostè el critica tant, per què no va a la Conferència de Presidents a defensar un millor sistema de finançament per a totes les comunitats autònomes? Per què no dona la cara allà on s'han de debatre aquestes qüestions? Jo crec que vostè, com a president de la Generalitat, ens hauria de defensar, ens hauria de representar, ens hauria de servir d'interlocutor amb la resta d'Espanya. Però és que no fa cap d'aquestes coses.

I li dic respecte als pressupostos de la Generalitat: és evident que nosaltres –i aquesta frase la hi he dit moltes vegades i la hi torno a dir avui– som aquella oposició responsable que és capaç de reconèixer una cosa. En un moment de crisi, els governs –no només el seu, sinó tots– estan en un moment en el que tenen més necessitats socials que mai i tenen menys recursos públics que mai. I això un líder de l'oposició l'hi pot reconèixer –sempre que siguem nosaltres, clar. Però nosaltres entenem que a vegades no es pot arribar a tot, no es poden fer determinats discursos dels seus socis de govern o d'altres forces polítiques de que es pot pagar tot, de que aquí tot pot ser gratis... Nosaltres no hem fet això mai. Perquè som una oposició responsable, perquè sabem que els comptes s'han de quadrar, perquè sabem que no es poden fer promeses que no es poden complir, perquè som conscients de que a vegades s'ha de donar suport a pressupostos encara que no siguin els millors del món, però són millors que els que hi havien abans. Això ho hem fet nosaltres.

Però, clar, és que amb vostès, un govern que no reconeix el problema... Perquè no reconeix el problema que ens porta avui aquí, que és la pobresa, la precarietat. Perquè fa un triomfalisme econòmic que no és propi de la situació que viu la gent a Catalunya. Després, no fa autocrítica. Jo els reconec la dificultat per fer moltes coses; però és que no fan autocrítica, cap ni una.

I a mi m'agradaria avui haver sentit, doncs, per què no han executat el 55 per cent de les mesures que es van aprovar al Ple de pobresa. Jo tenia la il·lusió..., dic: «Home, com que parlen tants, algú explicarà per què el 55 per cent de les mesures no s'han pogut portar a terme.» O que ens expliquin un calendari..., avui hem parlat de calendaris; doncs, un altre, que ens expliqui: «Miri, això, això i això no ho hem pogut fer encara, però ens comprometem, amb les entitats, amb els ajuntaments, amb els ciutadans, a fer-ho d'aquesta manera i amb aquest calendari.» No ho han fet.

I, clar, si no reconeixen la realitat, si no fan autocrítica, si no expliquen el perquè –potser ho podem comprendre i ho podem entendre i ho podem acceptar, per què no s'han fet moltes de les mesures que es van aprovar–, si no prioritzen el seu temps i els seus recursos en lluitar contra aquests problemes –perquè per mi els enemics de Catalunya són l'atur, la precarietat, la pobresa i la desigualtat, no són cap persona que voti cap partit–..., doncs, vostès podrien tenir un altre suport. Però és que no s'ho fan –no s'ho fan.

Perquè, a més a més, no diuen la veritat, no reconeixen el problema, no fan autocrítica, no prioritzen i, a més a més, diuen que la poció màgica serà la independència. Miri, nosaltres podríem estar al costat d'un govern, com estem a altres comunitats autònomes, si aquest govern acceptés la realitat, si fes una mica –no en demanem gaire, eh?–, una miqueta d'autocrítica de tant en tant, un cop l'any, no ho sé, almenys..., i si poguessin dir la veritat als catalans. Però no l'ha fet. I a nosaltres què ens preocupa? Doncs, que vostès –vostès– estan tot el dia..., de construir un estat, però ho fan mentre desballesten l'estat del benestar. I per nosaltres és molt més important, doncs, garantir l'estat del benestar als catalans que crear un estat de nou per als catalans.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. A continuació té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., jo també li he de dir, senyor president, coincideixo en que m'ha semblat que el discurs del Govern ha estat massa complaent. I s'ha d'entendre que els partits de l'oposició, quan pugem a la tri-

buna per parlar d'un tema com aquest, ens fem ressò d'una realitat social molt punyent i parlem en nom de persones, de famílies, que ho estan passant molt, molt malament; per tant, demano que s'entengui exactament el que vull dir. Però, miri, des del nostre punt de vista, les famílies, els veïns, les entitats, els ajuntaments, han hagut d'ocupar espais dels que vostès s'han retirat, que són la seva responsabilitat. L'informe que presenten no s'ajusta a la realitat i sols busca amagar la resignació d'un govern que no té com a principal prioritat la lluita contra la precarietat social o la pobresa, o a nosaltres així ens ho sembla.

I començo amb exemples concrets i senzills. Fa un any, ens queixàvem de que no havien fet l'informe sobre la situació de pobresa i inclusió social, al que s'havien compromès en el Ple de pobresa de l'any 2014; seguim esperant. El març del 2016 es van comprometre a fer l'informe de progrés social, i el juny del 2017 l'informe no existeix. Un altre exemple: Cartera de serveis socials, no s'actualitza des del 2010. Això són fets, hi han coses que poden ser discutibles, però aquestes no.

Nosaltres creiem que vostès no han fet realitat els mandats parlamentaris més necessaris per a les famílies amb necessitats del nostre país. Som un país ric, amb una població amb pobresa severa que el seu Govern desatén, i els vull posar tres exemples concrets que són categòrics del nivell d'insensibilitat social que nosaltres creiem que el Govern té.

Primer tema: menjadors escolars a secundària. Vostès han tancat els menjadors dels instituts públics. Amb la compactació de la jornada escolar, que encara no ha estat avaluada per part de la conselleria, van anar desapareixent els menjadors de secundària. Retallades i decisions ideològiques han deixat nens i nenes de l'ESO sense un àpat al migdia garantit; molts d'ells, sols a casa a la tarda; nens que uns mesos enrere a primària tenien una beca menjador i que ara, amb dotze anys, els trobem sols a menjadors socials o simplement no sabem què passa amb ells. Aquest no és el país que volem, aquest Parlament ha fet un mandat per reobrir els menjadors, perquè per nosaltres no és una qüestió educativa, és una qüestió d'igualtat d'oportunitats.

Dependència. Catalunya ha estat l'única comunitat autònoma que ha incrementat la llista d'espera el 2016, amb dades oficials a la mà, i és la segona més alta d'Espanya després de les Canàries; persones grans amb dependència a les que no arriba en vida ni la plaça per a la residència ni la prestació per a la seva cura. Des del nostre punt de vista, senyor president, és inadmissible.

Ara bé, vull aprofitar per donar-li la raó en una cosa: sabem que s'està pagant per part de la Generalitat més del 80 per cent de la dependència i, per tant, ens volem afegir a la denúncia que el Govern de l'Estat hagi deixat de finançar una política en la que no creu. I, per tant, compti amb nosaltres per reivindicar tornar als nivells previs a l'arribada de Rajoy a La Moncloa, que ja alguns discutien. Però el que no té excusa és que altres comunitats autònomes que han tingut les mateixes retallades per part del Govern de l'Estat, i especialment les que governen governs de progrés, han fet grans esforços i han millorat l'atenció a la gent gran, i això vostès no ho han fet. Creiem que poden, però no ho han fet.

Segona qüestió: renda mínima d'inserció i renda garantida de ciutadania. L'any 2011 CiU i PP van retallar fins al límit la renda mínima d'inserció. Han passat sis anys i la llei és la mateixa. No s'ha vist, des d'aquest punt de vista, la influència d'Esquerra Republicana. És veritat que darrerament hem dit: «Fins que no tinguem la renda garantida no sabrem com hem de valorar i com hem de potenciar la renda mínima d'inserció.» Però el cert és que aquests anys no han estat bons anys per a la gent que rep aquesta prestació. Nosaltres el que volem és que es posi la renda garantida de ciutadania en marxa al més aviat possible. Hem contribuït a l'acord que està en marxa i ens n'alegrem, però nosaltres voldríem que les oficines de treball i de serveis socials estiguessin preparades per fer front a les necessitats de famílies i persones que no han tingut al llarg d'aquests anys aquesta renda.

I estem aquí per avaluar el compliment dels acords del Ple de pobresa de l'any passat per part del seu Govern. I en aquest terreny creiem que el balanç del Govern no és bo. Vostès han suspès, perquè de fet –i ho deia abans la líder de l'oposició– no han complert ni amb la meitat de les mesures acordades i aprovades; de fet, una de cada quatre mesures aprovades en aquell Ple no ha estat ni tan sols iniciada. Costa, de vegades, verifi-

car el compliment dels compromisos; la mateixa Taula del Tercer Sector ha denunciat de forma reiterada que «la informació no és prou precisa, quantificada, actualitzada i acompanyada d'indicadors d'impacte» –i ho cito literalment.

El Ple de pobresa va aixecar unes grans expectatives dins i fora de la cambra. Per això, entre altres coses, es va aconseguir un gran acord de tots els grups parlamentaris, i que moltes entitats que treballen la pobresa en el nostre país, les desigualtats, l'exclusió social, vinguessin, treballessin, proposessin i aollissin amb gran expectació les resolucions d'aquell Ple. Al voltant del combat contra la pobresa sí que tenim un gran acord, però malauradament nosaltres ja teníem la sensació de que potser no hi havia prou voluntat política per tirar-lo endavant. I els fets, tristament, ens donen la raó.

Nosaltres els sentim vibrar quan parlen del referèndum, quan parlen de la independència, d'aquell moment en què tot es resoldrà, perquè ja se sap que en els països independents no hi ha pobres. Però, quan es parla de pobresa, aquí no trobem aquest tremp, aquestes ganes, aquesta voluntat, aquesta vibració.

No vull avorrir-los amb xifres, però amb un parell n'hi hauria prou per demostrar que el que dic alguna veritat té. Segons l'Enquesta de condicions de vida del passat mes de maig, l'indicador relatiu de risc de pobresa a Catalunya, que mesura la proporció de persones que tenen ingressos baixos en relació amb el conjunt de la població, se situa en el 19,2 per cent; una taxa dues dècimes superior a la que teníem l'any 2015, amb una incidència especial entre joves i adults, especialment els majors de seixanta-cinc anys, que han vist incrementada la seva pobresa en 2,9 punts.

L'estudi «*Desheretats*», de Save the Children, fet públic el passat mes de febrer, diu que les famílies amb menys recursos s'han empobrit un 31 per cent més que la resta; està creixent l'abisme entre rics i pobres, amb una afectació especial sobre la infància. No sembla que aquesta tendència s'estigui combatent o s'estigui revertint. I, per tant, nosaltres creiem que la pobresa ha de ser *la* prioritat, i ho ha de ser per a qualsevol govern.

Què necessitem? Coses que van bé. I amb això, en fi, no es confongui, president: nosaltres quan es crea ocupació som feliços, quan venen inversions som feliços, quan el país va bé som feliços; ara, quan la millora relativa d'alguns serveix per encobrir la dificultat de molts altres i per obscurir una situació de dificultat social creixent, llavors no ens agrada tant. Per tant, ens podem alegrar i ens alegrem de les coses que van bé, però ens veiem obligats a subratllar allò que no va prou bé, que precisament afecta els sectors més febles de la nostra societat.

Moltes de les mesures que estan en marxa en gran mesura eren continuacions de polítiques que ja hi eren. I vostès és veritat que durant un temps van tenir una excusa, un pretext: no tenien pressupost. Ens feien culpa a tots els altres, tot i que vostès només volien aprovar-lo amb la CUP. Però és veritat, en un exercici no van tenir pressupost. Després ens han vingut amb un pressupost que, ens diuen, «és el més social de la història». Molt bé. Però encara hi ha molts compromisos pendents.

De fet, jo li parlo de qüestions que ni tan sols costen euros. Ni les convocatòries. Van convocar la Taula Nacional de la Infància quatre mesos més tard del que tocava, i només han convocat dos cops –el mes de maig del 2016– el comitè que ha de vetllar pel compliment dels protocols d'assetjament i abús sexual. Per tant, hi ha molts elements que no són *només* de posar-hi calers, sinó de posar-hi sensibilitats, de demostrar que són prioritats, que s'està cercant la complicitat social, que no s'estan donant.

És veritat que hi han millores en l'economia –és veritat. Però també hem de reconèixer que hi ha sectors que no s'han vist arrossegats per aquesta millora relativa. I és aquí on han d'actuar els poders públics, és aquí on ha d'actuar el seu Govern. L'ajustament econòmic s'ha traduït en una important reducció salarial, en la precarització del mercat laboral, en l'increment del nombre de treballadors pobres, és a dir, persones que, malgrat treballar, no aconsegueixen arribar a final de mes.

Molta gent jove i aturats de llarga durada estan condemnats a no sortir del cicle viciós de la precarietat i l'atur, i, davant d'això, tampoc veiem polítiques efectives que millorin la qualitat de vida d'aquestes persones. Vostès, des de maig de l'any passat, estudiaven el Pla per a la inclusió i la cohesió social a Catalunya. És temps sobrat per estudiar, és hora de posar-se a treballar, de decidir. Segueixen pensant, també, en la implantació

d'una prestació econòmica per a la criança, adreçada a infants i adolescents de zero a divuit anys.

Fa un any que estan estudiant si augmenten el nombre de mossos d'esquadra per fer front als casos de maltractament de dones. Segueixen estudiant encara una oferta formativa adequada per als demandants d'ocupació amb diversitat funcional. Ho hem dit moltes vegades, sort en tenim dels ajuntaments, de tots colors, que són els que acaben fent una feina de suplència quan vostès no fan front als seus compromisos i segueixen estudiant què fer.

Senyor president, segurament no és gaire el temps que ens queda de legislatura, però de totes maneres nosaltres voldríem que hi hagués un compromís superior –i, cregui'm, creiem que és possible– del seu Govern per tirar endavant les mesures del Ple de pobresa. Necessitem, l'hi demanava també la cap de l'oposició, un calendari, compromisos concrets que permetin verificar que aquesta voluntat que vostè diu que té efectivament es tradueix en l'acció de govern.

Prioritats, per nosaltres? Òbviament, la infància n'és una, claríssima; la creació d'ocupació; l'accés a l'habitatge, on vull reconèixer que hi ha hagut un increment molt important de dotacions, i, en aquest sentit, la consellera Borràs també ha fet una gran feina en molts terrenys i, per tant, no em costa gens acceptar-ho, però creiem que cal fer-ne molta més. Hi ha una situació dramàtica de massa gent, a Catalunya.

Des del nostre punt de vista, el Ple de pobresa i les seves resolucions eren una gran oportunitat per afrontar aquesta situació tan difícil; una oportunitat que, des del nostre punt de vista, ha quedat malbaratada pel Govern, que no ha fet de la cohesió social la seva principal preocupació.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. A continuació, té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, conselleres, consellers, un any i entitats socials presents avui de nou, després d'un any i tres mesos des que vam fer aquell ple extraordinari d'emergència social. Un any i tres mesos després, avui les desigualtats i l'emergència social continuen sent el principal problema del país. Avui tornem a parlar d'emergència social en aquest Ple, no a instàncies del Govern, sinó perquè ho hem forçat des de l'oposició d'esquerres. Avui tornem a parlar, bàsicament, de com posem tiretes a una sagnia de la pobresa, quan hauríem d'estar plantejant a aquestes alçades mesures estructurals de solució d'aquest principal problema del nostre país que és la pobresa i la desigualtat.

Per tant, amb aquestes circumstàncies crec que ens podem permetre zero cofoisme, zero autocomplaença, ni que sigui per respecte absolut a aquella gent que està patint; zero malabarisme amb les dades, també, perquè les dades explicades d'una certa forma sense el context no deixen de ser malabarisme. I això és el que hem sentit, escoltat avui en bona part de les dades que ens ha portat, especialment la introducció o la primera part de l'explicació que ha fet el president.

I zero apropiació, també, d'aquella feina que s'ha estat fent durant aquest temps contra la pobresa i contra les desigualtats, des dels ajuntaments o des de les entitats socials. Zero apropiació de la possibilitat de la qual tots i totes celebrarem que tinguem una renda garantida de ciutadania, que serà un èxit d'aquelles entitats i d'aquells voluntaris i voluntàries que fa quatre anys –molt més, però quatre anys– que ho batallen des del Parlament *(alguns aplaudiments)* per tenir una renda garantida de ciutadania. Per cert, quatre anys, perquè s'ha estat frenant en la legislatura passada des d'un govern de Convergència Democràtica, amb el suport d'Esquerra Republicana; quatre anys en què la gent ha estat patint i hauria pogut tenir els recursos per no haver d'estar patint aquelles circumstàncies. I un any i mig, o un any i tres mesos –un any i mig, perquè ja era un compromís del Govern prèviament–, en què la consellera Bassa va dir que mentre no hi hagués aquesta renda garantida de ciutadania es reformaria la renda mínima d'inserció.

I això tampoc no és un dels punts que vostès puguin avui mostrar aquí cofoiament de compliment d'un dels acords del Ple d'emergència social de fa un any i tres mesos.

Per tant, avui en dia, avui –avui–, juny de 2017, continuem amb aquella renda mínima d'inserció retallada pel Govern Mas aplicada per part d'aquest Govern de Junts pel Sí.

S'han fet coses, evidentment, en un any i tres mesos s'han fet coses, no ho neguem, però creiem que no podem més que..., dir que això és un compliment insuficient; insuficient perquè, del que estàvem parlant, de les mesures..., en el Ple d'emergència social eren precisament urgents, mesures urgents per atendre l'emergència social. Un any i tres mesos després no és humanament justificable que les mesures urgents per atendre l'emergència social no s'hagin dut a terme, perquè vol dir que podríem estar en condicions molt millors respecte a aquest principal problema al nostre país, la pobresa i la desigualtat social.

Alguns altres incompliments concrets? Li deia, consellera Bassa, la renda mínima d'inserció, i a més vostè no hi ha donat explicacions, s'ha centrat bàsicament en la seva intervenció només en la renda garantida de ciutadania, potser precisament per no haver de donar explicació de molts altres incompliments del que està passant.

Vostès han inclòs en el pressupost del 2017 una partida d'ajuts d'urgència social per un import de 5,1 milions d'euros. És el mateix que el 2016: el 2016 els ajuntaments estaven destinant a la urgència social 60 milions d'euros, dotze vegades més que el que hi està destinant el Govern català. Això són incompliments de prioritats.

Beques menjador. Han incrementat les de primària, encara de forma insuficient, però és que a l'ESO només existeix una prova pilot a Barcelona, consellera, en centres de màxima complexitat, i per als infants de zero a tres anys zero euros per a beques menjador. Zero absolut també en la recuperació del finançament de les escoles bressol per part de la Generalitat; ho està fent la diputació, no la Generalitat.

Segueixen sense reglamentar la Llei 24/2015 d'emergència habitacional i pobresa energètica, humanament injustificable. No han expropiat cap habitatge. On són, per cert, els habitatges buits que havien signat conveni amb els bancs? En aquest tema també, bàsicament, estan passant la pilota als ajuntaments, sense recursos i sense reglamentació perquè puguin actuar. L'estratègia respecte a l'atenció a les persones sense llar que encara no s'ha concretat en res més que en un anunci públic que faran alguna cosa.

Com segueixen anunciant, també des de fa set anys –ara la consellera Bassa, abans la seva predecessora–, la presentació de la llei d'autonomia personal; anuncis –anuncis.

Centres especials de treball. Ens diuen que han incrementat el finançament per a la inserció laboral fins a 91 milions, però saben que amb això no cobreixen ni el que ja hi havia l'any passat. Mesures d'urgència per atendre l'emergència. No es pot justificar que en aquests temes no estiguem complint com a país, no estiguin complint com a govern. I, sí, segueixen no portant la iniciativa. Vostès no són els que estan portant la iniciativa en aquest tema, és la societat civil, són les entitats del tercer sector, i són els ajuntaments i el món local, i, en aquesta cambra, som l'oposició d'esquerres.

El Ple d'emergència social es va celebrar perquè el vam sol·licitar el Partit Socialista i Catalunya Sí que es Pot. Que hi hagi un seguiment periòdic dels acords del Ple d'emergència social és perquè hi va haver una resolució plantejada pels grups que la vam plantejar. Que avui vostès vinguin a fer una rendició de comptes és perquè hi va haver una moció de Catalunya Sí que es Pot que va demanar que això es fes en un màxim de dos mesos.

I si prenem aquestes iniciatives és perquè tenim la sensació que per al Govern no són prioritàries aquestes polítiques, i la prova més evident són els pressupostos de 2017. Ara sí, ja en pressupostos, que, una vegada i una altra, pel dret i pel revés, els hem dit nosaltres i molts més que no són –no són, no són– els pressupostos més socials de la història. Per no ser, ni tan sols han estat capaços d'actualitzar l'indicador de rendes de suficiència de Catalunya, congelat des de l'any 2010. I això és una urgència per atendre l'emergència. Si no estem pitjor és perquè la societat civil i els ajuntaments han multiplicat per mil els seus esforços, pal·liant així la seva inexistència o insuficiència.

Però cal anar més enllà, els ho deïem en el Ple d'emergència social fa un any i tres mesos, i ho reiterem. Per nosaltres, aquestes propostes, aquestes mesures només eren una primera fase del que cal fer. El que ens cal és anar a mesures que reverteixin de

forma estructural la pobresa i les desigualtats, que Catalunya necessita un projecte de corresponsabilitat global. Això vol dir renda garantida de ciutadania –sí, consellera–, però també vol dir corresponsabilitat amb els ajuntaments, deixar de passar-los la pilota constantment sense aportar-los ni les eines reglamentàries ni els recursos per poder atendre l'emergència, que sí que s'està fent des dels ajuntaments. I això vol dir, també, garantir els recursos suficients.

I té raó, senyor Puigdemont, el dèficit fiscal és un dèficit social. El problema és que vostès es neguen a paliar aquest dèficit fiscal amb els recursos, que vostès poden paliar-ho, amb els impostos en què vostès tenen competències. Per quatre vegades hem presentat, en aquest Parlament, la proposta de modificar l'impost de successions o incrementar els tipus de l'IRPF o canviar l'impost de patrimoni. Quatre vegades que ens han dit que no. I segueixen justificant-ho amb discursos liberals, com el que ens ha fet avui el senyor Junqueras, que l'hi compren –l'hi compren–, segur, qualsevol dels liberals europeus o de qualsevol altre estat. Perquè el PIB puja, senyor Junqueras, però tant com puja el PIB s'incrementa la cruesa de la pobresa que tenim al nostre país. No és només amb l'increment del PIB, amb l'increment de les exportacions que palliarem o que resoldrem aquest problema del dèficit fiscal que ens comporta un dèficit social. Catalunya no és pobre, però la riquesa de Catalunya està molt mal repartida, els ho hem dit mil cops, i si no transformem aquesta distribució de la riquesa al nostre país no tindrem un país més just, tampoc més lliure –tampoc més lliure–, perquè no es pot estar parlant d'avenços democràtics ni de desenvolupaments dels drets nacionals, sigui quin sigui l'horitzó al que vulguem estar arribant, sobre la base d'una societat fracturada, malmesa o automatitzada. I el que tenim avui en dia a Catalunya és un país fracturat, no per temes lingüístics, és un país fracturat per la desigualtat.

No cal anar a comparar amb altres comunitats autònomes per buscar aquestes desigualtats i aquestes fractures. Al costat de casa meva, entre Matadepera i el barri de les Arenes de Terrassa –el senyor Rull ho coneix– no hi ha una riera, hi ha un abisme. Les desigualtats estan en els nostres barris, dins les nostres ciutats, i l'única manera de batal·lar contra aquestes desigualtats és amb valentia i amb canvis de rumb en les polítiques que s'han estat duent a terme fins ara.

Avui, lamentablement, el balanç que fan del Ple d'emergència social, només de mesures d'urgència per resoldre l'emergència, no és de canvi de rumb, i els discursos que hem sentit per justificar-ho encara menys són de canvi d'horitzó en les polítiques d'ara endavant.

Segurament, com deia el senyor Iceta, a aquesta legislatura li queda poc. Per tant, esperem que li quedi poc per al bé de la ciutadania, que està patint aquesta desigualtat i aquesta pobresa.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Ribas. A continuació té la paraula el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta... Senyor president, membres del Govern, diputats i diputades, permetin-me que comenci la meva intervenció fent-los un reconeixement, un reconeixement sobre la dificultat a l'hora d'articular el Ple i la meva intervenció en aquest Ple on es parla sobre la pobresa, i, a la vegada, també, la reflexió sobre la utilitat d'aquest, i ho dic amb molta sinceritat.

I dic tot això perquè, sincerament, es fa difícil poder articular un debat qualitativament interessant quan aquells que tens davant, que en aquest cas són vostès, senyor Junqueras, senyor Puigdemont i els membres del Govern, l'únic recurs que tenen per fer front a la inactivitat del seu Govern i a l'abandonament de les seves responsabilitats en la matèria és culpar de manera sistemàtica el Govern d'Espanya.

Amb sinceritat, es fa francament complicat: una sortida recurrent, una sortida que tant serveix per a les polítiques fiscals, per a les polítiques d'infraestructures, per a les polítiques d'ensenyament, les de sanitat, tant se val!, la culpa sempre la té Madrid i la culpa sempre la té el Govern d'Espanya.

És evident que Catalunya i el conjunt del nostre país, Espanya, ha patit les conseqüències de la que segurament ha estat la pitjor crisi econòmica que hem viscut en els darrers setanta o vuitanta anys. Vuit anys de crisi on s'ha castigat gairebé tota la població –és cert que alguns en major o menor grau–, però especialment, si hi ha hagut una part, un segment de la població que ha patit aquesta crisi, ha estat la classe mitjana. Una classe mitjana a la que jo voldria..., perquè aquí estem parlant de xifres, estem parlant de programes, tot molt abstracte. Jo li voldria posar cara, jo voldria que es visualitzés.

Una classe mitjana, que és la que ha patit la crisi, dels quals la immensa majoria podrien ser parelles joves o de mitjana edat, amb un nen, que pagaven una hipoteca i que estaven pagant un cotxe, i que, motivats, doncs, pel temporal que va patir la nostra societat, es van quedar a l'atur i que van haver de tirar endavant i que han pogut tirar endavant gràcies, en la immensa majoria dels casos, a que han tingut una família i, concretament, uns pares que eren persones pensionistes, que eren persones jubilades, que amb la paga de jubilat es mantenien ells, mantenien els seus fills, que estaven a l'atur, i també mantenien els seus nets. I, per tant, les meves primeres paraules vull que siguin d'agraïment al que ha estat la xarxa familiar.

El segon aspecte que vull ressaltar, i que és important per després entrar en allò concret, és la feina que han dut a terme els ajuntaments, independentment dels colors polítics. Vostè ha estat alcalde, el senyor Junqueras, jo també, i sabem del que estem parlant. Li estic parlant de que els fets, senyor Puigdemont, en el passat més immediat i actualment, han demostrat que al llarg de tots aquests anys la Generalitat ha oblidat els ajuntaments a l'hora de fer-los costat per donar resposta als problemes –als problemes– de pobresa que ha viscut una part de la població.

Ha estat l'Administració més directa, han estat els ajuntaments els que han gestionat de manera exemplar les competències pròpies i les competències no pròpies que corresponien a la Generalitat de Catalunya i que, com li deia, en la majoria dels casos el que ha fet és mirar cap a un altre costat. I li podria parlar de les beques menjador; li podria parlar, en alguns casos, de lleis de dependència; li podríem parlar d'escoles bressol municipals... Lamentablement, no ha estat capaç, la Generalitat de Catalunya i el seu Govern, de donar resposta adequada a totes aquestes persones que ho estaven necessitant.

Hem estat testimonis..., jo he estat testimoni de com la Generalitat, el sistema de la Generalitat ha rebutjat donar suport a una part de la població, a parelles, com els deia, joves, de classe mitjana, que han estat castigades i han estat rebutjades, perquè en la majoria dels casos se'ls deia que la seva pobresa no era extrema. Això el que ha acabat provocant és un greuge comparatiu en una part molt important de la societat catalana.

Per tant, senyor president, el que li vull traslladar és que en la majoria dels casos la resposta del seu Govern no ha estat a l'alçada de les circumstàncies; no ho ha estat en el passat i no ho ha estat tampoc en el passat més immediat, en el moment en què la recuperació econòmica per part de les administracions, doncs, sí que ha permès dur a terme una sèrie d'accions que en el passat no eren possibles.

I també cal destacar, i aquí no s'ha fet, i a mi em sembla que li hauria d'haver correspost a vostè, senyor president..., és fer un reconeixement a les entitats socials. Entitats socials que han estat al costat de les persones que ho han passat malament quan no ho han fet les administracions, quan no ho ha fet la Generalitat de Catalunya.

Per tant, a mi em sembla que aquí ha comès una greu errada. Jo li vull dir que no tan sols..., veient la seva actuació del darrer any, del passat també, però sobretot del darrer any, senyor president, no tan sols vostè i el seu Govern han abandonat aquí a Catalunya aquells catalans que no som independentistes, sinó que també han abandonat aquells catalans que ho estaven passant pitjor. I això ens sembla que és el del tot inadmissible.

La Generalitat de Catalunya resulta que no té diners per a les polítiques socials, no té prou diners per dur a terme polítiques socials. No hi han diners per a educació, no hi han diners per a dependència, però, en canvi, senyor Puigdemont, sí que hi han diners i hi han milions per crear estructures d'estat, oficines d'exterior amb aparença d'ambaixada o regar econòmicament amb subvencions entitats afins al procés separatista. A nosaltres ens sembla que no han estat en aquest aspecte a l'alçada de les circumstàncies i em sorprèn que un govern, al front del qual hi han dues persones que han estat alcaldes dels seus municipis, tingui aquesta falta de sensibilitat cap a les persones que ho estan passant francament malament.

Si el creixement econòmic i l'ocupació –i crec que hi coincidim– tenen una connexió evident amb la disminució de la desigualtat i de la pobresa, la primera crítica que cal fer des d'un punt de vista de parlar de qüestions concretes, de xifres, de números, és que la Generalitat amb la seva inacció en política econòmica i en favor de la recuperació econòmica no ha ajudat prou.

Vostè apuntava en la seva intervenció, senyor president..., deia: «És que la Generalitat no té capacitat de decidir d'una part important dels diners que tenim.» Vull recordar-li que aquest model de finançament es va tirar endavant amb el vot del Partit Socialista i amb el vot del partit del seu soci de govern, que el té assegut a la seva dreta, que és el senyor Junqueras, i l'hi he de dir: els ajuntaments tampoc han tingut capacitat de decidir quan el Govern que vostè encapçala els ha retallat serveis, com poden ser, per exemple, els de les escoles bressol.

Per tant, li demanem que no s'excusi en passar les responsabilitats a tercers, perquè capacitat de gestió i recursos en té més que de sobres. També li podríem haver plantejat..., li voldríem plantejar que li podríem fer una llarga relació de reformes de propostes econòmiques que, per exemple, el Govern d'Espanya en aquests mesos, els darrers anys, ha dut a terme per afavorir aquesta recuperació econòmica i que la xarxa de pobresa, que en aquests moments, o que en el passat hi havia també a la nostra societat, a poc a poc, vagi disminuint com sortosament està succeint, no? Però aquestes reformes, quan les apliquem aquí a Catalunya, quan les apliquem..., el seu Govern, digui'm una sola mesura, senyor president, una sola mesura econòmica que hagi dut a terme el seu Govern que serveixi per reactivar la situació econòmica. Ni una.

És cert que l'economia catalana, i vostè ho apuntava, i les empreses tiren endavant. Sortosament tenim les empreses, els emprenedors i totes les persones que tiren endavant la seva economia i des d'un punt de vista professional, perquè des de l'àmbit de les administracions, des de l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, l'únic que podem veure és inestabilitat política, inestabilitat institucional i, per tant, com a conseqüència, inestabilitat també econòmica.

Senyor president, li voldria demanar..., i per anar concretant, em deixo molts aspectes, però li voldria demanar, senyor president, que es centri en els problemes reals que tenen els catalans, i especialment en els d'aquells que pitjor ho estan passant. Vostès estan capficats en una aventura rupturista que no ens portarà enlloc, una aventura rupturista que si no significués perdre temps i diners els podríem dir: «Doncs, escolti'm, facin el que creguin oportú», però la realitat, senyor president i senyor Junqueras, és que la seva distracció dels problemes reals que tenen els catalans, i especialment d'aquells que pitjor ho estan passant, està provocant que no es donin respostes que estiguin a l'alçada de les circumstàncies, ni respostes des d'un punt de vista polític, ni, lamentablement, respostes des d'un punt de vista econòmic i social.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies. Bé, avui no centrarem la nostra intervenció ni en posar més dades a la situació de pobresa, cosa que ja vam fer en el Ple de pobresa, vam fer en el plenari on es van decidir els pressupostos, ho vam tornar a fer en el debat de política general; ni tampoc en com posar petits pedaços –tiretes, com deia la companya de Catalunya Sí que es Pot– per mirar de reduir la situació de pobresa. Entre altres coses, perquè, segons diu el Govern, de les resolucions aprovades en el Ple de pobresa, la gran majoria s'estan realitzant, unes altres estan en curs, algunes altres es desenvoluparan, etcètera.

Tot i així, veiem que la realitat és tossuda i que la pobresa segueix afectant al voltant d'una cinquena part de la nostra població. Curiosament coincideixo amb la senyora Arrimadas: és veritat, hem de començar a pensar i acceptar que l'existència de la pobresa és un problema estructural i que ve de lluny. Clar, ve de lluny, per què? Perquè és la base de les polítiques econòmiques neoliberals vigents que vostès defensen. I per què? Perquè la cobdícia capitalista s'ha cronificat i la pobresa s'ha perpetuat. Potser val-

dria més la pena, pagaria més la pena parlar de lluita contra la cobdícia que no pas de lluita contra la pobresa.

I també, senyora Arrimadas, no parlaré ni d'independència ni de referèndum. Perquè, fixi's, del que vull parlar és de república, de república catalana, com el marc que ens ha d'obrir una porta i que ens ha de permetre crear un estat que posi realment les persones al centre de les polítiques públiques i desplaçar-ne aquest creixement econòmic del que vostès contínuament parlen. Com deia el president –president, això ja ho deia la CUP–, hem d'ajuntar..., no podem parlar de política nacional sense agenda social; no podem parlar d'agenda social sense parlar de polítiques nacionals. I en aquesta línia centrarem la meua intervenció en uns pilars mínims que creiem que han de ser basats..., en els que s'ha de basar aquesta nova república, aquest nou estat que volem construir.

El primer és el de la redistribució de la riquesa. Perquè sí, perquè som capaços de produir prou riquesa per al manteniment de tots i totes, però en canvi seguim perpetuant un model econòmic que sembla misèria. Hem de deixar de pensar en models assistencialistes per entendre que com a societat hem de garantir, per una qüestió de justícia, perquè estem parlant de drets, d'exercici de drets, una vida digna per a totes les persones que hagin nascut o no a casa nostra. Recordem-ho: casa nostra és casa vostra.

En aquest sentit, el Projecte de llei de la renda garantida de ciutadania de que paraven els membres del Govern repetides vegades fa una estona, entenem que és una proposta indiscutiblement imprescindible però encara insuficient. I diem «proposta» perquè, Govern català, malgrat vosaltres esteu fent una sèrie de publicitats i pagant planes senceres als diaris, vanagloriant-vos d'aquesta llei, aquesta llei encara no ha estat aprovada; aquesta llei encara està en discussió. I, per tant, caldria una mica de respecte per aquesta institució legislativa i per la comissió promotora de la llei, de la ILP, per deixar-nos que aprovem aquesta llei i després poder-la publicitar.

Dèiem que és imprescindible perquè ajudarà, sense cap dubte, a millorar la situació d'aquelles persones que pateixen misèria. Però que és insuficient perquè no entoma ni va a l'arrel del problema ni modificarà substancialment les desigualtats que patim. El president ens deia: «Amb aquesta renda garantida superem la situació de pobresa i oferim una vida digna.» Jo seria més modesta, jo diria que amb aquesta renda garantida de ciutadania podem garantir una subsistència decent, que és diferent d'una vida digna. Això sí, hem d'avançar que per garantir els ingressos per a tothom i per fer-ho possible seguim parlant d'exercici de drets: aquells que tenen més potser haurien de col·laborar més.

I, en aquest sentit, lamentem profundament que aquest Govern segueixi tancat en banda a l'hora d'entomar propostes que toquen els privilegis de les classes altes i que ni tan sols hagi volgut entrar a negociar la pujada de l'IRPF als trams més alts, l'impost de successions i donacions o el de patrimoni. Recordar que és cert, que podríem de moltes maneres millorar la fiscalitat catalana. A Catalunya hi han vint-i-set persones, famílies, que posseeixen en conjunt un capital equivalent a tot el pressupost de la Generalitat, 24.400 milions; el que representa 903 milions d'euros per cap, per família. Realment no se'ls poden aplicar mesures fiscals més adients en el camí de tenir..., de corregir les desigualtats i de reduir el llistó entre rics i pobres?

A més, la creació d'un nou estat ens ha de permetre la creació d'aquests instruments, nous instruments, que també parlava el Govern, en parlava el president. Quins nous? Per exemple, els de dipòsits bancaris, que ha estat suspès pel Tribunal Constitucional, o actuar sobre l'impost de societats o contra el frau fiscal per tal d'augmentar la recaptació i la capacitat de fer polítiques públiques en benefici de la majoria, en benefici d'aquesta gent més desafavorida.

Segon eix, reestructuració del sistema productiu i el marc laboral. Hem dit: «L'atur baixa.» L'atur baixa, però els nostres joves emigren, però s'instaura els treballadors pobres, però es cronifica la precarietat. Per tant, hauríem de veure si totes aquelles persones que, tot i treballant quaranta hores, com ens deia el senyor Iceta, no poden fer front a les seves despeses... I hauríem de recordar, també, que dintre d'aquest treball precaritzat hi ha la feminització de la pobresa: dones empobrides, dones amb graus de precarietat enorme, dones abusades laboralment; dones, dones..., sempre les dones en el pitjor lloc.

No ens podem permetre seguir construint un model econòmic basat en llocs de treball precaris, com bona part dels que genera el turisme –en parlàvem, de turisme–, i que, a més a més, provoca un munt d'externalitats negatives. Hem d'avançar cap a un model productiu basat en el sector industrial –que cal reconvertir, fer-lo més respectuós amb l'entorn, menys depredador de recursos, sostenible– i un sector agrari i la seva indústria derivada que permetin la sobirania alimentària del país i una producció equilibrada amb la demanda interna.

I per ajudar aquest procés cal la creació d'una veritable banca pública, que no descansi sobre l'acumulació de capital i la seva inversió per aconseguir beneficis a curt termini, sinó que prioritzi els sectors més estratègics i els beneficis socials; una banca que doni crèdit a la creació de teixit productiu i no a l'especulació immobiliària.

I si parlem de treballadors pobres, es fa imprescindible fixar un salari mínim. En aquest sentit, hem proposat en diverses ocasions rebaixar el sou dels alts càrrecs i fixar un salari mínim de 1.200 euros per a totes aquelles treballadores de les empreses contractades per la Generalitat de Catalunya, en les que trobaríem que la majoria de dones perceben sous inferiors als dels seus companys de feina. Equilibrem, doncs, des dels drets. Valgui dir que aquesta proposta ha estat rebutjada pel grup que dona suport al Govern així com per la majoria dels grups parlamentaris.

Tercer eix, la creació d'un sector públic potent que garanteixi els drets bàsics i la igualtat d'oportunitats. Hem de revertir les polítiques d'austeritat i el desmantellament del sector públic de les darreres dècades. L'equació és molt clara: cada vegada que privatitzem un servei hi ha una empresa que l'assumeix amb l'únic objectiu d'obtenir un benefici econòmic. I aquest benefici només es pot generar si el servei acaba resultant més car per a l'Administració o per als seus usuaris, o bé s'empitjoren les condicions laborals dels treballadors contractats.

Escoles, instituts, igual que la universitat pública, de qualitat i gratuïta, han de ser un element principal per garantir un mínim d'igualtat d'oportunitats i han de servir sobretot per trencar el cercle viciós de l'herència de la pobresa. Hem d'avançar cap a un model únic d'escola pública. I cal que aprofitem..., cal aprofitar aquest procés de creació d'una nova república per modificar els equilibris entre el sector privat i el públic, per disposar de més recursos i eines per posar-les al servei de la ciutadania. L'energia, l'aigua i les comunicacions no poden seguir en mans d'unes empreses privades que prioritzen el cobrament d'un rebut als seus clients per davant de la vida de les persones. Cal que recordem com Gas Natural va executar el cas de la ciutadana de Reus.

I, finalment, creiem que és bàsic acabar amb aquest capitalisme d'amiguets de l'entorn del *palco* del Bernabéu, però també del Liceu, on privatitzem tots els guanys per acabar socialitzant les pèrdues i acabant sent un pou de corrupció.

I, per últim, garantia del dret a habitatge. És cert, hem aturat 4.480 –aturats, no eliminats–, però resulta que hem tingut 10.800 desnonaments anuals, a un ritme de trenta diaris. No podem seguir permetent l'especulació amb un dret tan fonamental com és l'habitatge. I creiem imprescindible la intervenció pública en aquest àmbit. Cal pensar realment en l'accés a l'habitatge com un dret de totes les persones i no com una mercaderia. Allò ideal, allò just fora que les administracions públiques fossin les propietàries d'un percentatge important dels habitatges. Mentre no siguem capaços de revertir aquesta situació, hem de fer polítiques valentes de fixació de preus o expropiacions en cas de tenidors grans d'habitatges. Perquè l'Administració pública no pot, sota cap concepte, convertir les víctimes de l'exclusió residencial en culpables. Cal, conjuntament amb els ajuntaments, entomar el tema, el problema, i donar resposta al sensellarisme i sobretot avançar en un pla nacional d'habitatge que respongui a un paradigma actual i que traci una estratègia clara en funció del dret.

Estem davant d'una oportunitat única per fer d'aquest petit país un exemple i motor de canvi, per demostrar que hi ha altres maneres d'entendre les relacions econòmiques i socials, perquè, al final, la sortida de la pobresa no és només una lluita individual constant, sinó que ha d'esdevenir una lluita col·lectiva permanent.

Acabo; ara sí. A aquesta república dels drets, la CUP no voldrem pas repetir ni emular un altre estat del benestar; en coneixem les causes i els efectes. Volem una república que el quotidià sigui estar bé; una república on el manteniment de la vida, la dignitat i la

llibertat individual i col·lectiva esdevingui la base de convivència. Construïm-la; aleshores ja no ens caldrà fer més plenaris sobre pobresa.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula la senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Molt bé; gràcies, presidenta. Una salutació cordial, doncs, a tots el membres dels diferents, diguem-ne, actors socials que avui ens acompanyen; als membres del Govern, que també ens acompanyen, una salutació cordial; a tots, evidentment, als consellers, president, senyors, senyores, diputats i diputades.

Miri, jo començaré tal com ha començat la majoria de vostès. I, escolti'm, m'adreçaré fins i tot concretament a alguns de vostès. Senyora Arrimadas, si l'enemic és la pobresa i l'atur, per què no ha fet cap proposta, en lloc de marejar la perdiu durant deu minuts sense parlar res concret sobre pobresa, per exemple? (*Aplaudiments.*)

Senyor Iceta, nosaltres també parlem en nom de la gent que pateix, perquè, caram!, el president i els consellers se'n fan un fart d'anar a veure gent que pateix. Però sap què passa? Que, a diferència de vostès, nosaltres no creiem, diguem-ne, que el sector social i la gent que pateix sigui patrimoni nostre. No, no ho creiem. Nosaltres en tot cas els representem.

Senyora Ribas, el que no farem mai... –vostè anava posant zero en no sé què, zero en no sé quants–, nosaltres el que no farem mai és utilitzar la pobresa per treure'n redit polític. Per tant, senyora Ribas, zero demagògia en aquest tema, si us plau. (*Aplaudiments i remor de veus.*)

I, senyor García Albiol, vostès deuen entendre que han sigut molts torns d'intervenció i han començat tots, diguem-ne, abocant-hi tota la carn, a la graella –sí, senyor Coscubiela, deixi'm en tot cas intervenir com a mi em sembli–, però en tot cas... I, senyor Albiol, ens explicava la dificultat que tenia per articular la seva intervenció sobre pobresa, i és que segurament quan un es vol erigir en portaveu d'un govern de l'Estat que ha reduït més d'un 90 per cent de recursos econòmics estatals en polítiques socials a Catalunya, doncs, sí, segurament té dificultats, vostè, per, diguem-ne, plantejar-se aquesta seva intervenció. (*Aplaudiments.*)

Però, escoltin, a banda d'això... Jo volia començar la intervenció d'una altra manera, de debò, president, però, vaja, la veritat, diguem que m'han fet..., o m'han provocat, en tot cas –ja saben que amb mi, per això, costa poc–, a començar d'aquesta manera.

Escoltin, de totes maneres, creguin-me, en aquest Parlament passa quelcom ben curiós. Mirin, ningú que m'ha precedit en la paraula ha estat capaç de reconèixer de debò, allò, sincerament, la feina feta pel Govern, l'actuació, diguem-ne, feta pel Govern, la bona feina en matèria de lluita contra la pobresa, no? A vostès, sessió rere sessió plenària, diguem-ne, comissió rere comissió, els titllen, escoltin, d'inactius, d'inoperants, de paral·lisi governamental en matèria de política social; moltes vegades els diuen que on està el mentrestant, que vostès només estan obsessionats, diguem-ne, amb el full de ruta de la independència. Però, escoltin, passa una cosa ben curiosa: a l'hora d'atribuir-se mèrits sobre la feina que fa el Govern, escoltin, l'oposició corre a repartir-se'ls tots, a atribuir-se'ls tots. I dic jo, vaja, que si hi ha mèrits a atribuir-se i a repartir-se, doncs, deu haver-hi feina ben feta i deu haver-hi actuació de govern, diguem-ne, implementada amb èxit, no?

Mirin, la superioritat moral en el camp social, jo és que..., que vostès, diguem-ne, alguns, s'atribueixen, doncs, no sé, eh?, jo ja els hi assumeixo com un tòpic, diguem-ne, de la pràctica política d'aquesta cambra. Però, mirin, en política el reconeixement segurament a la feina feta per altres –jo després ho faré– i la humilitat, els hi ben asseguro, i vostès ho saben, també donen fruits. Només els demanem una miqueta de rigor; només els demanem que reconeguin allò. I el senyor Iceta veladament –veladament– ho ha fet. Però només els demanem, en tot cas, que allò que realment ha anat implementant el Govern, perquè la gent encara està atesa, perquè la gent segueix atesa, home, doncs, de tant en tant, ho reconeguin, no?

Perquè, mirin, això de negar la feina als qui governen però voler-se'n atribuir tots els èxits és una bona mostra de constant contradicció, diguem-ne, que massa sovint experimentem en aquest hemicicle. I, de debò, eh?, vaja, fa una certa gràcia, en tot cas, doncs, demostrar que en aquesta, diguem-ne, contradicció queda palesa la bona feina del Govern. Felicitats, consellers, conselleres, president, per la feina que fan.

Mirin, feina i acció de govern que no els negarem, com els deia, que part sigui fruit, doncs, de l'impuls, de l'obra de govern que porta a terme l'oposició. Clar, només faltaria! És que és un dret que tenim tots els diputats, i un deure que tenim tots els diputats, escoltin-me, de fer feina propositiva, d'implementar els nostres programes electorals. Clar que sí. Escoltin, però també estaran amb mi que gran part de l'èxit és obra d'un govern que va implementant el seu pla de govern inspirat en un programa electoral amb el qual es va presentar a unes eleccions.

Per tant, descoberta la contradicció, lamento dir-los a alguns que els avenços mundials en aquests aspectes que en polítiques socials i en concret en aquest país, diguem-ne, es produeixen..., no és gràcies només a alguns que patrimonialitzen o es patrimonialitzen del sector i que se senten propietaris del bé comú mundial, miri, no; és gràcies segurament a molta feina que fem tots plegats però que també fan, evidentment, les entitats del sector.

I des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, doncs, sí, nosaltres els volem donar les gràcies; els volem donar les gràcies per l'ingent esforç que estan fent, doncs, en aquesta matèria, i malgrat, doncs, la crisi que ens va portar en aquesta situació de vulnerabilitat. I tant! Escoltin, aquest Ple, en tot cas, que avui ens porten aquí, doncs, es va portar a terme molts pocs dies o molt poc temps després de que vostès prenguessin possessió. I, per tant, és el que els deia: una miqueta de rigor i de reconeixement, no?

Mirin, des de Junts pel Sí, ja els hi dic, no ens sentim únics propietaris dels avenços que necessàriament han anat implementant des del Govern. En tot cas, ens en sentim corresponsables, sí. Però saben què passa? Que la corresponsabilitat també és un bé escàs, diguem-ne, en aquesta cambra. Després els hi demostraré. Molts els critiquen per la seva obra de govern en matèria social, però si hagués estat per la voluntat pressupostària, deixin-m'ho dir així, d'alguns, ben poca feina haurien pogut portar a terme vostès.

Per tant, jo vull recordar-los que l'any 2017 no és que no poguéssim aprovar els pressupostos, és que no ens els van deixar ni debatre. I, per tant, doncs, estaran amb mi que, sense pressupostos, eh?, o amb pressupostos prorrogats del 2015, doncs, poques resolucions aprovades es podrien implementar. Però, no tenint-ne prou, la majoria de vostès –la majoria, no tots–, doncs, tampoc van voler donar suport als pressupostos del 2017.

Per tant, vostès únicament es limiten a demanar al Govern que actui en matèria social, però li neguen els recursos pressupostaris perquè..., bé, diguem-ne, amb els que realment, doncs, podrien implementar tot el que es proposen. Un cop més, incoherència. Però sobretot els diria que la manca de recursos pressupostaris aboca al fracàs de totes les mesures que vostès mateixos puguin proposar al Govern. Per tant, la negació a l'aprovació d'aquests pressupostos els fa, ara sí, corresponsables de la no implementació fins i tot del que vostès puguin arribar a proposar.

Afortunadament, aquesta cambra va aprovar el Projecte de Llei de pressupostos 2017, sense la majoria de la majoria, diguem-ne, de vostès, i varen poder –varen poder– del Govern implantar-se el 87 per cent de les mesures aprovades durant aquell ple monogràfic. Senyora Arrimadas, el 87 per cent estan implementades o en curs d'implementar-se. Vostè parlava del 55, que no. Escolti'm, sap per què n'hi ha moltes que encara, doncs, no han acabat? Doncs, perquè, és veritat, la vulnerabilitat no ha finit. I tot i que ha millorat, diguem-ne, la situació, suposo que, si en molts casos vostès donessin per acabades aquestes mesures, també tindrien una dosi de crítica extraordinària, perquè llavors els dirien que per què ho han acabat.

Miri, consellera Bassa –i ara se'n recordarà, vostè–, quan compareix a la comissió, sempre li he de dir el mateix: «Per l'oposició, mal si fan, mal si no fan», des del Govern. I evidentment, doncs, sempre ens trobem en les mateixes, no? Avui ens trobem davant del compliment, doncs, d'una moció que fa, diguem-ne, balanç del primer any de l'aprovació de la resolució, no?, on s'instava el Govern, perdonin, a petició pròpia. Senyora Arrimadas i d'altres, avui el president i els consellers compareixen a petició pròpia, no perquè ningú els hi hagi obligat. És així. (*Remor de veus.*) És així i és així com està re-

gistrat. Per tant, han comparegut el molt honorable president, l'honorable vicepresident, l'honorable consellera de Presidència, l'honorable consellera de Treballs i Afers Socials... (*Persisteix la remor de veus.*) Caram, si que es posen nerviosos. Jo els he escoltat atentament. Vinga, va, deixin-me acabar, que queda poquet, escoltin...

La presidenta

Silenci.

Anna Figueras i Ibàñez

I, en tot cas, han comparegut per avaluar que d'aquelles 270...

La presidenta

Silenci, si us plau!

Anna Figueras i Ibàñez

Descompti-m'ho, eh? (*Pausa.*) Per tant, han comparegut per avaluar que, d'aquelles 273 propostes que vàrem aprovar i acordar, un 87 per cent d'elles han estat implementades.

Com que no tinc massa temps i sí que vull acabar amb una cosa... President, consellers, amb tota la implementació, diguem-ne, de totes les propostes que vostès avui ens han anat desgranant..., diguem-ne que no ha estat fruit de l'atzar còsmic, eh? Ha estat fruit, doncs, de la voluntat d'un govern que vol millorar el benestar dels seus ciutadans i que compleix amb un programa electoral amb el qual es va presentar a unes eleccions. El Govern i el grup parlamentari, diguem-ne, que li donem suport estem fermament abocats a treballar per aconseguir allò que ens vam proposar, que era, com deia el president, la creació d'un estat que retorni als catalans i a les catalanes, amb serveis i prestacions, tot allò que generen per millorar les seves condicions de vida. Per nosaltres, l'eix nacional i l'eix social són indivisibles, indestruïbles. Volem millorar les condicions de vida dels catalans i les catalanes; estem en condicions de poder-ho fer des de Catalunya, com bé explicava el molt honorable president.

President, consellers, els encoratgem a seguir treballant per fer realitat el que els ciutadans d'aquest país ens van encomanar, que és abandonar la dependència nacional d'Espanya per millorar les condicions socials d'aquest país i la seva gent. Comptin amb la fermesa i la determinació del Grup Parlamentari de Junts pel Sí per fer-ho. Ni les pors que ens volen infondre alguns, ni les amenaces, ni la judicialització de la política, amb tot el que això comporta, ens faran perdre el camí que conjuntament ens vàrem traçar. Ens tindran al costat, com tenen al costat la majoria de la gent d'aquest país, per seguir treballant per la millora social de Catalunya. I, escolti'm, deixin-me acabar citant Espriu: «Ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble.»

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Figueras. Després de la intervenció dels grups parlamentaris intervinrà, per respondre en nom del Govern, la senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per intentar respondre les diferents intervencions, en primer lloc, crec que hi ha una diferència entre el que hem vingut a fer com a govern i el que han vingut a fer alguns dels grups parlamentaris. Nosaltres hem vingut a explicar-nos, una vegada més i les vegades que faci falta, com ho fem sempre que se'ns pregunta o que se'ns convoca, i com ho fem també *motu proprio*. I vostès majoritàriament han vingut amb el discurs fet; no escolten i, per tant, no ens poden interpellar o demanar una informació precisa sobre una qüestió concreta o discutir una dada o una altra, han vingut amb el discurs fet.

La cap de l'oposició deia: «Què està fent el Govern de la Generalitat per tirar endavant les mesures de la resolució?» Doncs, tot això que hem estat explicant, senyora Arrimadas, el que de manera puntual i transparent hem penjat en els informes de seguiment, el que hem estat explicant a les reunions de la comissió de seguiment i tot això que nosaltres hem estat explicant i que vostè segurament no ha escoltat. Jo he parlat, en la meua intervenció anterior, d'un marc normatiu que hem tirat endavant en

forma de lleis, com la Llei d'universalització de l'assistència sanitària, com la Llei de mesures de protecció del dret a l'habitatge. He parlat d'estratègies, de plans integrals, interdepartamentals, que hem explicat en seu parlamentària, que hem compartit amb les entitats socials, com el Pla de salut mental i addiccions, el contracte programa amb el món local. He parlat de convocatòries, d'ajuts, de programes concrets i d'eines que ens permeten conèixer una mica millor quina és la situació des del punt de vista social a casa nostra per poder ser molt més acurats a l'hora de dissenyar les accions i les polítiques concretes.

Vostè també deia: «Per fi avui parlem dels problemes de la gent.» Oi tant –oi tant. Vostè no ho sé, però nosaltres parlem cada dia dels problemes de la gent, i no només en parlem, sinó que tenim la responsabilitat d'ocupar-nos-en, d'aquests problemes de la gent. Miri, sap quin és el motiu d'alguns dels problemes de la gent? Doncs, per exemple, que Catalunya sigui la quarta regió en creació de riquesa per a les persones, amb PIB *per capita*, i que després de l'acció pressupostària de l'Estat i del nivell de preus passi a ser la novena regió en renda disponible per a les famílies, que això vol dir nivell de vida i això vol dir problemes de la gent, senyora diputada. Que siguem la penúltima en recursos rebuts d'aquest model de finançament caducat i injust, això també té molt a veure amb els problemes de la gent.

Portar el discurs escrit, eh?, d'antuvi i no escoltar els porta a dir i a afirmar coses que no s'han dit, o a oblidar, curiosament, allò que sí que s'ha dit i que segurament els fa ràbia que s'hagi dit o que s'hagi reconegut. En cap cas ningú, ni el president, ni el vicepresident, ni la consellera Bassa, ni jo mateixa, hem parlat de que Espanya té la culpa d'una cosa o d'una altra. Hem parlat de dades certes i objectives; dades certes i objectives que vostè faria bé de conèixer i, segurament, a partir de la seva enorme influència en el Govern de l'Estat, d'intentar atacar incompliments flagrants, deutes, dèficit fiscal...

Quan parlem de preocupacions de la gent, i ara m'adreço de manera més concreta al senyor García Albiol, sap què preocupa molt a la gent? La viabilitat de les pensions dins d'Espanya, això preocupa (*aplaudiments*); les males pràctiques del Govern de l'Estat amb relació a les pensions, i els discursos de la por que vostès generen amb relació a les pensions en una Catalunya independent. Això sí que preocupa a les persones. I el preu de l'energia també preocupa molt al sector econòmic, a les empreses, per la seva competitivitat, i també per l'impacte que això té sobre les llars familiars, sobre les persones.

Tornant a Ciutadans, jo li recomanaria que aquesta gran capacitat d'influència que vostès tenen l'apliquin a l'hora de reclamar més recursos a l'Estat, recursos que a nosaltres se'ns neguen, i segurament que hi ha hagut una oportunitat perduda amb l'elaboració dels pressupostos generals de l'Estat. No cal que li recordi aquelles dues esmenes que vostès van presentar, que després s'han convertit en zero, perquè les van retirar. Però, en tot cas, vostè no ha fet esment de cap mesura en concret, no m'ha demanat..., no m'ha interpellat sobre cap mesura en concret, de les moltes que conté aquesta resolució. Per tant, crec que ho podem deixar segurament aquí.

Algú també ha fet referència a un suposat discurs del Govern complaent. (*Veus de fons.*) Per a res. Aquest Govern és molt exigent amb si mateix i fa tota l'autocrítica que faci falta. Som molt exigents. Ens agradaria disposar de més hores al dia, no cal dir de més recursos i de més facilitats també, a vegades, aquí al Parlament, però, en tot cas, els asseguro que, d'autocrítica, no ens en falta.

Qui s'ha retirat del compliment de les seves obligacions respecte als ciutadans de Catalunya? Qui s'ha retirat de les seves obligacions? S'ha retirat el Govern de l'Estat, per exemple en matèria de la Llei de la dependència; s'ha retirat, s'ha anat retirant de manera progressiva. I vostè, senyor Iceta, ho ha reconegut, vostè hi ha fet referència. Però podríem parlar de molts altres àmbits igualment sensibles: qui s'ha retirat, qui és el culpable d'un infrafinançament crònic del nostre sistema sanitari?, o qui s'ha retirat respecte als centres especials de treball o de tantes i tantes polítiques socials que afecten les persones, i les persones més vulnerables?

Pensava que no calia, perquè ho hem dit, ho ha dit el president en la seva intervenció, però nosaltres posem absolutament en valor la tasca dels ajuntaments, dels consells comarcals i de les diputacions en tot allò que té a veure amb les polítiques de suport a les persones. Miri, en aquest Govern, que alguns de vostès han acusat de ser tan insensible i de girar l'esquena al món local, s'hi compten fins a tres exalcaldes –no dos, sinó

tres— i quatre regidors i regidores. Per tant, els asseguro que la feina ingent en èpoques molt dures —no només ara, sinó fa molts anys— d'ajuntaments tirant endavant polítiques socials, fins i tot més enllà de les seves estrictes competències, la tenim molt present. I la relació d'aquest Govern, la tasca d'aquest Govern amb el món local és fluida i és intensa, i això és en benefici del conjunt de ciutadans i de ciutadanes. I no cal dir amb relació al tercer sector social, amb els que treballem colze a colze, amb instruments potents, com el Pla de suport al tercer sector social, o la col·laboració que existeix en matèria d'habitatge amb la cessió d'habitatges per a la seva gestió.

Ho deia fa un moment la diputada Figueras quan parlava de zero demagògia, és evident: zero cofoisme, i per si no havia quedat prou clar, que crec que sí, zero cofoisme, zero apropiació de la feina feta entre tots, abans i ara, i zero demagògia, efectivament. Dic això de la «zero demagògia» perquè el senyor Iceta segurament ha obviat una dada important: en el pacte del Tinell, senyor Iceta, hi figurava la redefinició de la renda mínima d'inserció. I van tenir vostès set anys, concretament els departaments d'Economia i Treball, amb consellers del Partit Socialista al capdavant i en èpoques pressupostàries molt més plàcides per a la millora, per a la millora d'aquesta renda mínima d'inserció.

Ara fem un trànsit, un transit estratègic i absolutament necessari cap a la renda garantida de ciutadania, que serà possible, sí, per la feina de tots, però també per la voluntat política d'aquest Govern de Junts pel Sí, en un moment, des d'una perspectiva pressupostària, molt i molt més complex.

Rigor quan parlen de la cartera de serveis. Saben perfectament que estan en reorganització les 177 prestacions existents. Aquest és el nostre compromís.

Coneixen també que les bases de la Llei de l'autonomia personal van ser presentades, senyora diputada, senyora Ribas, en comissió fa quinze dies. Potser vostè no hi era i ho desconeix, però, en tot cas, aquestes bases ja van ser presentades —no m'escolta, com tampoc m'escoltava abans.

El Comitè Interdepartamental dels Protocols d'Abusos Sexuals a Menors: s'han celebrat cinc reunions, no està aturat, està fent una feina intensa en aquest sentit.

S'ha parlat dels menjadors de secundària: com a govern, estem donant cinc mil ajuts de menjador a secundària. Funcionen els serveis socials, hi ha garantia de suficiència alimentària amb recursos de la Generalitat, dels ajuntaments i de les entitats socials. Per cert, un menjador escolar que representa només el 10 per cent dels àpats que ha de fer un nen. Deixin de fer demagògia amb una qüestió tan sensible, jo els hi demano, deixin de fer demagògia en una qüestió tan sensible.

En matèria de dependència, més enllà de l'infrafinançament, més enllà de la retirada del Govern de l'Estat de les seves obligacions, que estan marcades per llei, s'han pogut acreditar nou-centes noves places per acollir usuaris amb prestacions econòmiques vinculades. Ha entrat en vigor sense finançament complementari el grau 1 de dependència, però s'ha pogut incrementar el contracte programa, i aquest 2017 també hi haurà un increment de gairebé 35 milions d'euros al respecte. També nova convocatòria —ho he dit abans, però de manera molt ràpida— de 1.500 places col·laboradores amb aquells territoris on hi ha més necessitat cap a alguna cosa, s'analitza també en el territori quines són les seves necessitats i així es programa, malgrat aquest infrafinançament existent pel que fa a aquesta llei. Saben de la voluntat d'avançar en aquesta definició de la llei catalana, que a diferència de la llei actual, de la llei estatal, vol impulsar la prevenció i posar en valor el dret a decidir de les persones pel que fa al seu projecte de vida.

En diverses ocasions han parlat del grau d'incompliment, diuen alguns de vostès, de la resolució objecte d'aquest debat. He intentat fer un paral·lelisme entre el redactat concret de moltes d'aquestes mesures i el grau de compliment, que és important en molts àmbits. L'increment de tres-centes dotacions per millorar les plantilles en centres d'alta complexitat, cent quaranta dotacions més de personal docent per a l'escola inclusiva en l'àmbit d'ensenyament i de cultura; setze mesures, sis de les quals ja estan en aplicació i set en curs. No n'hi ha cap altra que depengui d'altres organismes o que obeeixi a una seqüència; per tant, estan totes treballant-se i estan totes aplicant-se: els ajuts per a llibres de text, el Pla pilot experimental d'itineraris formatius específics, les cinquanta noves unitats de serveis especials educatius, el programa «Apropa cultura», que s'anirà desplegant en tots els equipaments de municipis adherits al sistema públic d'equipaments escènics i musicals de Catalunya.

També l'increment de pressupost del Servei d'Ocupació de Catalunya, nous programes orientació, de formació per a persones joves, persones de més de quaranta-cinc anys, amb un pressupost de 53 milions d'euros. També l'increment de recursos destinats a la inserció de persones amb discapacitat en l'empresa ordinària i el mercat protegit, amb un esforç també important, amb diàleg constant amb el sector. La participació de setanta mil joves en el programa de garantia juvenil.

I en l'àmbit de la salut els he parlat de la llei que demà al matí podrem discutir aquí al Parlament. Una de les resolucions marcava la implementació d'un pla d'urgències a Catalunya. S'ha presentat el Pla nacional d'urgències, que definirà el temps màxim que un usuari pot estar físicament a les urgències hospitalàries; se n'estan definint les bases i hi estem treballant intensament. També pel que fa a la disminució de les llistes d'espera.

La resolució també deia: aprovació del Pla de salut; s'ha aprovat el Pla de salut de Catalunya 2016-2020. La integració del servei de salut en els serveis socials per potenciar l'autonomia personal i l'atenció a la dependència; això és el PIAISS, la integració del PIAISS, un avenç pel que fa al nivell de prioritització també de l'atenció integrada, social i sanitària. El reforçament del Pla integral de salut mental, literal: resolució del debat que es va realitzar fa més d'un any al Parlament. Es va aprovar el Pla d'atenció integral a les persones amb trastorns mentals i addicions, una presentació que vam realitzar en el si del Palau de la Generalitat, amb la presidència del president. I estem treballant en altres plans importants, com el Pla nacional d'educació i promoció de la salut, interdepartamental de salut pública i en el balanç del pla anterior.

En la regularització d'estrangers hi havia una sola mesura, que demanava la supressió de les taxes que gravaven l'elaboració dels informes d'estrangeria. S'ha posat..., és un fet, s'han eliminat, s'han suprimit aquestes taxes, precisament per facilitar la tramitació d'aquests informes a les persones en situació de més vulnerabilitat, evidentment, en compliment d'aquesta resolució parlamentària.

Deia abans: persones refugiades, una prioritat de país, una prioritat de govern, una prioritat de la societat que va tenir també la seva translació en les resolucions d'aquell monogràfic. Hem aprovat el Pla català de refugi, que és pioner a Europa, s'han inventariat més de 1.200 places amb recursos habitacionals de tipologia diversa i s'ha transmès al comissionat de migracions europeu la disponibilitat de Catalunya d'acollir 4.500 persones refugiades, davant la situació dramàtica de milers i milers de persones, com a conseqüència de la crisi humanitària, la inacció dels estats –abans m'hi he referit–, i també responent a la voluntat acreditada de la societat catalana, de l'expertesa i coneixement de les entitats de referència i a una mobilització ciutadana que ha estat referent a tot Europa.

També, la resolució ens mandatava reclamacions al Govern de l'Estat, de recursos, precisament, per atendre necessitats que requereixen les finances de la Generalitat i per preservar l'estat del benestar. Ho hem fet, ho continuem fent. Hem mantingut els salaris dels treballadors de l'Administració pública, hem mantingut la política de no vendre cap actiu mobiliari vinculat a empreses públiques o a fer noves vendes d'actius immobiliaris, tal com redactava aquesta mateixa resolució de la que ara estem fent-ne el compliment. I a partir d'aquí, assenyalar que totes aquestes mesures que estem detallant, i més que ens agradaria fer, i amb més celeritat, i portar aquí un grau de compliment, no del 83 per cent, no del 78 per cent, sinó del cent per cent, no ho podem fer d'aquesta manera i amb aquesta celeritat, tenint en compte el bloqueig insistent amb què ens trobem, amb tantes i tantes polítiques que són claus per al dia a dia de les persones.

Hi ha un estat a l'altra banda que no ens ajuda gens en la lluita contra la pobresa, que ha deixat a zero moltes polítiques socials, moltes partides pressupostàries destinades a polítiques socials. Com deia abans el president, no és una opinió, són fets, són fets objectius. Malgrat aquestes dificultats –malgrat aquestes dificultats–, la col·laboració de tots, del món local, de les entitats socials, de la iniciativa privada, la tasca d'impuls que realitza aquest Parlament ens porten a poder presentar crec que un grau de compliment que és satisfactori, no cofoista, és satisfactori, perquè podem acreditar els avenços que s'han produït en molts àmbits, i sobretot podem acreditar, i també són fets objectius i constatables, la prioritització des d'una perspectiva pressupostària. Pressupost, inclusió en el pla de govern, en definitiva, prioritització de totes aquelles accions que tenen a veure amb les persones.

El Govern no es troba sol en la lluita per la justícia social i contra la pobresa, de la mateixa manera que no està sol el món local, no estan soles les entitats socials. Treballem de la mà, ho fem plegats, ho fem des de fa molts anys i sabem que aquesta és una combinació guanyadora. Com deia abans: mentre existeixin unes taxes de pobresa que continuen sent molt elevades, vull recordar, ho eren en temps de bonança econòmica, ho eren i molt altes, però mentre existeixin aquestes taxes ens continuarem arromangant per disposar d'un bon estat del benestar, per disposar de recursos que ara no disposem, d'eines que ara no disposem, per evitar el bloqueig constant en el que, per exemple, ens veiem afectats quan s'aproven lleis en aquest Parlament, a vegades per amplíssima majoria, a vegades sense cap vot en contra, però que després són bloquejades per part de l'Estat, és evident que creiem des del Govern, i n'estem convençuts, estem treballant –aquest és el nostre compromís– per poder disposar d'un estat propi.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Munté. A continuació té la paraula la senyora Noemí de la Calle, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Buenas tardes a todos. Hace más de un año de la celebración de un Pleno en el que se aprobaron medidas (*remor de veus*) para intentar paliar el sufrimiento de...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Noemí de la Calle Sifré

...los que peor lo estaban pasando, ¿y saben cuánto de lo aprobado se ha cumplido? Menos de la mitad. ¿Y saben a quién se han dejado de lado? Pues, a las personas que estaban teniendo problemas para acceder a una vivienda, porque no se está invirtiendo lo necesario para cubrir todas las necesidades que hay. Ni siquiera lo mínimo que dictan nuestras propias leyes, con las que se ha dotado este Parlament. Si se hubiera hecho ese trabajo en materia de vivienda, no se necesitaría una ley antidesahucio.

También se ha dejado de lado a los autónomos, que han sufrido muchísimo; han sufrido muchísimo en esta crisis, que son los que dan empleo a uno de cada cuatro trabajadores asalariados, que muchos han tenido que bajar la persiana, pues, en esta crisis, arrastrando con ellos a toda su familia a la pobreza, y que siguen sin tener un interlocutor directo con el Govern.

En las dos reuniones de seguimiento que se hicieron en 2016, la excusa para no cumplir las medidas era que no había presupuesto, que estábamos en prórroga presupuestaria, pero cuando les decíamos que en prórroga presupuestaria se podían hacer transferencias entre departamentos y entre partidas nos contestaban que no, que no se podía. Pero bien que traspasaron dinero para cosas que sí les interesaban, como, por ejemplo, para alimentar la burbuja informática de los CTTI, que ya contaba con 370 millones presupuestados y se cogieron 23 millones de la sección del *deute* para traspasarlos a esta burbuja informática. Entendemos que, bueno, pues, para esto sí que se pueden hacer estos traspasos, pero para becas comedor o para la dependencia no se podían hacer.

Para dar solución a la emergencia social todo ha sido excusa tras excusa. Dicen que más del 80 por ciento de las medidas están en curso o se están aplicando, pero es que cualquiera que se lea este informe con un poquito, con un mínimo de atención observará que esa afirmación, pues, no es cierta, es una tomadura de pelo, como ya hemos manifestado en otras ocasiones. Nosotros hemos analizado el informe y no salen las cuentas. Solo se están aplicando un 45 por ciento de las medidas, y «pichis-pichis», de aquella manera. Pedían ustedes rigor, pero este informe no lo tiene. Esto más que un informe de incumplimiento es un informe de «incumplimiento y mentiroso». Porque, realmente, no se están aplicando las medidas.

A ustedes no les gusta trabajar; eso sí, las *performances* se les dan muy bien; montar numeritos es su especialidad. En la última reunión que tuvimos en 2017, atrasaron varias horas el comienzo de esa reunión porque tenían que leer un manifiesto separatista, otra de sus *performances*, a solo unos metros de donde tenían que estar en ese momento

dando explicaciones del cumplimiento de estas medidas, no solo a los grupos parlamentarios sino a las entidades sociales. Y eso es una falta de respeto; es una falta de respeto y desconsideración con las personas que más sufren y las que más protección necesitaban en ese momento de la Administración. Y así demostraron y demuestran día a día sus prioridades.

En la intervención del *president* hemos escuchado cero autocrítica, todo lo hacen muy bien, y entonces, ¿por qué los datos han empeorado? Pues, la respuesta ha sido, como siempre, la del déficit fiscal, «España se lleva nuestro dinero», pero es que esa es la respuesta arquetípica del «España nos roba». Pero ¿saben qué? Que los inventores del «España nos roba» son de su partido y ahora mismo los tenemos sentados en el banquillo de los acusados precisamente por eso, por robar. ¿Quién roba realmente a los catalanes? ¿Quién se está llevando el dinero? ¿Quién?

Señora Figueras, entendemos que usted tiene un papel muy difícil porque tiene que defender al Govern, pero eso que no le impida escuchar. La señora Inés Arrimadas ha hablado de conciliación, de precariedad laboral, de nuestra moción para combatir la pobreza femenina, de nuestra ley para mejorar las listas de espera en dependencia, ha hablado de nuestra ley también para ampliar el permiso de paternidad. Yo creo que usted no ha entendido muy bien de qué iba el Pleno de hoy. Era para que el Govern viniese a explicar por qué no ha hecho lo que debería estar haciendo, no para que los grupos parlamentarios presentasen unas medidas que ya se presentaron. O sea, la oposición ya ha hecho su trabajo; ahora le toca al Govern trabajar un poquito.

Señora Munté, los presupuestos de España, Ciudadanos ha conseguido un aumento extra de casi 1.100 millones de euros para Cataluña, que se van a ir a sanidad, que se van a ir a educación, que se van a ir a servicios sociales. No necesitábamos hacer enmiendas porque esas partidas presupuestarias, esa financiación para Cataluña ya estaba metida en los presupuestos. Y ustedes, claro, es que no consiguen nada, pero es que quizás es porque están en el Grupo Mixto, ahí en el gallinero, y por eso no se enteran, ¿no?, de lo que hace Ciudadanos en el Congreso. (*Aplaudiments.*) Ustedes para lo único que trabajan es para su aventura secesionista, pero por suerte hay otros que sí queremos trabajar y lo estamos haciendo.

Ciudadanos es el grupo parlamentario que más propuestas sociales ha presentado en esta legislatura, y esperamos que se convoquen unas elecciones autonómicas lo antes posible para que dejen paso a un gobierno que sí trabaje para todos los catalanes.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora De la Calle. A continuació té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats, diputades, hem assistit a l'esperable exercici del Govern d'anestèsia parlamentaria per sobredosi d'informació amb l'esperança de justificar l'injustificable. Confonen l'abundància amb la qualitat de les accions. Per vostès aquest tema és un pur tràmit parlamentari. Han estat més preocupats per omplir el contingut de l'informe del Ple de pobresa que de fer efectives les accions que contempla.

Senyora Munté, li diré dades concretes. Porten des del 2016 estudiant la realització d'un informe sobre la situació dels serveis socials amb els professionals, quinze mesos després continuen estudiant. Porten des de l'abril de l'any passat tramitant el decret del fons d'atenció solidària de subministraments bàsics, catorze mesos després continuen igual. Són incapaços de signar un conveni amb les elèctriques pel pagament de les factures. En un any gairebé han doblat el nombre de famílies que engreixen les llistes d'espera per a un habitatge social, hi han 750 famílies esperant actualment. Durant l'any 2016 es van comprometre a augmentar el nombre de places de centres d'acolliment per a dones víctimes de la violència masclista; senyor president, aquí ha demostrat l'esforç del seu Govern, quatre noves places –quatre noves places– més en un any. Porten un any estudiant la creació de línies de beques per als alumnes de formació professional i

un any després continua en estudi; a aquest ritme hauran acabat els estudiants de la formació professional i vostès no hauran fet els deures.

En un any porten estudiant que el SOC pugui fer una oferta formativa per a persones amb discapacitat; quinze mesos després no tenim res. Havien de constituir el Consell del Treball Autònom de Catalunya i vostès diuen que és una mesura en curs en el seu informe, però aquest consell encara no s'ha constituït. Des de maig de 2016 estan estudiant incloure a la cartera bàsica de la sanitat pública per als menors d'edat els serveis odontològics, els audiòfons i les ulleres; a hores d'ara, res de res. I fins i tot tenen la barra de dir que estan aplicant el mapa de prestacions socials de Catalunya. Quin mapa? El que va presentar la senyora Munté el juliol del 2014? El que ens va dir la consellera Bassa que faria de manera electrònica? Com s'aplica un mapa de prestacions? Vostès diuen que està en curs.

Suposo que no cal els recordi, com feia el president del meu grup, que han estat incapaços –perquè jo crec que no tenen la voluntat de fer-ho– de desplegar la Llei de drets i oportunitats de la infància: set anys després de la seva aprovació, tres decrets. Porten dos anys sense reunir la comissió de seguiment de la Llei de dependència mentre el seu Govern ens ha situat en el segon lloc del rànquing estatal en temps d'espera per rebre una prestació de dependència.

Per cert, senyora Munté, amb relació al PIRMI, jo li recordo que en el pacte del Tinell Esquerra Republicana hi era. Per cert, encara avui no hi ha acord de la renda garantida de ciutadania; hi estem a prop i espero que sigui aviat i espero que es faci, perquè els grups hem hagut de parilitzar la darrera proposta del Govern, que era que entre el moment que fa la persona la sol·licitud fins que cobra la renda garantida de ciutadania poden passar vuit mesos, amb silenci administratiu negatiu. Aquesta és la urgència que demostra el Govern, no només en el Ple d'emergència social sinó també en els mesures que vol portar en aquest Parlament.

Senyora Figueras, la seva intervenció massatge... Ara no la veig aquí, la senyora Figueras, però la seva intervenció massatge... (*veus de fons*) –gràcies–, vostè ha confós molt. Miri, vostè no ha parlat de pobresa, vostè fa aquesta intervenció per intentar defensar el Govern davant d'un informe que de totes, totes no compleix els acords que es van emprendre. Vostès poden continuar fent els documents de seguiment del Ple de pobresa, omplint caselles amb els accions que els fan dormir tranquils, però que no es corresponen amb la realitat, ni tan sols són capaços d'actualitzar-los com cal.

Un altre exemple, davant la mesura per evitar la marginalitat dels habitatges protegits vostès diuen que està en curs, però amb les dificultats, perquè els pressupostos no estan aprovats. Això és el que diu el document, eh? El document diu que els pressupostos encara no s'han aprovat. Per tant, la validesa d'aquest informe i, per tant, aquest 85 per cent del compliment de les seves mesures, home, si un es fa una lectura detallada del document veurà que és fals i que és mentida; no hi ha un 85 per cent de mesures aprovades.

Acabo. El seu Govern viu en una realitat paral·lela. Els serveis socials continuen col·lapsats; els centres d'acolliment estan sobresaturats, nens dormint als passadissos i sales polivalentes que es converteixen en improvisats dormitoris; les ràtios de professionals no es compleixen; els menors no acompanyats continuen esnifant cola als carrers de Barcelona; la gent gran continua tenint problemes per accedir a una residència i els treballadors amb discapacitats són víctimes d'ordres de subvenció del seu salari mínim que contradiuen el que el Parlament aprova dies abans.

I acabo. Demà és dijous, i no sé si vostès saben què passa els dijous. Miri, a la ciutat de Santa Coloma els dijous són dies de desnonaments –els dimarts i els dijous. Demà es portaran a terme a l'Àrea Metropolitana de Barcelona segurament cinquanta desnonaments, i la Generalitat ni hi és ni se l'espera. Hi haurà els ajuntaments, hi haurà els professionals, però vostès, en aquest tema, que és un tema cabdal amb relació a l'emergència social, no hi són, no hi han estat mai.

Senyores i senyors, el pitjor que poden fer, vostès, és no complir els acords del Ple de pobresa, entre altres coses, no tant pel respecte a aquesta cambra, sinó perquè vostès, fent-ho així, estan cronificant la pobresa a Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, per aclarir un concepte, per començar, és cert que administrativament compareix el Govern a petició pròpia –és cert–, a petició pròpia arrossegada. A petició pròpia complint una resolució de Catalunya Sí que es Pot que forçava que al cap de dos mesos, màxim, es vingués a donar aquest compliment. El Ple fa un any i tres mesos es va produir, perquè el vam demanar dos grups de l'oposició, i el seguiment del compliment de forma periòdica és perquè hi va haver una resolució que vam presentar i que vaig redactar jo mateixa.

Quan hi ha prioritat per part del Govern, que això és el que els «alletjava»..., quan hi ha prioritat per part del Govern per dur a terme un tema, es nota –es nota. Realment, vostès, quan tenen la iniciativa en un tema, es nota. Fins i tot, hi posen unes presses excessives, a molts dels temes. En aquest, en el de l'emergència social, se'ls nota massa que no és la seva prioritat. Se'ls nota des del primer dia de govern, i se'ls continua notant quan ens fan aquests tipus de compliments del Ple d'emergència social, perquè és impossible creure'ns aquest 87 per cent de compliment.

I li vaig a una proposta concreta, senyora Munté. En el proper informe, el juliol, que presentin, posin-lo amb indicadors d'impacte, amb informació precisa i acurada i amb rigor, si us plau. És que deixarem de creure'ns-ho, si no, perquè cada vegada que ens han presentat un d'aquests informes els poso de manifest qüestions com, per exemple, que ens estiguin dient reiteradament que està en aquest 87 per cent de compliment, que estan fent millores de les figures fiscals ja existents, com successions, patrimoni, IRPF o que s'ho estan plantejant. Escoltin, quatre vegades ho han posat a votació i no volen fer-ho!

O ens posen que està en aquest 87 per cent de compliment el tema de la renda bàsica. Diuen que s'està fent un estudi de la renda bàsica entre iguals en el marc de la ponència de la renda garantida. Mirin, jo formo part d'aquesta ponència, no s'ha parlat d'aquest tema per a res. No. Clar, no ens ho podem creure, quan ens posen aquestes dades dins l'informe de compliment o quan donen per complert fer un informe de progrés social amb unes notes que va fer el Departament d'Economia que no serveixen per a res. No. Per tant, si us plau, posin-li rigor, posin-li dades precises, acurades, i posin-li indicadors d'impacte.

I li faig una altra petició..., i aquí ja amb la innocència, eh?, absoluta, perquè segurament no la compliran. Però crec que en dies com avui el que ens cal ja no només és estar complint el que vam aprovar fa un any i tres mesos, sinó estar actualitzant a les noves realitats d'emergència social que tenim. Avui el que està passant és que la gent no pot pagar el pis per la bombolla dels lloguers. Posin mesures en aquest sentit, posin-les directament, que no hàgim de forçar-ho des de l'oposició. Avui el que està passant és que hi ha treballadors i treballadores pobres. Posem mesures en aquest sentit, que no les hàgim de forçar des de l'oposició, eh?

I una última reflexió, també, si m'ho permeten, i aquí no ho faré amb paraules meves, sinó que m'agafaré les paraules d'altres per dir-los el que crec que són els nostres deures avui en aquest Ple, que és fer un compliment..., fer una avaluació d'aquest informe de compliment i d'aquesta compareixença que vostès venien a fer aquí. Nosaltres els hem dit «insuficient».

Els hi dic ara amb paraules d'altres, amb paraules de la plataforma Pobresa Zero, a mig any del Ple d'emergència social, que els deien: «La translació a la pràctica està resultant molt lenta i decebedora. La resposta per part del Govern català a les necessitats de la població més vulnerable no ha millorat substancialment i continuen pendents mesures urgents que s'arrosseguen des de fa massa anys.» I avui... –avui, això era fa mig any–, i avui, la Taula del Tercer Sector ens feia arribar a tots els diputats i diputades també la seva valoració dient: «És cert que s'ha fet feina, és cert que hi va haver un impuls inicial important, però avui hem vist molt disminuïda aquesta bona marxa en els darrers mesos. Lamentem no poder constatar informació nova, concrecions, valoracions o noves actuacions en moltes de les mesures d'aquest resolució, la resolució del Ple d'emergència de fa un any i tres mesos.»

Sí, avui s'ha de posar una nota al compliment per part del Govern d'aquella resolució del Ple d'emergència social, de mesures urgents per respondre a l'emergència social. I la nota és «insuficient», no només del que no han estat fent, sinó fins i tot de la informació que ens aporten. I el trist d'això no és que ens estiguem tirant, no?, allò, floretes o tomàquets; el trist d'això és que l'incompliment d'aquestes mesures afecta una ciutadania que ho està passant molt i molt malament, i que té un índex de pobresa que no es redueix en els percentatges que s'hauria d'estar reduint, però que, a més, la gent que és pobre cada vegada ho és més. I això tampoc no ens ho han dit amb les dades inicials, president.

Li diria, al senyor Junqueras, que no és aquí però l'hi poden traslladar, que sí, apuja el PIB, però, com li deia abans, s'incrementa molt més la cruesa i la duresa de la pobresa que tenim en el nostre país. A nivells iguals que apuja el PIB, s'incrementa la duresa i la cruesa de la pobresa que tenim al nostre país.

Per tant, estem parlant de persones i estem parlant de circumstàncies molt difícils quan estem parlant d'aquestes qüestions de què hem parlat avui en aquest Ple. Si us plau, rigor, rigor i seriositat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Ribas. A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. Honorable president, avui hem tingut una gran decepció, president. En anteriors intervencions, vostè s'havia guardat la hispanofòbia i la independència per al final. En altres plens de pobresa ho havia deixat per a la seva intervenció final, però avui hi ha anat directament des del principi, no ha tingut aquest pudor.

I jo..., escoltant-lo, em semblava sentir Umberto Bossi. De fet, mirin, aquest cartell... *(l'orador mostra un cartell a la cambra)*, quan el sentia, em venia aquest cartell. Sí. Se'n recorden d'aquella metàfora dels ous i les gallines del conseller Homs? Doncs, miri, sembla que la Lliga Nord en va fer un de molt semblant. Perquè aquest és el tipus de discurs que ha fet vostè, conseller.

I en un debat... –i president–, en un debat de solidaritat, de justícia social, ens ve a parlar d'egoisme fiscal, ens ve a parlar de posar fronteres a la solidaritat. Vol que traiem les balances fiscal internes a Catalunya? Vol que parlem de l'espoli que patim els barcelonins, bastant superior al que vostès diuen que pateix Catalunya amb la resta d'Espanya? Vol que parlem de tot això? *(Veus de fons.)* Doncs, doni'm més temps i ho faré. *(Rialles.)*

Jo, a vegades... *(Aplaudiments.)* Jo, a vegades, penso, senyores i senyors diputats, que si no existís el Partit Popular se l'haurien d'inventar. *(Rialles.)* Què farien sense nosaltres? De què parlarien? Com justificarien els seus fracassos? Com amagarien les seves incompetències? I penso també en l'esquerra. Si no fos amb la demonització del PP, com ens explicariem que quan governaven vostès a Catalunya i a Espanya la taxa de pobresa era del 20 per cent estructural en un període de bonança econòmica i de prosperitat? *(Aplaudiments.)* Si no fos per un conflicte alimentat cada dia a través de la propaganda, com ens explicarien vostès –que han governat quaranta anys Catalunya, que han pactat, com els deien abans, tots els sistemes de finançament de Catalunya– que la nostra terra estigui endeutada fins a les celles, fregida a impostos, tenallada per la burocràcia, fortament tensionada i sense cap altre rumb més enllà d'un xoc tristíssim? Com ens ho explicarien, si no fos amb aquesta propaganda constant i amb la criminalització del PP i del Govern de l'Estat?

Però no veuen que el conflicte, president, és una terra cremada, que no porta res de bo a Catalunya? S'imaginin –i ja els ho vaig dir l'altre dia– a on podríem arribar si dediquéssim la meitat de temps, energies, paraules, tertúlies, debats, conflictes, baralles pel procés, a bastir el creixement econòmic i a lluitar contra l'exclusió i la pobresa? S'ho imaginin?

Jo no dic que no hagin fet res, sí que han fet coses; entre altres coses, perquè el Parlament –perquè el Parlament– els va marcar un full de ruta molt clar. Però hi ha moltes famílies que esperen bastant més de vostès. Esperen, per començar, una sola mesura;

els hi deia el meu president de grup: «Una sola mesura en cinc anys per afavorir el creixement econòmic i la recuperació a Catalunya.» És que vostès són un govern políticament paràsit, perquè viuen de les reformes que ha fet el Govern central mentre vostès no fan absolutament res. *(Alguns aplaudiments.)*

I és veritat, necessitem consolidar la gasolina de la recuperació i del creixement econòmic, però necessitem, també, enfortir les xarxes de suport, les xarxes de promoció, les xarxes de justícia, de solidaritat, de redistribució. Necessitem reforçar els serveis públics i enfortir el tercer sector amb una nova política social des de l'òptica de la subsidiarietat i des del lideratge de la societat civil.

Hem de garantir la igualtat d'oportunitats i hem de garantir el creixement i una societat inclusiva. I això com es fa? No és fàcil, president –no és fàcil–, però si estem tot el dia parlant del procés, doncs no podem parlar d'això. Hem d'aconseguir inclusivitat en els processos, inclusivitat en els resultats, respectant la llibertat. I aquest és un dilema, i és un gran repte que no és fàcil de quadrar i que ens hauria de dedicar la majoria del temps.

S'han referit vostès a l'habitatge, i voldria parlar un moment de l'habitatge, del dret a l'habitatge, a veure quan baixen d'una vegada l'impost català de successions patrimonials d'habitatge, de transmissions patrimonials d'habitatge, perquè els joves i les classes mitjanes es puguin comprar un pis, perquè amb un 11 per cent és molt difícil. I això dificulta a moltes persones poder-se comprar un pis.

Sobre el tema de la pobresa energètica i les lleis antidesnonaments, el Partit Popular català està on va estar en el seu moment i on va votar en el seu moment. I els demanem que vagin a la comissió mixta, a la comissió bilateral, a negociar a fons amb l'Estat per acordar una interpretació correcta per evitar la impugnació d'aquesta llei. Efectivament, té matisos: depèn de com es miri es pot veure d'una manera o d'una altra. Els demanem que s'impliquin a fons en la negociació. I el PP català està on va estar i on va votar.

I acabo, presidenta. La ciutadania té moltes preguntes, i també vol algunes dates i no només del referèndum. Consellera Munté, quan ens explicaran els dèficits estructurals de les pensions en casos d'independència? I si tenen algun dubte, parlin amb nosaltres. Hem fet uns documents i una campanya molt clara on expliquem la realitat de les pensions.

(Remor de veus.)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Fernando Sánchez Costa

Consellera Bassa... –consellera Bassa–, quan actualitzarà, d'una vegada, la cartera de serveis? Volem una data. Aquesta és la pregunta: quan tindrem la data? Consellera Bassa, quan trauran de l'angoixa els centres especials de treball?

Consellera Ruiz, quan revertiran les jornades compactades que tan mal han fet a molts adolescents?

Consellera Borràs, quan signaran els acords amb les elèctriques? Per què no els han signat encara? Digui'ns-ho! Sí, però vostè sempre en parla, d'això. Digui'ns-ho clarament perquè no el signen.

I, president, quan deixarem aquesta matracca tòxica del procés per dedicar-nos... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, als grans debats i als grans reptes...

La presidenta

Senyor Sánchez...

Fernando Sánchez Costa

...del nostre temps.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sap que s'ha passat molt del temps. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

(Pausa.)

Gabriela Serra Frediani

Intentaré anar ràpid, perquè vull dir més coses de les que suposo que puc dir. Vicepresidenta Munté, gràcies per dir que el Govern que tenim és molt exigent amb si mateix... –és molt exigent en si mateix. M'estimo més quedar-me amb aquesta apreciació que no amb el disgust de la meva amiga Anna... –on estàs, Anna? Ha marxat–, de l'Anna..., que no hem d'agrair..., penso que no hem d'agrair res. Reconèixer treball, reconèixer el treball que fem tots i totes, perquè hem arribat a aquest Ple no només per esforç del Govern, sinó per esforç i per treball de moltíssima gent. Per tant, més val quedar-nos amb la proposta, amb l'afirmació que feia la vicepresidenta Munté de dir que el Govern és molt exigent amb si mateix.

Fixi's, nosaltres entenem..., vull dir, aquest Govern està atrapat per molts cantons. Està atrapat per un problema de falta de temps, està atrapat perquè hi ha indiscutiblement un atac des de l'Estat, un atac permanent, tant des del punt de vista financer com jurídic, com polític, i indiscutiblement que tots aquests atacs que rebem des de l'Estat estan relacionats en molta part –no únicament, però en gran part– amb la nostra opció cap a la independència, etcètera.

Ara bé, hi ha una cosa que semblava que hi estàvem tots d'acord, i és que la pobresa, les causes de la pobresa són estructurals. Però un cop hem dit això, que ho deia fins i tot la senyora..., la portaveu de l'oposició, de Ciutadans, hem de fer un pas més. Si són problemes estructurals i que, a més a més, venen de lluny, vol dir que hem de qüestionar el sistema. I això vostès saben..., el Govern ho sap bé, perquè van dedicar tantes hores com nosaltres a discutir amb nosaltres, eh? I durant tota la discussió dels pressupostos nosaltres vam posar sobre la taula precisament *com*. I vam fer una gran feina, i no se'ns va acceptar res; una gran feina de dir com amb la mateixa disponibilitat financera que té el Govern podem fer coses diferents: podem millorar en política fiscal si augmentem impostos; podem fer prioritats amb la redistribució, redireccionant fons que tenim; podem rescabalar els serveis externalitzats; podem canviar el model de concertació; podem refer el teixit productiu; podem refer, fins i tot, el teixit productiu a nivell agrícola amb el banc de terres. Vam donar mesures concretes per lluitar contra la corrupció, vam fer una sèrie de propostes precisament per què? Perquè entenem que el problema és estructural i és sistèmic.

I mentre la nostra correlació de forces no sigui suficient per tirar aquest sistema avall –cosa que esperem i desitgem anar millorant amb la república–, hem de veure com es poden fer les coses millor amb el que ja hi ha. I vam ser l'únic grup polític que vam fer-ho a aquell nivell. He de reconèixer que Ciutadans va fer un esforç –tot sigui dit, ho sabeu, no al nivell que vam fer la CUP - Crida Constituent. Però no, no ens vau fer cas; no vau voler entomar les normes fiscals, els nous instruments.

Vostè, president, parlava d'instruments, d'eines; sí, nosaltres vam posar eines sobre la taula. I per què? Perquè vam topar i topem sempre amb el mateix: podem parlar de que sí que estem d'acord que és una crisi, és un problema estructural, però quan diem: «Siguem conseqüents, anem a qüestionar el sistema» i, per tant, anem a qüestionar tot el que està relacionat amb les polítiques neoliberals i amb les imposicions de polítiques i mitjans neoliberals, aquí és on topem amb un mur que no hi ha manera de traspasar-lo, no?

Jo espero..., esperem –i esperem molt sincerament– que, passat aquest tràngol, passat aquest tràngol de dir..., i, per tant, d'avançar en el nostre camí –ho diré en veu baixa perquè hi ha la senyora Arrimadas– (*l'oradora abaixa el to de veu*) cap al referèndum i cap a la independència (*rialles*) i, per tant, en la construcció de la república, que aquestes coses les puguem anar entomant, perquè ja que serem més petits, ja que serem un país més entomable, ja que serem un país molt més proper, tots nosaltres puguem realment entrar a qüestionar no només reconèixer que és un problema estructural, sinó a qüestionar-nos realment les bases més dures, més fortes d'un sistema que en si és injust. Allà els esperem.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula la senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Bé; doncs gràcies, presidenta. Mirin, començar adreçant-me a la senyora De la Calle, al senyor Moreno, a la senyora Ribas i al senyor Sánchez Costa. Perdonin, eh?, després d'aquest atac de bilis oral, diguem-ne, d'amargor, d'agror, d'apocalipsi desmesurada social, els he de recordar, encara que els sàpiga greu, que el Govern destina més del 70 per cent del pressupost de la Generalitat a polítiques socials, és a dir, a atendre la gent. I l'altre 30 per cent, que no dedica a polítiques socials, que dedica a política territorial..., també va destinat a la gent. Per tant, encara que els sàpiga greu a alguns –no ho sé, al senyor Moreno, avui, no sé què li passava ben bé–, doncs, sí, escoltin, tot el pressupost el dediquem a les persones. La gent s'atén, encara que a vostè li sembli que no.

Però, en tot cas, seguim. Jo, únicament..., no ho he fet abans –és veritat, no ho he fet abans– i ara voldria detallar tres aspectes en què vostès han incidit constant, constantment, diguem-ne, compareixença rere compareixença, comissió rere comissió, que són les beques menjador, la renda garantida i la dependència. Quin és el compliment... En tot cas, que..., per cert, eh?, jo tiro..., jo no ho sé, els demanen que retin comptes i vostès..., escoltin, per set vegades consecutives van penjant informes, però no sé si se'ls miren massa.

Jo, en tot cas, em remetré al que diu el Govern que ha fet. Quant a beques menjador... –encara que els sàpiga greu, eh?–, per a beques menjador s'han augmentat els recursos per al curs 2016-2017. A més, s'han actualitzat criteris d'obtenció de les beques menjador en dos aspectes: l'eliminació del tram flexible, i s'ha pres com a referència el llinard de risc de pobresa en lloc de l'IRSC. En canviar els llinars, s'han incrementat el nombre d'ajuts que cobreixen el 50 per cent del cost del menjador i també el nombre d'ajuts que cobreixen el cent per cent. Es van resoldre les sollicituds de beques, i, a més a més, els expliquen, doncs, que durant, diguem-ne, tot el curs s'han anat reposant i atenent tots aquells recursos, eh?, que han pogut sortir.

Per un altre cantó, la renda garantida. Abans els deïem: «Escoltin, estem en el tram final, políticament, perdó, parlamentàriament parlant.» Senyora Ribas, vostè potser no hi ha pogut ser, però, escolti'm, vaja, negar... (*Veus de fons.*) Sí, sí; no, escolti'm, negar... Sí, sí, jo també hi era fa quatre anys, sap? Negar en tot cas l'esforç ingent que ha fet el Govern intentant negociar amb, evidentment, els impulsors de la ILP, amb tots els grups parlamentaris, els han fet proposta rere proposta... –vostè potser no hi era, però, escolti'm, jo ho he viscut. (*Veus de fons.*) En tot cas, jo crec que negar avui això, no sé si, com els deïa abans, no és fer demagògia. En tot cas, zero demagògia en aquest tema.

I, escoltin-me, segurament –segurament–..., jo no vull negar el mèrit a ningú i la renda garantida és mèrit de molta gent. Evidentment, de la comissió promotora; evidentment, de tots els grups parlamentaris que hi han fet esmenes bastantes vegades. Han anat acabant, diguem-ne, les legislatures, però la ILP seguia viva; per això, segurament, hem trigat tants anys. Però, escoltin, en tot cas, jo els agraeixo –jo és que soc molt agraïda, Gabriela– la feina feta a tots plegats, però deixin-me que avui sí que doni les gràcies al diputat, al company, a l'amic Chakir el Homrani per la seva dedicació, per la seva perseverança, pel seu esforç (*aplaudiments*) i perquè realment has fet molt bona feina, noi; felicitats.

I, escoltin-me, per acabar. En temes de dependència, la moció en concret demanava l'augment de places de residència amb finançament públic, el creixement de serveis d'atenció domiciliària i el creixement de nombre de prestacions econòmiques vinculades. En termes de dependència, escoltin-me, el que no és massa de rebut és que comissió rere comissió d'Afers Socials vostès facin la carta als Reis. Demanen places residencials i residències per a qualsevol, diguem-ne, poble... (*Veus de fons.*) Sí, sí, mirin, són uns experts. Miri com s'ha posat ja. Nosaltres els demanem rigor. No seran més creïbles per prometre places residencials en cada municipi sabent vostès que no estan pressupostades, i que, per tant, dones..., escoltin, toquin de peus a terra. El Govern ja els ho ha dit. Han posat a disposició 3.604 PEVS, 900 places noves i un pla d'actuació per crear 1.500 noves places de residència col·laboradora. Toquin de peus a terra.

I senyor Fernández Costa, perdó, senyor Fernando Sánchez Costa, vostè el dia 9 de març ens deïa: «Penso que els diputats d'aquesta cambra som conscients de la situació de dificultat, d'emergència de moltes persones. El Ple d'avui és una ocasió molt interessant per abaixar els murs d'aquesta cambra. Hem d'abaixar els murs perquè ens arribi

la remor colpidora de l'angoixa de tantes i tantes persones.» Senyor Sánchez Costa, jo li pregaria que ens ajudi a abaixar els murs de la Moncloa i els expliqui, a l'Estat espanyol, que cada vegada que vulneren la Llei de dependència o cada vegada que recorren la Llei d'emergència habitacional i pobresa energètica no estan escoltant «la remor de l'angoixa colpidora de molta gent», l'estan engreixant.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Figueras. Un cop acabat aquest debat, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de modificació urgent del text refós de la llei municipal de Catalunya en matèria de protecció de les municipalitzacions (debat de totalitat)

202-00060/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació urgent del text refós de la llei municipal de Catalunya en matèria de protecció de les municipalitzacions. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el senyor Joan Garriga.

(Remor de veus.)

Si us plau, els demano, com sempre, que surtin de pressa i en silenci, perquè és que hem de continuar amb el següent punt de l'ordre del dia.

Joan Garriga Quadres

Començo?

La presidenta

No, diputat, no comenci, perquè hi ha bastant soroll encara.

(Pausa.)

Joan Garriga Quadres

Bé, si de cas, presidenta...

La presidenta

Ara sí.

Joan Garriga Quadres

...gràcies. Diputats, diputades, el posicionament de la CUP - Crida Constituent és prou conegut. Apostem per polítiques de remunicipalització des d'un municipalisme que ha de recuperar la capacitat d'incidir en la transformació del model productiu, laboral i també de gestió de serveis. Defensem la municipalització dels serveis, la gestió pública d'aquests com a garantia d'assegurar precisament aquests serveis, que siguin públics, universals i de qualitat. Volem un control popular de la gestió dels serveis públics, participar de la presa de decisions i exercir control directe sobre el preu, inversions, manteniments de la xarxa, etcètera, en tant que alguns són bàsics i imprescindibles per tenir una vida digna, per exemple, l'aigua.

En tant que l'aigua és un bé comú i ha estat declarada un dret humà indispensable per a la vida, la falta de recursos econòmics de les famílies de les classes populars no han de ser motiu de tall de subministrament. Això només serà possible, creiem, amb una gestió pública i directa en lloc d'una gestió basada en beneficis, guanys econòmics, i és totalment traslladable a la resta de serveis municipals públics. Tenim dret a saber què gastem les administracions i com ho gastem. Per això apostem, precisament, per una gestió municipal directa, que és la manera, creiem, més garantista i transparent de prestar un servei públic. I tenim l'obligació de fer-ho cercant les millors condicions laborals per a totes les treballadores i treballadors d'aquests serveis, que mantenen aquests serveis públics. I ho hem de fer, creiem, sota criteris de sostenibilitat ecològica. La gestió dels serveis públics ha de tenir en compte la salut dels ecosistemes.

Des de la CUP - Crida Constituent pensem que ens cal preservar els drets bàsics i serveis imprescindibles per a la vida i mantenir-los al marge de la mercantilització. Els ajuntaments, com a instrument més proper a la ciutadania i a les persones, han de tenir –ho creiem i ho pensem– un control directe dels recursos que són bàsics per garantir una vida digna.

No escapa a ningú, però, que una de les raons que ha motivat la presentació d'aquesta Proposició de Llei de modificació urgent del text refós de la Llei municipal de Catalunya en matèria de protecció de les municipalitzacions ha estat la pretensió del Govern central d'introduir en el projecte de pressupostos generals de l'Estat nous obstacles a les municipalitzacions dels serveis públics per part dels ajuntaments actualment externalitzats. Uns pressupostos generals que sota una pretesa mesura en matèria de personal el que fa, creiem, és una intromissió intolerable a l'autonomia local i roba als ajuntaments la capacitat d'eleger el model de gestió que creuen que han de tenir els serveis públics.

A la seva disposició addicional vint-i-setena s'estableix que cap Administració pública podrà incorporar en qualitat d'empleat públic els treballadors de les contractes de concessions d'obres o serveis quan els contractes s'extingeixin pel seu compliment, per la seva resolució, inclosa el rescat, o si s'adopta el segrest o intervenció del servei. També s'aplicarà aquesta restricció al personal laboral que treballi per a societats mercantils públiques, fundacions públiques, consorcis o altres tipus de societats integrades a l'Administració.

La disposició també estableix que en aquells casos en els quals en el compliment d'una sentència judicial o prèvia tramitació d'un procediment al qual es garanteixin els principis d'igualtat, mèrit i capacitat els treballadors de contractes privades que s'incorporin a l'Administració es comptabilitzaran com a personal de nou ingrés del còmput de la taxa de reposició, quedant subjectes als límits que estableix la Llei de pressupostos generals de l'Estat.

És cert que es va aprovar una esmena transaccional que ha estat incorporada en els pressupostos. D'acord amb el nou redactat, aquests tipus d'incorporacions no es comptabilitzaran com a personal de nou ingrés del còmput de la taxa de reposició d'efectius. Amb l'esmena també desapareixen dues limitacions respecte a la contractació temporal del personal. Per una banda, s'elimina la limitació de la durada dels contractes interins a l'Administració a un màxim de tres anys; i, per l'altre costat, s'elimina la restricció de la seva contractació a sectors, funcions i categories professionals que es consideren prioritaris o que afectin el funcionament dels serveis públics essencials. En definitiva, suposa ampliar les possibilitats de la contractació temporal. Això afecta tota l'Administració pública, local, societats mercantils, consorcis i fundacions.

Hem d'observar que aquesta millora, que millora la situació respecte a la redacció inicial per als casos del personal, sigui incorporada a societats mercantils públiques. Això a la pràctica suposa, ho pensem nosaltres, i facilita que la forma de gestió directa sigui mitjançant una societat mercantil, que és un dels supòsits de la gestió directa, però no precisament la més garantista, en no regir-se completament pel dret públic.

Malgrat la millora observada, la veritat és que la voluntat del Govern del Partit Popular de dificultar els processos de remunicipalització continua present tant en la disposició addicional vint-i-setena dels pressupostos com en les constants agressions contra l'autonomia local i les obligacions imposades als ajuntaments tendents a privatitzar les seves funcions i a ser finançadors obligats de negocis privats i bancs, i a recentralitzar les competències sempre en clau espanyola. És a dir, pensem que hi ha una clara ofensiva contra la municipalització dels serveis públics, un intent més de blindar i mantenir els privilegis de les contractes de les grans empreses, que acumulen la majoria d'externalitzacions, que, pensem, cal posar de nou al servei de la gent.

Tot assumint que els serveis de gestió directa per part dels ajuntaments són en essència més garantistes, és cert que encetar processos de municipalització resulta costós, fins i tot en alguns casos en termes econòmics. De vegades, aquesta complexitat porta que molts dels ajuntaments, eh?, desisteixin de tirar endavant aquests processos. Però cada cop –per sort, creiem– són més els ajuntaments que en un exercici de sobirania inicien i desenvolupen processos de recuperació de serveis com l'aigua, la neteja, la recollida de residus, el transport públic, etcètera. Cada cop són més els ajuntaments amb una clara voluntat de promoure i col·laborar en processos d'internalització dels serveis

públics, tot aportant recursos i coneixements per tal de que aquests processos siguin econòmicament viables i socialment participats. Municipalització com a procés clau per garantir plens drets a la ciutadania, no per fer dependre els serveis del lliure mercat, i avançar en nous marcs de control i participació veïnal respecte als serveis públics i bens comuns.

Diversos i notables són els ajuntaments que han establert entre les seves prioritats polítiques endegar processos d'internalització de prestació de serveis i activitats que actualment estan externalitzats sota diferents fórmules contractuals. Processos d'internalització fets com el cas de Navàs i Capellades amb el servei de neteja, d'Artés amb el de jardineria, de Barberà amb l'aigua; processos en marxa per a la gestió pública de l'aigua a Badalona, a Cerdanyola del Vallès, Sabadell, Santa Coloma de Gramenet, Terrassa i Barcelona i el Prat de Llobregat; processos de remunicipalització fets a Arenys de Munt i Castelldefels i molts altres municipis del país, com és en la recollida d'escombraries, un suculent negoci, per cert, per part de les grans empreses de serveis, avui en mans de pocs i sota sospita de frau.

Voluntat, doncs, des dels municipis, que, ara per ara, han d'assumir el repte de les internalitzacions i municipalitzacions i que han d'anar acompanyades d'un treball conjunt que porti coneixement jurídic, econòmic i tècnic que les faci possibles i viables. Un espai comú d'anàlisi i solució de les problemàtiques inherents a tot el procés de retorn a la gestió interna de prestacions que actualment són executades pel sector privat.

I aquest procés, en el que estan implicats diferents i notables ajuntaments i al que tots els ajuntaments, pensem, tenen dret, no compta amb la deguda protecció jurídica per part de les normes dictades per les Corts Generals. És més, les propostes legislatives en tràmit en aquests moments demostren una clara voluntat d'aquestes institucions de continuar protegint l'acumulació per desposseïció que s'està produint amb relació als recursos públics per part d'aquestes poques companyies que es reparteixen el pastís del dia a dia d'avui en la prestació dels serveis públics. L'ara i l'avui pel que fa als serveis públics és fosc i negre, segons la nostra opinió, i tenim l'obligació política de fer una avançada.

A punt de signar-se el TTIP i el Tisa per part de la Unió Europea, tots dos tractats tenen implicacions molt greus sobre els serveis públics. Així, tots dos acords de lliure comerç estableixen mecanismes per possibilitar l'entrada de capital privat a la gestió dels serveis públics. Un primer, de desregularització o equiparació normativament a la baixa de les legislacions europees i dels Estats Units. Un segon, per preveure que tot nou servei o una part del servei que no siguin nous pugui ser susceptible de gestionar externament..., hagi de sortir a contractació pública per ser gestionat per un ens diferent, precisament, de l'Administració pública. I un tercer, per incloure una clàusula d'irrevocabilitat segons la qual un cop un servei està privatitzat difícilment podrà tornar a mans públiques.

Cal, doncs, apostar per eliminar totes les traves que impedeixen la remunicipalització dels serveis i el servei públic local, les polítiques de privatització i els foscots contractes de prestació de serveis que, pensem, són la causa real de molt de l'endeutament municipal; denunciar el sostre de despesa, i derogar les mesures de falsa racionalització, que en realitat tan sols han servit per encarir els serveis municipals i afavorir grans empreses privades.

És des d'aquesta perspectiva que entenem vàlida la presentació d'aquesta proposició de llei, no tant i solament en la línia de contrarestar la disposició feta en els pressupostos generals de l'Estat contra les remunicipalitzacions, sinó també a favor de la voluntat d'aquesta proposició de llei, que no és cap altra que protegir els processos de remunicipalització i, sobretot, donar protecció als treballadors i treballadores de les empreses i serveis objectes precisament d'aquesta remunicipalització, per garantir, en tot cas, la subrogació d'aquests en el nou ens públic o en l'administració que passi a gestionar directament el servei. No tindria cap sentit que allò que es preveu a la successió d'actors privats no es pogués fer quan el nou operador té naturalesa pública.

Per tant, presentem, demanem suport per a aquesta proposició de llei. Benvingudes les aportacions, que les remunicipalitzacions i la qualitat dels nostres serveis públics ens ho demanen.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garriga. A continuació, per a defensar l'esmena presentada pel Partit Popular, té la paraula el senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, la CUP nos trae a la cámara una raquítica proposición de ley de modificación urgente del texto refundido de la Ley municipal de Cataluña en materia de protección de las municipalizaciones –difícil término, este. Así la llaman –así la llaman–, ¿no?, y consiste en añadir un solo artículo, con el siguiente redactado: «Se considerarán trabajadores públicos y podrán ser incorporados en esta condición a una administración pública local o a una entidad de derecho público dependiente los trabajadores de las empresas contratistas de concesiones de obras, de servicios públicos o de cualquier otro contrato adjudicado por una administración pública cuando los contratos se extingan por su cumplimiento, por su resolución, incluido el rescate, o si se adopta el secuestro o la intervención del servicio de acuerdo con la legislación de contratos del sector público que resulte de aplicación» –ese es el texto literal del artículo 307 que proponen. Y acto seguido añaden como disposición final su consecuente afectación presupuestaria.

Bien, su exposición de motivos, de motivos peregrinos, encubre las verdaderas intenciones de esta propuesta, que no es otra que la nacionalización de la actividad económica en el ámbito de la Administración y de la colaboración público-privada en la prestación de los servicios públicos. Es tanto –y esto es importante que también lo tengan en cuenta– como una enmienda a la totalidad a la Ley de contratos del sector público; proponen poco menos que su derogación. Y es que de otra manera no puede entenderse la introducción de un solitario artículo que se presenta para otorgar la consideración de trabajadores públicos a aquellos que tienen contratos laborales con empresas privadas que a su vez contratan con la Administración, en este caso la Administración local, la Administración municipal.

Miren, debo decirles, con todo respeto: resulta una auténtica barbaridad jurídica. Es así, es un auténtico dislate jurídico, porque elimina de un plumazo el principio de mérito y capacidad en el acceso a la función pública. No sé si han reparado en el detalle. Es un principio de mérito y capacidad que está consagrado como derecho fundamental, nada más y nada menos, en el artículo 23.2 de la Constitución española. Entiendo que a ustedes esta mención, pues, bueno, les viene mal, ¿no?

Los ciudadanos tienen derecho a acceder en condiciones de igualdad a las funciones y cargos públicos con los requisitos que señalan las leyes. Y precisamente este principio, este postulado fundamental, este derecho que tiene la importancia y que tiene la protección constitucional que se le reconoce y se le otorga, está íntimamente relacionado con lo dispuesto en el artículo 103, apartado 3, de la Constitución, que establece que la ley regulará el estatuto de los funcionarios públicos de acuerdo con los principios de mérito y capacidad, las peculiaridades del ejercicio de su derecho a sindicación, el sistema de incompatibilidades y las garantías para la imparcialidad en el ejercicio de sus funciones. Miren, se trata ni más ni menos que de cumplir con el mandato constitucional de que la Administración pública sirva –o sirva, en este caso– con objetividad a los intereses generales con sometimiento pleno a la ley y al derecho.

Bien. Aquí podría acabar la defensa de nuestra enmienda a la totalidad, desde un punto de vista estrictamente jurídico. Y, si usted, diputado de la CUP que defiende esta proposición de ley, está en condiciones de rebatirlo, tendrá la oportunidad; pero hágalo también con argumentos jurídicos, porque creo que merece la pena, porque el rigor debe, como digo, acompañar siempre a una proposición de esta naturaleza. Y es que además debo decirle que de nada sirve la legitimidad jurídica sin la política, y eso es algo que ustedes ignoran conscientemente. Y, por tanto, voy a entrar a valorar políticamente su propuesta. Pero, de verdad, deténgase después, en la réplica, en la discusión de esta cuestión que le acabo de plantear en la primera parte de la intervención.

Miren, no hace mucho –no hace mucho–, desde esta misma tribuna del Parlament me dirigía a ustedes, a los diputados de la CUP, para negarles su pretendida superioridad moral, de la que tanto hace gala la izquierda, y no digamos la revolucionaria, que ustedes encarnan. Pero en aquel momento, por los condicionantes del debate concreto

que nos ocupó en aquella ocasión, no lo pude desarrollar. Hoy sí –hoy sí–, si me lo permiten, y entraré directamente en ello.

Miren, ustedes no son los adalides del trabajo digno, ni de la protección integral, ni de la defensa a ultranza de los trabajadores, por designio divino, o porque lo diga el oráculo, o porque ustedes sean los depositarios de la verdad revelada. Ustedes lo que pretenden y lo que buscan denodadamente es ahorrar esa pretendida defensa en exclusiva que se arrojan para alcanzar el poder –así de claro– y, acto seguido, imponer su ideología. Eso sí, una ideología que es contraria a la libertad, y a la libertad de todo orden: a la libertad de empresa, a la libertad de mercado, a la libertad de pensamiento, opuesta frontalmente a la autonomía de la voluntad y cercenadora de los derechos individuales. Ese es el catálogo, esa es la propuesta que el programa de la CUP ofrece un día sí y otro también, de forma invariable, en este Parlamento.

Y ¿qué quieren que les diga? No es otra cosa que recuperar las viejas recetas comunistas, que ya sabemos que nunca han funcionado y, lo más grave, que arrasan con el bienestar, que arrasan, que acaban y que arruinan el progreso y que además denuestan, persiguen y castigan la iniciativa emprendedora para generar riqueza. Sus propuestas están encaminadas a socializar la pobreza, colonizan lo privado para acabar repartiendo miseria. Bueno, a ustedes y a sus correligionarios no les afecta tanto, porque, claro, sus seguros privados médicos y sus planes privados de pensiones..., esos están a buen recaudo, esos son intocables.

Miren, es una propuesta más, de estas que ustedes hacen con asiduidad..., es más típica de regímenes totalitarios como el de Maduro, es un «expropiación» chavista (*alguns aplaudiments*), es una negación de la actividad económica productiva –gracias por los aplausos– en régimen de libre competencia, que puede generar, que debe generar puestos de trabajo y progreso humano. Y es así. Y es bueno que efectivamente los que no están de acuerdo con su ideología, evidentemente, interioricen estos razonamientos que ustedes deberán respetar, si realmente se consideran tolerantes y, como digo, en fin, respetuosos con los que pensamos diferente.

Miren, no es verdad que la contratación público-privada en el ámbito municipal solo engorda las cuentas de las grandes empresas, porque el plan de pago a proveedores que puso en marcha el Gobierno del Partido Popular también ha servido para que pequeños y medianos empresarios cobren las facturas que el Gobierno de José Luis Rodríguez Zapatero guardaba en un cajón.

Decía al principio de mi intervención que su exposición de motivos era una justificación peregrina. No es peyorativo, ¿eh? –lo digo porque ustedes piensan que es que yo estoy siempre en el ataque o en la agresión directa–; es sinónimo de «original», de «raro», y yo les digo, además, de «endebles», de «débil» y de «equivocada». Miren, sin techo de gasto, sin la contención del déficit, la deuda pública sería galopante y ahogaría las finanzas públicas; nuestra capacidad de financiación sería nula, y el colapso económico, inevitable.

Y, sin embargo –y la historia está ahí, y es reciente, y es bueno recordarla, a pesar de la frágil memoria que algunos exhiben–, nuestro Gobierno, el Gobierno de España, lo evitó, y consiguió que la troica –ustedes se refieren a ella en su exposición de motivos–, «los hombres de negro», no entraran en España. Aquí no estuvieron. Sin embargo, sus amigos populistas de Syriza, en Grecia, provocaron precisamente eso. Y lo provocaron por su falta de contención, por el imprudente pulso que pretendieron echarle a Bruselas perjudicando en última instancia –y esto es lo más grave– al pueblo griego, que todavía está pagando las consecuencias. Lo digo porque ustedes recomiendan y nos proponen esas recetas para Cataluña, y, por tanto, de verdad, es un ejercicio de empirismo puro y duro. Si han fracasado en Grecia, hombre, por favor, actúen con sentido común, no nos lo quieran imponer aquí.

Miren, en España no caímos en eso porque fuimos justo en la dirección contraria, y el tiempo nos ha dado la razón. Aunque yo sé que no lo van a reconocer. Pero, en cualquier caso, como yo sé que, en fin, los discursos no se dirigen en este caso a convencer a quien no quiere convencerse sino a otras personas que no están contaminadas con esa ideología tan radical que ustedes exhiben, lo mismo estas razones hasta les pueden servir de apoyo.

Miren, las medidas económicas y de reforma de funcionamiento de las administraciones han surtido efecto. Usted, señor diputado de la CUP, ha hablado de que la racionalización de la reforma administrativa no ha servido para nada. Pues sí, ha surtido efecto. Hoy la economía española presenta signos robustos de crecimiento. Y yo no traeré cifras, porque las cifras, depende de quien las presente, sirven para lo que sirven, pero son hechos objetivos. Incluso el señor Junqueras ha hecho, en fin, apropiación –y creo que en este caso nuestro compañero Fernando Sánchez Costa lo ha explicado muy bien– de la parasitación que la economía catalana está realizando a costa de la economía española en su conjunto. Pero, en definitiva, esto demuestra que el crecimiento económico se está produciendo, porque se actuó de forma correcta, porque se atajaron los problemas más acuciantes y porque se procuró que ningún español se quedara en el camino. Porque la solidaridad es un principio básico que la democracia española practica en contra..., como aquí se hace, criminalizando la solidaridad, y lo hace además el presidente de la Generalitat de forma lamentable, de forma vergonzosa, de forma..., me atrevería a calificar de ruin.

Miren, decir, por tanto, que los planes de financiación local y que la estabilidad presupuestaria solo ha servido en el mundo local para abonar dinero a las grandes empresas contratistas de servicios públicos y para cargar de intereses y deudas a los ayuntamientos –está en su exposición de motivos–, cuando son las instituciones más saneadas de nuestro conglomerado administrativo, es poco menos que desconocer la realidad. Añadir, además, que solo sirven para hacerles el negocio a los grandes bancos privados es demagogia en estado puro. Y en eso, ustedes, señores de la CUP, son los campeones. Lo que nos lleva a que calificuemos su propuesta como poco presentable y de ahí que nuestra enmienda a la totalidad sea inevitable.

Un consejo, si me lo permiten: resuelvan el lío fenomenal que tienen entre lo público y lo privado. Miren, para muestra un botón. Al final de la exposición de motivos peregrinos, su conclusión final, dice textualmente: «No tendría ningún sentido» –y lo ha dicho también el diputado de la CUP desde esta tribuna– «que aquello que se prevé en la sucesión de actores privados no pueda operar cuando el nuevo operador tiene naturaleza pública.» Esto es un..., ¡bah!, ¿cómo decirlo?, una frase que atenta contra el sentido común, con las reglas..., o contra las reglas, mejor dicho, más esenciales del razonamiento. Se trata de la abierta proclamación sobre la confusión intencionada entre lo público y lo privado.

Miren, yo les quiero recordar un principio básico que se aprende en primero de derecho: las administraciones sirven al interés general, las empresas no, las privadas no, más allá de que no deben perjudicarlo. ¿No les parece esencial? Entonces, ¿cómo quieren comparar o quieren equiparar la sucesión de un actor público a uno privado con la que se produce entre actores privados? Eso es una patada al derecho administrativo. Y hay algún que otro jurista en esta sala, de la CUP, que yo creo que a lo mejor no se ha leído la proposición, porque, si la hubiera leído, hubiera dicho: «Oye, quitad esto; tachadlo –tachadlo.» (*Veus de fons.*) Pues *déu-n'hi-do*, ¿eh?, pues *déu-n'hi-do*; los principios básicos de funcionamiento, la diferencia entre derecho público y derecho privado, creo que se le han olvidado de forma rápida.

En cualquier caso, voy acabando. Miren, más allá de su desdén por la iniciativa privada en el ámbito económico, la historia nos demuestra de forma invariable que el fundamentalismo nacionalizador solo provoca la quiebra, el aislamiento y la pobreza de las sociedades en las que se aplica. Y Cataluña, los catalanes, no nos lo merecemos.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació, per al torn de rèplica, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Bé, al portaveu del Partit Popular, a veure, jo no intento, no intentaré solucionar-li les seves dèries, perquè jo no soc psicòleg ni psiquiatre; per tant, allà vostè –allà vostè. (*Aplaudiments.*) I no em preocupa, no, no. I no em preocupen les seves paraules o el que..., de vostès ja fa temps que no em preocupen les seves paraules, sinó que em preocupen els seus fets –els seus fets–, aquells que fan des del poder i des

de les clavegueres. Aquests sí que em preocupen. La resta, les paraules, poden dir missa, com diuen al meu poble, que jo no els escoltaré.

«Raquítica» i «peregrinos» i no sé quantes coses més..., bé; «barbaridad jurídica»... «Raquítica»? Per raquítica, si anem per mides, la que vostès fan en la transacció que han aprovat a Madrid en els pressupostos: quatre línies – quatre línies. Això és raquitisme, raquitisme *puro y duro*. Quatre línies per salvar uns pressupostos – quatre línies per salvar uns pressupostos. I en aquesta, en termes jurídics que diu vostè, en terme..., no em posi a defensa dels treballadors de la funció pública, aquests que es pensen que són el seu exèrcit de salvació nacional. No ho són. Són treballadors de la funció pública. I nosaltres tant defensem els treballadors de la funció pública com els que no ho són.

O potser –o potser– vostè em dirà que els que netegen per a Fomento de Contratas, quan fan la neteja de qualsevol municipi, ho fan dins..., i ho fan amb diners públics, segueixen els principis de mèrit i de capacitat? Els segueixen? Els segueixen, aquesta gent? Els segueixen? No entrarem en aquest...

Nosaltres intentem, amb l'esmena..., intentàvem defensar no només el dret dels municipis a la remunicipalització dels seus serveis –dels seus serveis–, que... –anava a dir una paraulota però no la diré–, que té valor –anava a dir «collons», però no, no ho diré (*rialles*)–, que té valor que vostè em defensi en aquests moments, eh?, la relació «público-privado», en diuen –és maca, la paraula. Però si estan fins aquí al coll de merda –fins aquí al coll de merda–, en aquesta relació. (*Aplaudiments i veus de fons.*) Sí, home, sí. O no ha sentit la relació que li he donat, eh? Algun dia també..., ja serà el segon diputat que haurem d'acompanyar a municipis on es fan les coses des de l'àmbit públic. I es fan... (*Veus de fons.*) Sí, sí; el dia que vulguin –el dia que vulguin. Bé, el dia que vulguin i que en tinguem ganes, també, perquè no sempre volem anar acompanyats de vostès, eh?

I l'altra és la defensa dels drets. Ja dic, nosaltres, aquesta proposta la fèiem en funció d'una esmena que vostès van introduir de manera «peregrina» –«peregrina»– en el projecte de pressupostos i que no els va sortir bé. No els va sortir bé perquè inclús ajuntaments de vostès els van donar l'esquena; ajuntaments de vostès van veure darrere d'aquesta proposta un intent de defensar els que..., aquells que, avui, a través de contractes, eh?, de contractes fets en aquesta *colaboración público-privada*, el que han fet és enriquir-se, enriquir-se a través de la gestió dels serveis públics.

Jo, ja l'hi dic –el temps se m'acaba–, no discutiré les seves dèries polítiques, però allò d'«España va bien» sí: *España va bien* però el poble va fatal.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garriga. A continuació, per a fixar el seu posicionament, té la paraula la senyora Marina Bravo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, estamos ante un tema delicado y complejo; delicado porque afecta, porque pone en juego el trabajo de muchas personas, y complejo porque trata, en el fondo, de la organización misma de la propia Administración pública. Además, levanta muchas ampollas y envuelve muchas pasiones, como hemos podido ver en las dos intervenciones previas.

Pero, pasiones aparte, lo que sí que es cierto es que después de las noticias que hemos recibido en los últimos años, después de determinados escándalos, es muy comprensible que desde muchos ayuntamientos se quiera abanderar la idea de acabar con todo eso y de poner fin a unas externalizaciones que en muchos casos han tenido más sombras que luces.

Hemos visto adjudicaciones a dedo, hemos visto prórrogas infinitas de concesiones que no tenían por qué haberse prorrogado, hemos visto condiciones excepcional y sospechosamente ventajosas para muchas empresas. En resumen, hemos visto capitalismo de amiguetes, que tristemente se ha extendido por todas las administraciones, llegando también a los ayuntamientos; un capitalismo de amiguetes que ha desvirtuado los procesos que debían garantizar la libre competencia y que han hecho perder competitividad de nuestras empresas y nuestros trabajadores. Y, por supuesto, corrupción; también hemos visto corrupción. En Cataluña lo sabemos muy bien. Hemos podido ver casos en los que

se ponía por delante los intereses personales, el beneficio personal, o en los que directamente el dinero de todos iba a parar a pagar las campañas de algunos pocos. Ha habido casos vergonzosos, y contra ellos, por supuesto, es hora de que todos hagamos bandera, sin ninguna duda. Y en esa lucha no se preocupen, que nos encontrarán siempre.

Pero, ¿qué ha pasado con la gestión pública directa? Lamentablemente también hemos tenido casos similares. Desgraciadamente, también la gestión pública directa ha sido en muchos casos manipulada de forma interesada y oscura. Hemos visto empresas públicas hiperpolitizadas, al servicio del político de turno. Y ni siquiera se puede decir que hayan estado exentas de corrupción. Hemos visto empresas y administraciones públicas que parecían agencias de colocación, obviando cualquier criterio de mérito, capacidad, y no digamos de experiencia. Y hemos visto muchas administraciones en las que después de colocar a todos los amiguetes, encima se han olvidado de cuál era su objetivo, de por qué estaban allí, y han drenado recursos sin fin ofreciendo servicios precarios y siendo conducidas a la quiebra total sin que nadie, sin que ninguno de esos responsables que cobraban dinero público, haya asumido la responsabilidad.

No puede ser que salga gratis llevar a una administración pública a la quiebra, porque eso también lo pagamos con creces todos los ciudadanos. Contra todo eso estamos luchando ya; estamos poniendo leyes de lucha contra la corrupción, de protección de denunciantes, y hemos aprobado modificaciones en la Ley de contratos encaminadas a atajar el capitalismo de amiguetes.

Hemos hecho también propuestas encaminadas a la evaluación de las políticas públicas, y es que los peligros, los riesgos de una forma y otra de gestión están ahí, aunque algunos planteamientos ideológicos solo parecen ver los de un lado. Unos defienden que la única opción buena es la pública, y apelan incluso a cuestiones morales para defenderlas. Otros, sin embargo, defienden que por alguna extraña razón las empresas son siempre, siempre, siempre más eficaces, obviando decenas de realidades y ejemplos concretos que echarían por tierra esa afirmación.

A mí no tienen que convencerme de que la gestión pública en muchos casos es la opción buena, no solo la buena, sino la más eficiente y la menos costosa; no me tienen que convencer porque he trabajado en la Administración pública y lo he visto con mis propios ojos. No tienen que convencerme, pero tampoco van a convencerme fácilmente de lo contrario. Me lo han oído repetir aquí en más de una ocasión: la elección de la fórmula concreta de prestación de un servicio, la elección entre una gestión directa por la Administración pública o una gestión indirecta con participación de empresas, o entre cualquiera de las posibilidades intermedias, no debe ni puede ser una cuestión ideológica ni apriorística. En algunos casos, en función de los condicionantes, permitir la participación de empresas privadas en la gestión de determinado servicio público puede resultar clave para su eficacia, pero en otros puede resultar contraproducente; puede ser difícil de controlar, o puede ser, sencillamente, más caro. En esos casos, desde luego, tendremos que descartarlos.

También existen casos en los que la gestión pública es difícilmente superable, pero en otros es necesaria la participación privada para atraer financiación, para introducir soluciones innovadoras o para aportar la necesaria experiencia que se necesita en algunos casos.

Afortunadamente, tenemos en Europa ya suficiente experiencia sobre todos los tipos de gestión, y en España también contamos ya con muchos casos. Hay informes del Tribunal de Cuentas en los que explican los resultados de esa gestión, en los que explican la calidad del servicio y en los que hablan de los costes en los distintos municipios. Los resultados son muy ilustrativos y pueden ayudar a tomar las decisiones.

Para los más pequeños, para los municipios más pequeños a menudo se gana eficiencia con servicios prestados en mancomunidades o en conciertos. El resultado difiere, desde luego, con el tamaño del municipio –los pequeños, los medianos o los grandes–, pero también difiere con el tipo de servicio que queremos prestar e incluso con el tejido empresarial que tenemos disponible para esa especialidad.

No se extraen las mismas conclusiones cuando estamos hablando de limpieza que cuando hablamos de gestión del agua; ni cuando hablamos del agua o hablamos del alumbrado, por ejemplo.

La potestad de autoorganización de los servicios públicos forma parte, desde luego, del núcleo esencial de la autonomía local –que está garantizada, por cierto, constitucionalmente–, pero los apriorismos ideológicos nos alejan del objetivo, que es, y así lo recoge la ley, disponer de unos servicios públicos de calidad. Y que no puede ser de cualquier manera, lo recoge también la ley, que tiene que ser de la forma más eficiente y sostenible.

Y si les hablo de todo esto es porque no se puede decir que aquí no haya habido apriorismos, cuando el título de la proposición es «proteger las municipalizaciones». Mire, nosotros no queremos proteger las municipalizaciones, ni queremos dificultarlas; lo que queremos proteger son los servicios públicos, que es la forma de proteger a los ciudadanos. Ese debe ser nuestro objetivo, y no nos podemos distraer con apriorismos.

Y, por supuesto, también queremos proteger, desde luego, los derechos de los trabajadores. No puede haber incertidumbres, ni podemos dejar que tengan dudas, como efectivamente están teniendo en estos tiempos. Pero, ¿creen que con el texto que proponen aquí les ayudan? ¿Añadiendo un artículo que propone saltarse de un plumazo los principios constitucionales de acceso a la función pública, que obvia los principios de igualdad, de mérito y de capacidad? ¿Todo esto es para conseguir ponerse la medallita, cuestionable, de las municipalizaciones sin ningún tipo de traba ni conflicto?

Sabemos que les gusta saltarse las leyes, pero es absolutamente increíble, de verdad, que crean que, con este texto, en el que se pisan derechos y garantías, en el que se entra en conflicto con ellos, estén ayudando a los trabajadores. Si esta proposición de ley continúa su trámite, nosotros propondremos un texto alternativo, que en lugar de basarse en apriorismos se base en sentido común, y que en lugar de buscar más problemas intente ofrecer las aclaraciones que merecen todos los trabajadores.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Bravo. A continuació té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades, consellera. Doncs, avui la CUP ens presenta una modificació del text refós de la Llei municipal de Catalunya, i, diu, amb un objectiu, que és protegir els processos de remunicipalització, és a dir, aquells processos que de manera autònoma els ajuntaments decideixen si els vol internalitzar, és a dir, si els volen gestionar de manera directa.

La veritat és que el títol és ambiciós, però quan entrem en el text veiem que al final el que fem és incorporar un article en aquesta llei, en concret el 307, i em sembla que queda pobra la proposta, no? La veiem simple, i no sabem si realment aquest article protegirà aquests processos de remunicipalització. Potser sí, una mica, els treballadors, però creiem que podríem haver fet una proposta més agosarada, no?, sobretot pensant que venia de la CUP.

En tot cas, ens agradaria fer, des del Grup Socialista, quatre reflexions, per posicionar el nostre vot, que ja els avanço que serà contrari a l'esmena a la totalitat del Partit Popular, i, per tant, permetrem el tràmit per, després, en el procés, doncs, poder millorar el text. Però, en tot cas, ens agradaria fer quatre reflexions.

La primera és que hi ha una cosa que no ens agrada, i ja els hi vam dir fa poc en una moció que ens presentaven vostès, que és que no ens agrada aquesta manera que tenen de demonitzar dues coses: u, l'Administració, perquè d'alguna manera el que acaben fent vostès és demonitzar les formes de gestió que legalment decideix, amb tota la sobirania de què vostès també parlen, l'Administració local. És a dir, l'Administració local, segons les lleis, té la capacitat de decidir com gestiona els serveis públics que li encomana la llei municipal, i, per tant, aquí hi han diferents maneres: gestió directa, gestió indirecta, i en la indirecta hi han concessions, concerts, societats mercantils, cooperatives amb capital mixt; és a dir, moltes fórmules, i cada Administració local decideix quina fórmula és la que li sembla millor. Per tant, hi ha un rerefons de demonitzar aquesta elecció que fa l'ajuntament, si no ha decidit fer la gestió directa.

I ja li avanço, ja els dic, ja ho saben, que el Grup Socialista estem d'acord en remunicipalitzar quan l'ajuntament ho decideixi perquè creu que millorarà la gestió, però no sempre remunicipalitzar vol dir millorar la gestió. En tot cas, ho hem de garantir –ho hem de garantir–, no? És com..., a vegades diem: «Fer un nou país no vol dir que el fem millor»; hem de garantir que sigui millor i hem de treballar perquè ho sigui. Doncs, això és el mateix: fer-ho de manera directa no garanteix que sigui una millor gestió.

I el que, en tot cas, hem de procurar és que donem el millor servei al ciutadà. Jo crec que aquest és l'objectiu, que donem el millor servei al ciutadà, i que li garantim uns drets a través del que la llei ens permet fer des del món local. Aquesta és una primera demonització que apareix d'alguna manera subliminal en el text i en la presentació que ens feia el senyor Garriga.

I la segona és que també demonitzem una mica les empreses, i algunes s'ho han guanyat de sobres, no?, perquè al final han gestionat malament, han abusat de la seva posició amb les subcontractacions, amb la precarització de les condicions laborals, amb la intromissió en sectors en els que no tenien expertesa ni coneixement, i, per tant, han trencat el mercat. És veritat que algunes ho han fet molt malament, i les estem pagant, és veritat, tots els ciutadans, no?, les seves males gestions. Però aquí no només hi ha un problema de les empreses –i aquí anem a carregar també responsabilitats a l'Administració–, aquí també hi ha culpa de l'Administració, perquè l'Administració quan encarrega per gestió indirecta un servei, n'ha de fer un seguiment, n'ha de fer un control, n'ha de fer un retiment de comptes, i no s'ha fet bé. I això no s'ha fet bé, és veritat, però no és culpa de l'empresa. L'empresa ha d'actuar correctament, però no és només culpa de l'empresa, és també culpa de l'Administració que no ha fet la feina que li pertocava. I amb la gestió indirecta passa molt sovint això, que no acabem fent un seguiment d'aquell contracte, d'aquell concert, i això em sembla que és un dels elements que hauríem de millorar també. I no sé si en el tràmit podem entrar també en això.

Però aquest és un element per a nosaltres important, que qui decideixi fer-ho de manera..., per gestió indirecta tingui més instruments i, per tant, pugui controlar i fer seguiment millor d'allò que li encarrega a una empresa privada. I cal recordar també: no són només empreses privades dolentes i tal, i amb cua de dimoni, no? Hi ha moltes cooperatives que gestionen serveis municipals, escoles bressol... Al meu poble l'escola bressol la gestiona una cooperativa per gestió indirecta. Hi ha fundacions sense afany de lucre que contracten persones amb discapacitat que fan les neteges viàries. A Mataró passa, per exemple.

És a dir, que no és només l'empresa privada que vol treure un rendiment i que contra tot fa una gestió... Jo veig que aquí hi han moltes formes empresarials que estan treballant també per la cohesió social i per la millora, doncs, també de la mateixa societat. I, per tant, jo aquí crec que està bé que puguem diferenciar això. Aquesta és la primera reflexió.

La segona, i l'he anunciat una mica, és que ens sembla que la intenció és bona, però que ens quedem a mitges, eh? És a dir, que al final incorporarem només un article i podríem fer més coses si el que volem és protegir de veritat aquests processos de remunicipalització on no és el treballador l'únic element feble. I, per tant, aquí, doncs, en podríem parlar..., espero que en puguem parlar en el tràmit.

Tercera reflexió. Tot i així, és veritat que si hi ha un element feble en tots aquests processos és el treballador. En això hi podem estar d'acord, en el que no estem d'acord és amb la proposta que vostès ens fan. Mirin, les administracions públiques han de garantir que l'accés als llocs de treball sigui a través de processos transparents, garantint els principis d'igualtat, mèrit i capacitat. I, de fet, la CUP ho ha votat aquest matí en una altra llei, que ara no ve al cas, però ho ha votat, això. Ha votat una esmena en la que es planteja això, però jo entenc que la CUP està d'acord en això, però la proposta que ens fa de modificació de la llei de municipalització no respon a això.

Perquè la proposta que ens fa la CUP és, escoltin, en els processos d'internalització, és a dir, remunicipalització dels serveis els treballadors podran considerar-se treballadors públics i ser incorporats a l'Administració com a tal. Sense passar un procés? Sense aquests..., sense garantir els principis d'igualtat, mèrit i capacitat? Com a empleat públic no pot ser, perquè la LEBEP també ens diu molt clar què és un empleat públic, i entre altres coses el que ha de fer aquest empleat públic és passar un procés, perquè hem

de garantir que tinguem els millors també. Jo no dic que els treballadors de l'empresa privada o d'una fundació o d'una cooperativa no ho siguin, però hem de garantir uns processos, perquè si no també és un desequilibri molt clar amb relació als que estan treballant a l'Administració.

Per tant, a mi aquest és un element que..., o que al grup ens genera molts dubtes i ens agradaria treballar-ho bé.

Miri, i per posar una dada, no?, la Sala Social del Tribunal Suprem –encara que a alguns no els agradin els tribunals d'altres estats, però– de l'Estat espanyol, aquesta jo crec que és una sentència molt interessant, que surt el 2015. Diu, bé, explica, la sala social, que «s'ha establert de forma reiterada que la contractació laboral amb l'Administració pública, al marge del sistema adequat de ponderació de mèrit i capacitat, impedeix equiparar els treballadors a aquells que tenen una situació fixa a la plantilla».

Podríem decidir que aquests treballadors fossin treballadors laborals indefinits no fixos, però no li podem atorgar una plaça d'empleat públic a una persona que no ha passat un procés. Aquesta figura existeix. Per tant, decidim que sigui aquesta..., però que això no és un empleat públic, no? És a dir, la definició d'«empleat públic» no incorpora aquesta caracterització, no?, aquesta especificitat. Per tant, bé, aclarim-ho a les esmenes; modifiquem-ho per millorar-ho, no? Però, d'entrada, quan ho llegeixes, dius: «Oi, alguna cosa –alguna cosa– està passant.» Per tant, amb això, hauríem d'anar amb compte.

També val a dir una cosa: l'Estatut dels treballadors, en el seu article 44, ja permet subrogar el personal, quan tu fas un procés de remunicipalització. És veritat que sembla que està més encarat a dues empreses que subroguen, no?, una està gestionant un servei, el deixa i, per tant, la nova subroga aquests treballadors. Però també podria utilitzar-se per al cas de l'Administració pública. Però estic d'acord que això es podria garantir, no? I, per tant, en aquest sentit, estem d'acord amb el transfons i amb l'objectiu que vostès persegueixen. Però ho hem de fer bé. Ho hem de fer bé per no generar desequilibris i desigualtats entre qui en aquests moments ja exerceix funcions públiques.

I després hi ha un element, l'últim, que m'agradaria comentar-los, que vostès parlen molt de sobirania local i de construir sobirania des dels àmbits municipals, i estem d'acord en això. Però també hi ha un rerefons en la seva proposta que sembla que no ho acabin de respectar, no?, perquè al final el que hem de permetre és que tothom, des de l'àmbit local, faci el que cregui convenient. I si hi ha algú que decideix que ho fa tot per gestió indirecta, doncs, estupend. Quan entri un altre govern, si decideix que ha de ser d'una altra manera, que ho canviï. I també hem d'anar amb compte amb això, que algunes decisions o canvis legals que fem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) no impedeixin que el nou govern que arribi pugui fer canvis. Però ho dic en el sentit positiu o negatiu, eh?, no m'hi poso. Però hem d'anar o jo crec que hauríem d'anar amb compte. Ho dic perquè, si acceptéssim aquesta modificació al text de la CUP, tothom passaria a ser empleat públic i no hi hauria possibilitat després d'anar enrere sense aquests processos que estàvem dient.

I vull dedicar aquests darrers quaranta segons al PP. Perquè, clar, el PP fa una esmena a la totalitat, com no pot ser d'una altra manera, perquè és coherent, en tot cas, amb el que ells sempre diuen, no? Clar..., «respectar la autonomia local», tampoco, ¿eh? –tampoco–, señor Santamaría. Porque, claro, ustedes ahora han presentado en los presupuestos generales del Estado una modificación que lo que viene a decir es que, oiga, no podrá subrogarse el personal de una empresa a la Administración, no habrá manera de hacer esto..., ho diuen vostès, ¿no?

I, a més a més, diuen que, en el cas que es pogués fer perquè hi ha una sentència d'un tribunal, això es farà a compte de la reposició que marca l'Estat, no? És a dir, clar, vostès aquí encotillen l'Administració local sense possibilitat de que tingui marge. Però és que l'Administració local té autonomia per decidir com s'organitza. I, amb uns marges, vostès el que fan amb el projecte de pressupostos és encotillar i limitar l'autonomia local. I en això no podem estar d'acord. I, per tant, no podem donar suport a aquesta esmena a la totalitat. Creiem que hi ha elements a millorar pel que fa, doncs, a la gestió directa o indirecta dels serveis que gestionen els ajuntaments i, per tant, no li donarem suport.

Esperem que en el tràmit puguem millorar aquests dubtes que se'ns generen...

La presidenta

Senyora Romero...

Alicia Romero Llano

Ja acabo, presidenta.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Alicia Romero Llano

...els dubtes que se'ns generen i, per tant, millorar aquest text. Però, com els hi diem, votarem contràriament, d'aquesta manera, i en conseqüència, a l'esmena a la totalitat del Partit Popular.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Miri, vostès ens presenten una proposició de llei per la via d'urgència que no és el que sembla, o, en tot cas, no és el que diu que vol ser. Nosaltres volem que es tramiti –volem que es tramiti–, i, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat. Però volem que en aquest tràmit fem bé el que diu el títol i una part de l'exposició de motius, que és la protecció jurídica de les municipalitzacions dels serveis públics.

Intento explicar-me. Estem d'acord en la municipalització o la remunicipalització de serveis bàsics a la ciutadania, com pot ser el servei d'aigua, per exemple, per raons diverses a bastament explicades en d'altres ocasions i que no són ara motiu de debat. No només hi estem d'acord, sinó que hem presentat en diverses ocasions iniciatives parlamentàries en aquest sentit, en aquesta legislatura i en les anteriors, algunes d'elles aprovades i mai suficientment complertes pel Govern al que vostès donen suport esporàdicament. Per tant, entenem que és necessari que hi hagi un text amb rang de llei que afavoreixi aquests processos i doni garanties a les persones que estan treballant en les empreses que ofereixen els serveis que passaran a ser municipalitzats.

Així, doncs, compartim una bona part de la seva exposició de motius. De fet, només té quatre paràgrafs i en compartim dos, els dos darrers, perquè els dos primers són només la retòrica habitual identificativa sense contingut que tots incloem en els nostres, diguem-ne, libels corporatius respectius, eh? Però en el dos darrers, vostès diuen coses interessant que compartim.

Una, que alguns ajuntaments han iniciat processos de remunicipalització de serveis públics que no compten amb la deguda protecció jurídica i que, fins i tot, reben pals a les rodes per part del partit en el Govern espanyol –vostès diuen les Corts Generals, però bé, ja s'entén. Completament d'acord. Diuen també que la voluntat d'aquesta proposició és protegir els processos de remunicipalització i, sobretot, donar protecció a les treballadores i als treballadors de les empreses municipalitzades i garantir-ne la subrogació en el nou ens públic que passi a gestionar. Doncs, miri, nosaltres també hi estem d'acord, en aquesta voluntat, i creiem, a més a més, que és imprescindible fer-ho, però, quin problema tenim? Doncs, que el text de la proposició, que s'ha de tramitar tal com està, no aconsegueix aquest objectiu, sinó que, al contrari, pot complicar-lo.

Li donaré dues raons de la nostra manera d'entendre. La primera, perquè som malpensats i no creiem que aquesta sigui la voluntat del text que vostès presenten. Creiem que la voluntat del text és confrontar amb l'Estat. Intentaré demostrar-l'hi. Potser m'equivoco, eh? I la segona, que l'endemà d'aprovar aquest text no serviria de res, perquè no es podria portar a la pràctica o, si s'intentés portar de manera forçada, podria acabar perjudicant els mateixos treballadors subrogats als quals se suposa que es vol protegir. I també intentaré demostrar-l'hi.

Miri, dos textos, perquè els pugui comparar: «No podrán considerar como empleados públicos ni podrán incorporar en dicha condición en una Administración pública o en una entidad de derecho público a los trabajadores de los contratistas de concesiones de obras o de servicios públicos o de cualquier otro contrato adjudicado por las administraciones públicas cuando los contratos se extingan por su cumplimiento, por resolu-

ción, incluido el rescate o si se adopta el secuestro o intervención del servicio conforme a la legislación de contratos del sector público que resultase aplicable a los mismos.» Uf! (*Remor de veus.*) I ara, en català: «Es consideraran treballadors públics i podran ser incorporats amb aquesta condició a una Administració pública local o a una entitat de dret públic dependent els treballadors de les empreses contractistes de concessions d'obres...» (*Remor de veus.*) Podria anar seguint. Escolti'm, el primer, és l'article 27 dels pressupostos generals de l'Estat que presenta el Govern de l'Estat, i el segon és la seva proposició de llei íntegra. (*Algú aplaudeix. Veus de fons.*)

Eh? Molt bé, eh? Ho he deduït. L'única diferència és un «no» –és un «no». És l'única diferència, és gairebé un plagi. És a dir, fixin-se: el PP presenta un article als seus pressupostos que, efectivament –efectivament–, posa pals a les rodes a les garanties dels treballadors immersos en aquests processos de remunicipalització, i el que pretenem fer nosaltres aquí és aprovar un article en el sentit exactament contrari sabent que aquest article entrarà en contradicció completa amb el recentment aprovat i encetarem un nou conflicte de competències que no resol el tema i que no afavoreix ningú. Ho veu, com la voluntat és confrontar amb l'Estat i no afavorir la remunicipalització?

I és que per resoldre el tema la traducció automàtica traient el «no» ens complica la vida. Miri: «No podran ser considerats com a treballadors públics.» És absolut, cap escletxa. El PP ha fet bé la seva visió restrictiva. Ara bé, el seu contrari: «Es consideraran treballadors públics», hauria de ser matisable –hauria de ser matisable–, perquè, encara que no existís la disposició adicional vint-i-setena, no seria possible aquesta generalització si atenem la normativa per a l'accés a la funció pública, que requereix d'una provisió de places i d'un procés de selecció. I si es fes una contractació sense aquestes característiques, qualsevol persona que tingués aspiracions d'accedir a aquestes places podria presentar un recurs que fàcilment podria bloquejar el procés i deixar en la indefensió els treballadors als quals es pretén protegir. Perquè, entre d'altres coses, des de la llei municipal estariem entrant en una modificació d'una regulació bàsica de l'Estat. Ja sé que vostès no creuen en l'Estat, però això, al treballador afectat, li passaria.

Per tant, siguem positius, per desenvolupar la voluntat expressada en l'exposició de motius, que és facilitar la remunicipalització de serveis i protegir els treballadors que els desenvolupen, hauríem de cercar propostes que ho afavorissin, desenvolupant el marc de les normatives existents, que són poques –que són poques–, però que existeixen i sobre les quals comença a existir jurisprudència. En aquest sentit, cal cercar l'origen i caldria acollir-se a la Directiva 2001/23 de la Comunitat Econòmica Europea, de 12 de març del 2001, amb relació al manteniment dels drets dels treballadors en cas de traspàs d'empreses, quan deixa clar a l'article 1.c que la directiva és aplicable tant a empreses públiques com privades amb una activitat econòmica, amb o sense ànim de lucre. Aquesta concreció de la directiva ha estat tinguda en compte en la interpretació de l'article 44 de l'Estatut dels treballadors, que fa referència a la successió d'empreses i a allò que en diem les subrogacions, en diverses sentències de diversos tribunals, quan alguna Administració pública s'ha fet càrrec directament o a través d'una empresa pública pròpia d'algun dels serveis que estava concessionat en una empresa privada.

Poso per exemple la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Astúries, del 21 de març passat, que declara nul l'acomiadament de la plantilla en un procés de reversió del servei de recaptació de tributs, o la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, de 5 de maig, en la reversió del servei de neteja d'un ajuntament que declara improcedent l'acomiadament del personal i obliga el municipi a mantenir-lo com a indefinit no fix mentre es procedeix a cobrir o a amortitzar la plaça per les vies regulars de la funció pública. Són exemples, i en trobaríem alguns. En resum, ens trobem en un terreny jurídicament de frontera entre els criteris de subrogació i els d'ocupació de places públiques, però comença a haver-hi jurisprudència que té en compte que els que no poden sortir perjudicats de cap manera són els treballadors que presten el servei.

Cert que la disposició adicional vint-i-setena dels pressupostos ens complicarà la vida, evident, i és evident, a més a més, com a mínim per nosaltres que qui l'escriu té fòbia a la gestió pública i prefereix concessionar en mans privades, especialment si pot ser a les seves amistats que poden sucra pa en les concessions. Hi estem d'acord. Però també és cert que la mateixa disposició, llegim-la bé, perquè obre una escletxa quan parla que a aquest personal li seran d'aplicació les previsions sobre successió d'empre-

ses que hi ha a la normativa laboral, normativa que li acabo de citar. Per tant, és contradictori en si mateix en alguns punts, i obre una escletxa. I també en el seu article segon, quan situa com a excepció la tramitació d'un procediment que garanteixi els principis d'igualtat, mèrit i capacitat i el compliment de les sentències judicials. Nosaltres podríem convertir aquesta excepció en norma i establir un mecanisme per facilitar en un primer pas la garantia de la subrogació i en un segon pas la tramitació d'aquest procediment. Són idees per començar a treballar-ho.

El terme és francament complex i, com que és complex, el que jo crec i els proposo que no fem és: a una norma bàsica ferma, oposar-hi un desig, perquè no ens en sortirem. Per tant, el que caldria, si es tramita –i espero que sí–, és buscar una redacció –disposats a col·laborar-hi– que faciliti la remunicipalització dels serveis, però que no li compliqui la vida ni als nostres ajuntaments ni a les persones que estan treballant en aquests serveis. I en aquest sentit ens trobaran amb la mà estesa per intentar trobar un redactat que compleixi aquestes condicions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vidal. A continuació té la paraula el senyor Marc Solsona, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Solsona i Aixalà

Bé, bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, bé, primer de tot, des de la voluntat del Grup de Junts pel Sí de poder parlar de tot, ja anunciem també, doncs, que nosaltres també rebutjarem aquesta esmena a la totalitat perquè pugui aconseguir anar a tràmit aquesta PL, però que acceptem que vagi a tràmit no significa que hi estiguem d'acord; al revés, hi ha coses que s'han de matisar i s'han de matisar de manera clara i de bon principi, no?

Entenem que és una proposició de llei que és tallafoc, vostè ho ha dit. Com que hi ha hagut una esmena als pressupostos generals de l'Estat, ens hem vist en la urgència de presentar això aquí, al Parlament de Catalunya, donat que suposo que al no tenir..., ni tenir ni voler tenir representació al Congrés, és l'eina que hi ha, doncs, aquí, al Parlament de Catalunya. A partir d'aquí, se'ns obliga o se'ns demana actuar en una cosa que veurem després si pot ser suficientment efectiva o no, donat que ara actualment està en caràcter al Senat i, a més, hi va amb caràcter bàsic; per tant, aquí el marge de maniobra a curt, diguem-ne, que és una miqueta..., que és escàs. Però, bé, parlem-ne. A partir d'aquí, penso que tindrem un debat molt interessant en ponència, perquè aquí, més enllà del que diu estrictament la proposició de llei, del que estem parlant aquí és de com prestem els serveis municipals. Per tant, més que parlar de municipalitzacions o remunicipalitzacions, el que estem parlant és que els serveis ja són municipals, i el llenguatge també és important. Per tant, del que estem parlant és d'aquests serveis municipals, que ja ho són, bé siguin prestats de forma directa o indirecta, com es poden prestar, diguem-ne, i de la millor qualitat possible. I com des d'aquí, doncs, hi podem posar mesura, perquè a l'hora de plantejar-nos com prestem els serveis o com volem recuperar un tipus de gestió podem garantir més o menys les condicions laborals dels treballadors.

Nosaltres entenem que del que han de partir d'un principi, que és en el text que es proposa i amb el qual, en principi, nosaltres no hi estem d'acord, tal com està redactat, el que no podem pretendre és que quan diem aquestes remunicipalitzacions o municipalitzacions no podem portar-nos *de facto* a una privatització de l'oferta pública d'ocupació. El que no pot ser és que el que estem dient a vegades de que quan cedim o quan estem externalitzant uns serveis, a la vegada, després, quan els vulguem recuperar el que provoqui un efecte retoc sigui privatitzar l'oferta pública d'aquell servei que podria ser objecte si es prestés de manera directa. Per tant, això xocaria amb el que seria, com ja s'ha dit aquí, alguns altres diputats, contra la lliure concurrència, contra la superació de proves selectives, contra els principis d'igualtat, de mèrit i de capacitat. Per tant, el que estem dient és que els ajuntaments, si han d'assumir aquests contractes que es plantegen a la proposició de llei, doncs, bé, actualment, és veritat, amb la normativa actual tenim un problema.

Nosaltres tampoc estem d'acord –i estem d'acord amb vostè– en el tema dels pressupostos de l'Estat, no hi estem d'acord. No estem d'acord amb l'ARSAL, no hi estem

d'acord; no estem d'acord amb el sostre de despesa, no hi estem d'acord. Aquestes normes o aquestes coses fan que a vegades més que a l'hora de voler recuperar o no un servei, a l'hora de plantejar com el vols fer, ja t'impliquin o et dirigeixin a un tipus de gestió. Li poso un exemple: per exemple, si a mi, si en un ajuntament, la plantilla d'un servei concret es va fent gran, es va jubillant, la norma no em permet reposar el servei, com que jo he de continuar prestant el servei, si no el puc reposar m'obliguen a buscar una prestació indirecta del servei. Per tant, és veritat que aquestes normes influeixen a l'hora de configurar. I llavors ja va més enllà de com volem que sigui el servei; és com només tenim oportunitat de poder-lo prestar. I és aquí on priva i vulnera el que seria l'autonomia municipal, de poder fer realment un planteig de com volem prestar aquests serveis.

El que ens hauríem de preguntar –i suposo que en ponència ho parlarem– és si el que es planteja en aquesta proposició de llei es pot entendre com una successió d'empreses o no, i si és aplicable o no; hauríem de parlar-ne si s'entén d'aquesta manera. En qualsevol cas, en el cas de que s'entengués que fos una associació d'empreses en la qual s'incorporen en una entitat o Administració pública, aquesta incorporació es realitza en condicions de personal laboral indefinit no fix. I això ja està contemplat en el text refós de l'Estatut de l'empleat públic; precisament, respon per impossibilitat d'accedir per la via directa a la funció pública.

Per tant, també hi ha massa supòsits i massa causalitats com per poder, diguem-ne, donar suport automàtic a aquesta proposició de llei. Bàsicament perquè hi ha una multicausalitat de serveis o obres possibles de poder ser prestats directament, no municipalitzats, sinó prestats directament. I poden ser de molts tipus: com hem dit, de serveis d'aigua, de neteja, serveis d'assistencials, socials, que ja ho hem dit aquí, temes de cooperatives, entitats del tercer sector, recollida de la brossa, jardineria, transport públic, etcètera. I també, a la vegada, amb aquesta, tal com està redactat, ens podríem preguntar: «I si això acabés sent d'aquesta manera, quan parlem de tots els treballadors, de l'empresa que s'haurien de subrogar, també estem parlant d'assumir estructures directives d'aquestes mateixes organitzacions?» Per res, perquè també són treballadors, en aquest cas. Per tant, hauríem de veure això fins on arriba.

Hauríem de tenir en compte també la mida dels municipis i també els volums de les prestacions; no és lo mateix un servei prestat directament o indirectament en un municipi de quinze mil habitants que en un de..., de 200.000. Per tant, aquí hi ha una multicausalitat, que el fet de posar sota un mateix paraigua tota la força de la proposta de la norma fa que sigui difícil de poder contemplar-ho.

Però entenem que a traç gruixut pot tindre una possibilitat de poder trobar uns diferents punts d'encontre a l'hora de garantir la continuïtat d'aquests serveis en el moment que algun ajuntament vulgui prendre la decisió sobirana de voler recuperar la gestió directa. Com que, si hi ha aquesta voluntat, has de poder tindre eines per poder-ho fer, tot i que els contractes i la legislació ja et marquen quines són les proposicions, a partir d'aquí, per un tema de garantia laboral, hem de veure com se fa això sense que això vulneri aquests principis que hem dit, de lliure concurrència, i els principis d'equitat i d'igualtat d'accés a la funció pública.

Per tant, diem que és una proposició tallafoc, que respon, doncs, a una urgència que ve d'un parlament que no és aquest, que és el de l'Estat espanyol, i que, per tant, reaccionem, diguem-ne, correctivament a una actuació que ens pot vindre d'allà i que tenim de difícil control en aquest sentit.

Però tot i això, com que l'aspiració del debat no és estancar-nos en una proposició de llei, diguem-ne, per fer front a una proposició tallafoc com la que vostès presenten, jo penso que podem tindre un debat engrescador, constructiu i amb molts exemples i amb moltes causalitats del que significa la prestació dels diferents serveis públics.

Per anar acabant, amb els nostres esmenes, per tant, el que intentarem fer, i amb les diferents compareixences..., intentarem conjugar que aquestes municipalitzacions, és a dir, que aquesta recuperació de la gestió directa del servei es pugui fer amb garanties, sense vulnerar drets, i farem èmfasi que aquestes solucions temporals per a garantir la continuïtat del servei en aquests processos no comportin de manera automàtica xocar amb aquests principis que hem dit, de lliure concurrència i de proves d'accés a l'Administració pública.

Per tant, per tot això, com ja he dit al principi, nosaltres votarem també en contra de l'esmena a la totalitat, deixarem que es pugui tramitar. Volem participar activament en aquest debat; sabem que hi ha un recorregut, a curt, limitat, però a llarg, penso, bastant potent, i no des de la idea només de com recuperem gestions directes, sinó com plantejarem models de gestió, diguem-ne, sense tindre els topalls que ja ens marca la norma i que ens impossibiliten que puguem decidir lliurement al cent per cent quin model de gestió volem aplicar als nostres serveis públics.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Solsona.

Estem cridant a votació.

Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí... Señor Garriga, ya veo que con usted lo del respeto no funciona, ¿eh? Usted ha estado escaso de talante, ha estado gruñón, ha estado faltón... Pero, bueno, en cualquier caso (*remor de veus*), voy al hecho histórico: Ayuntamiento de Sant Pere de Ribes, año 2015 –usted por entonces era el presidente del área de los servicios territoriales–, adjudicación de trabajos de la rehabilitación del *castell* de Sant Pere de Ribes por importe de 77.000 euros, procedimiento negociado sin publicidad, es decir, no por concurso abierto, curiosamente al hermano del alcalde. Respuesta peregrina del diputado hoy Garriga: «En caso contrario, se habrían presentado todos.» Fantástico, señor Garriga. Siga así, que llegará muy lejos usted en la administración de la cosa pública.

(Algú diu: «Molt bé.»)

La presidenta

Senyor Garriga, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Quadres

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Garriga Quadres

Trenta segons, sí. No, no..., només dir-li al senyor del PP que em sap greu que..., el que ha comentat ell d'aquesta obra forma part d'un pla de reactivació econòmica al municipi que va incorporar 3 milions d'euros i que va significar un reactiu importantíssim, econòmic i social, en el poble. Qualsevol dia ho podem discutir públicament i no utilitzant, com utilitza, petits fragments.

La presidenta

Gràcies.

(Pausa llarga.)

Bé, passem ara a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 81 en contra i 26 abstencions, aquesta iniciativa continua la seva tramitació.

Motes gràcies a totes i a tots.

I se suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i sis minuts.